

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 4. oktober: Diplomati eller total krig? Du vælger! Der er ingen tredje mulighed

Ikke korrekturlæst.

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 4. oktober 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Meget af det, vi skal diskutere i dag, handler om situationen omkring NATO's stedfortræderkrig i Ukraine mod Rusland. Der har været en række vigtige udviklinger: EU og NATO viste i sidste uge deres tåbelige engagement i en fortsat krig ved at lade deres udenrigsministre strømme til Kiev og give løfter om at fortsætte krigen til det sidste, uanset tabet af ukrainske liv eller de ødelæggelser, de påfører deres egne landes økonomier. I USA blev formanden for Repræsentanternes Hus afsat i en kamp, der i virkeligheden handlede om, at han brød sit løfte om at stoppe finansieringen af krigen i Ukraine, og om dobbeltspil i spørgsmålet om krigsfinansiering. Og vi ser forandringer i Europa med en stadig dybere splittelse mellem Ukraine og Polen, et antikrigsparti i Slovakiet, der fik flest stemmer ved det nationale valg lørdag den 30. september, og et livstegn for antikrigsbevægelsen i Tyskland, hvor støtten vokser til et forslag om en forhandlet fred, der blev fremsat

den 28. august af fire meget fremtrædende tyskere.

Så Helga, lad os begynde med dine tanker om denne strategiske konjunktur, hvordan du ser den, og hvor du tror, tingene er på vej hen?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er lovende, farligt, fascinerende og håbefuldt. Jeg vil ikke nedtone faren for krig, for situationen i Ukraine er stadig en kødhakker, hvor briterne igen og igen forsøger at optrappe krigen, som det nylige eksempel med den nye britiske forsvarsminister Grant Shapps, der havde en vild idé om at sende den britiske flåde ind i Sortehavet for at forsvare ukrainske skibe, at sende britiske soldater til Ukraine for at træne ukrainere i Ukraine: Det var for meget for selv premierminister Sunak, så han foretog en kovending, og nu er Shapps også ved at skrue ned for sin krigsretorik. Men det viser, at de neokonservative og det britiske imperiums styrker stadig er indstillet på at optrappe krigen.

Men mens det står på, må vi ikke sænke paraderne et sekund, for det hele er ved at bryde sammen. Du nævnte afsættelsen af Kevin McCarthy, formanden for Repræsentanternes Hus, og det er en fascinerende historie, for det var uventet, det er aldrig sket før. Men det var en kombination af 7 republikanere og jeg tror 210 (eller et stort antal) demokrater, og de havde en stemmeprocent på 216-210. Men den virkelig interessante historie er, hvad Matt Gaetz, det republikanske kongresmedlem, sagde, som det, der lå bag: Nemlig at USA's årlige gæld er på 2 billioner dollars, at USA har en samlet gæld på 33 billioner dollars, og at det er uholdbart, især nu – og det var vigtigt, at Gaetz bragte dette frem i Kongressen – at der foregår en massiv de-dollarisering, hvor mange lande bare bevæger sig ud af dollaren og går over til at handle i deres egne nationale valutaer, og at det nu faktisk er ved at udgøre en faktor.

For det her er ikke en naturkatastrofe, det er en menneskeskabt katastrofe, for det er et modsvar. Hvis USA og

briterne ikke havde skubbet på denne NATO-krig, de seks NATO-udvidelser mod øst, som i sidste ende involverede Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 og den efterfølgende udvikling, der endte med krigen i Ukraine, krævet sanktioner mod Rusland, indført bevæbning af dollaren ved blot at tage aktiver fra Rusland, Afghanistan og andre lande. Alle disse politikker var, at de mennesker, der pressede på, troede, at de kunne slippe af sted med hvad som helst, fordi de er den unipolære verden, men langt størstedelen af menneskeheden så på det og sagde, vent et øjeblik, hvis det at arbejde med hegemonen, med USA, fører til alt dette, og vi skal betale regningen, er det måske ikke så god en idé.

Så der var et enormt tilbageslag. BRIKS – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – udviklede et enormt momentum på deres topmøde i Johannesburg i august, hvor seks nye medlemmer kom til, heriblandt Iran og Saudi-Arabien, Egypten, Etiopien, De Forenede Arabiske Emirater og Argentina. Og yderligere 40 lande har ansøgt om medlemskab i den næste periode.

Så der foregår lige nu en fuldstændig nyorientering af verden, et nyt paradigme er under udvikling som svar på forsøget på at gennemtvinge en unipolær verden, da den tydeligvis ikke længere havde noget grundlag, og sandsynligvis aldrig har haft det. Nu har vi det første offer, så at sige, i form af formanden for Repræsentanternes Hus, som forsøgte at presse et lovforslag igennem, der blandt andet ville have betydet en løbende penge- og våbenstrøm til Ukraine. Og der er mange mennesker i USA, der siger, at det er penge, som de amerikanske borgere ikke har mere, som står over for en kollapsende infrastruktur, som er i en forfærdelig social og kulturel krise i USA.

Alt dette sker på en meget dramatisk måde. Og inden for det er der heldigvis en voksende indsats for at få en fredelig løsning. Du nævnte oplægget fra disse fire fremtrædende tyskere – jeg tror, vi diskuterede det allerede i sidste uge – men jeg vil gerne gentage det: Det er et oplæg fra

forhenværende general Harald Kujat, som tidligere var den øverste militære leder i Tyskland; Horst Teltschik, en topdiplomat under den tyske genforening og mangeårig formand for sikkerhedskonferencen i München; professor Hajo Funke, en historiker fra Berlin; og Peter Brandt, søn af Willy Brandt.

Dette [papir] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/28/ending-the-war-by-a-negotiated-peace/>) cirkulerer vidt og bredt. Den internationale fredskoalition, som vi har taget initiativ til, og som vokser og ekspanderer hurtigt, er mobiliseret for at få den udgivet i så mange lande som muligt, og vi fik nogle gennembrud: Papiret blev udgivet og kommenteret i Italien, Frankrig, Schweiz, Mexico og sandsynligvis et par andre. Men der er også andre mennesker, der promoverer denne artikel. Så der er en voksende idé om, at krigen skal afsluttes gennem fredsforhandlinger, og dette papir indeholder et meget konkret forslag til, hvordan det kan gøres.

Det er et vigtigt redskab for de mennesker, der virkelig ønsker at stoppe faren for Tredje Verdenskrig, så vi vil offentliggøre linket til deres papir igen under denne webcast, og jeg beder jer alle om at hjælpe med at sprede det. Hvis du har en blog, en platform eller en trykt publikation, så genoptryk den, få folk til at kommentere på den og gør den kendt. For jeg tror, I har brug for et samlingspunkt, og selvom der har været en del kritik, og vi faktisk fik nogle meget skarpe reaktioner fra folk, der sagde, at det er helt urealistisk, fordi Rusland aldrig vil gå med til det, Rusland stoler ikke længere på Vesten – ja, det er sandt. Men hvad Rusland tænker, bestemmes af, hvad Vesten gør, og hvis vi kan mobilisere en betydelig fredsstyrke i Vesten, er jeg helt sikker på, at Ruslands holdning også vil ændre sig, for jeg tror ikke, at Rusland ønsker en tredje verdenskrig. Men de ønsker ikke at kapitulere over for et Vesten, der er dobbeltmoralisk og ikke ærligt. Men hvis vi mobiliserer en ærlig fredsbevægelse, tror jeg, vi har en chance for at afslutte denne krig med diplomati.

Og jeg synes, at McCarthys afsættelse fra sin stilling i Repræsentanternes Hus på grund af disse spørgsmål bør give alle et enormt boost og en følelse af optimisme, at man kan gøre noget for at vælte en tyrannisk orden. Så vi bør absolut være optimistiske og blive ved med at opbygge fredsbevægelsen: IPC vil blive udvidet, så slut dig til os i denne indsats, og lad os se i øjnene, at verden forandrer sig meget hurtigt, og der er absolut intet, der kan sætte ånden tilbage i flasken! Så derfor er den eneste fornuftige holdning, at vi må få de vestlige lande til at slutte sig til det globale flertal og opbygge et nyt system, et nyt paradigme for internationale relationer. Og hvis de vestlige lande ville give udtryk for det, kunne alt løses, for jeg er helt, helt sikker på, at BRIKS-landene og landene i det Globale Syd ville hilse en positiv holdning fra Vesten mere end velkommen.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra vores ven, som gerne vil vide, hvad resultatet blev af drøftelserne i Repræsentanternes Hus og Senatet i sidste uge. Han påpeger, at Biden havde bedt om at få stillet over 20 milliarder dollars i nye penge til rådighed for Ukraine; det blev så reduceret til 6 milliarder dollars, og så blev det taget helt ud af budgettet i det lovforslag, der gik igennem. Men han spørger: "Betyder det, at de ikke vil bruge flere penge? Eller at de stadig vil forsøge at bringe det op igen?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, når man kender de interesser, der er knyttet til det, det militærindustrielle kompleks, så er jeg sikker på, at de vil tage det op igen. Men lige nu er der en objektiv flaskehals, og flaskehalsen er, at ikke alene blev pengene ikke godkendt i denne runde, men lagrene af ammunition i USA og selv i de europæiske lande er ved at være så små, at det bringer de involverede landes nationale forsvarsbehov i fare. Det er meget interessant, for i mellemtiden har Rusland i de halvdårlige år, krigen har varet, faktisk ikke stået over for sådanne problemer. Men de har opbygget deres krigsøkonomi ret effektivt, og jeg tror, det er på tide, at Vesten indser,

at de ville gøre det meget bedre og handle i deres egne borgeres interesse, hvis de ville stoppe dette fokus på militæret og få gang i økonomien! For USA's økonomi ligger i ruiner, infrastrukturen bryder sammen, der er forfærdelige sociale problemer overalt, og Tyskland er i frit fald som følge af sanktionerne mod Rusland, sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, stigningen i energipriserne, som virkelig vil eksplodere i det kommende efterår og vinter; næsten halvdelen af industrien er enten ved at lukke ned, gå konkurs eller sige, at de ikke har råd til at blive i Tyskland længere, og de søger investeringer i udlandet – enten USA eller Kina; og Tyskland står derfor over for en enorm økonomisk og også social krise.

Så det er virkelig på tide at genoverveje, og hvis de regeringer, der fører disse politikker, ikke er i stand til at genoverveje, må de udskiftes: Det står i Uafhængighedserklæringen, og det er faktisk borgernes grundlæggende rettigheder, for hvis regeringer sværger, når de tiltræder, som i det tyske tilfælde, skal alle ministre og kanslere aflægge ed på, at de vil forsvare det tyske folks interesser, at de vil øge fordelene for dem og forhindre dem i at lide skade; og hvis du har regeringer, der krænker det hver dag, hver time, så bør disse regeringer muligvis udskiftes på det tidligst mulige tidspunkt.

SCHLANGER: Helga, for at følge op på dette tema har vi et spørgsmål fra Angela fra Italien, som citerer noget, du har sagt for nylig, og spørger: "Hvad mente du, da du sagde, at nationer i det Globale Syd, i Latinamerika, Asien og Afrika, er 'trodsigt uoverbeviste om retfærdigheden i den ukrainske sag'?" Og så sagde hun, at hun mener, at afrikanerne er blandt de nationer, der støtter Rusland stærkt. Vil du kommentere på det?

ZEPP-LAROUCHE: Der var virkelig en stor indsats fra amerikanske embedsmænd, EU-embedsmænd, repræsentanter for forskellige europæiske regeringer, de rejste rundt i verden

til Latinamerika, Asien og Afrika for at forsøge at lægge maksimalt pres på disse lande, så de skulle fordømme den såkaldte "russiske aggression" og slutte sig til de såkaldte "demokratier". Det har været en total fiasko. Landene i det Globale Syd, med undtagelse af nogle, der var for svage til at modstå et sådant pres, nægtede grundlæggende at gøre det. De insisterede på, at de ville indtage en alliancefri position, og at de ikke ønskede at blive en brik i denne geopolitiske konfrontation.

Grunden til, at de gør det, er ret indlysende, for det, der sker med hensyn til angreb på Rusland – fra medierne, fra politikerne – og på Kina, er, at disse lande har oplevet noget helt andet. De har oplevet, at det såkaldte Vesten, især USA, men også de europæiske kolonimagter, kun tilbød militærsamarbejde, træning af tropper, sikkerhedsspørgsmål, men ingen økonomisk udvikling. Men så ser de på Rusland og Kina, og de tilbyder økonomisk udvikling, infrastruktur, havne, lufthavne, atomkraftværker, og så siger de, jamen, disse lande hjælper os med at overvinde underudvikling, så måske er de vores venner. Særligt i nogle lande er erindringen om kolonialismen ekstremt nærværende! Også i de afrikanske nationers kamp for uafhængighed – hvem var på deres side? Det var Sovjetunionen.

Så på en måde har den seneste periode været som et vendepunkt, hvor en masse ting, som var dækket af fortællinger og historier og så videre, nu er kommet frem i lyset: At landene i det Globale Syd ikke ønsker at fortsætte det kolonialistiske system, og hvem forbinder de med det? Det er USA, briterne, europæerne.

Så jeg tror virkelig, at vi oplever en enorm forandring, og hvis de europæiske lande og USA ønsker at genvinde tilliden hos landene i det Globale Syd, er de nødt til at ændre sig drastisk. De bør indrømme, at de tog fejl, at de forsøgte at fortsætte det kolonialistiske system med moderne midler, gennem handelsregler, gennem kreditbetingelser, ved at tvinge

landene i det Globale Syd til at nøjes med at eksportere deres råmaterialer og ikke tillade dem at engagere sig i oparbejdning og gå op i produktionsværdikæden, så de kunne få gavn af deres egne ressourcer. Det har de gennemskuet: Det er ikke en hemmelighed!

Nu bevæger de sig i retning af at få hjælp fra især Kina, men også Rusland og andre lande, til at forbedre deres produktionskæde, og de har et ønske om at blive mellemindkomstlande på mellemlangt sigt eller endda på kort sigt. Og det synes jeg er en rigtig god ting! Hvis folk i Nord var fornuftige, ville de glæde sig over det. USA førte trods alt den første antikolonialistiske krig mod Det Britiske Imperium i 1776, så de burde være glade for det og huske deres egen antikolonialistiske tradition i stedet for at tage parti for deres tidligere kolonialistiske herre, Det Britiske Imperium!

SCHLANGER: Vi oplever fortsat en vis skepsis over for muligheden for en forhandlingsløsning. Jeg vil ikke gennemgå alle spørgsmålene, men et par af dem vil du måske eller måske ikke kommentere på. Fra J. i chatrummet siger han dybest set: "Hvorfor skulle Rusland forhandle med Vesten efter alle de brudte løfter?"

Så har vi et fra J.S., som spørger: "Hvordan kan antikrigsbevægelsen i noget politisk parti blive hørt, når folk nægter at acceptere den virkelige situation på grund af krigspropaganda?"

Så hvis du har lyst til at kommentere på nogen af dem, kan vi gå videre til andre spørgsmål om BRIKS.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved, at det er et meget almindeligt synspunkt i Rusland blandt folk, der ser på det ud fra russiske interesser, og de er meget barske. Eksempelvis starter erklæringen fra de fire tyskere med at sige, at den uprovokerede – nej, ikke "uprovokerede" – men Ruslands

aggressionskrig mod Ukraine; og mange mennesker har problemer med den formulering. Jeg tror, at den næste sætning i det papir er, at fornuften alligevel må sejre.

Så hæng dig ikke i den første sætning, for hvad tror du, hr. Kujat var formand for NATO's militærkomité; han var den højeste militære person i det tyske Bundeswehr. Horst Teltschik er fra en konservativ tradition i Kristendemokraterne. Jeg mener, man kan ikke forvente, at folk ikke siger noget, som de føler skal appellere til, hvad flertallet af befolkningen mener. Men det er kun én sætning, og hele resten er dybest set meget konstruktivt og rettet mod at vinde folk fra deres egne politiske fraktioner i Tyskland.

Nu er jeg sikker på, at jeg ikke har talt med de fire forfattere om deres motiver for at skrive det, som de gjorde, men jeg er ret sikker på, at de ønsker at stoppe krigen, og de ved udmærket godt, at optrapningen kommer fra NATO! Jeg mener, det er jo indlysende, så ingen kan misforstå det.

Så hvad gør man? Russerne er fast besluttet på at vinde på slagmarken, men NATO, i hvert fald indtil nu, folk som Stoltenberg og Baerbock og disse folk, de sagde, at vi er nødt til at "ruinere Rusland", Rusland skal gøres fuldstændig ude af stand til at fortsætte denne politik; og Ukraine skal vinde. Så hvis du har to sider, der begge siger, at de er nødt til at vinde, så er du på vej mod Tredje Verdenskrig.

Men hvis Kujat-Teltschik-Funke-Brandt-forslaget får så meget momentum, at det påvirker denne ekstremt flydende strategiske situation, og at der kan arrangeres nogle forhandlinger. For du ved, der er Lula, der er de afrikanske stater, der er Vatikanet, der er Erdogan, der er det kinesiske forslag: Det er en masse mennesker, der er i bevægelse. Og hvis alle disse kræfter kan bringes sammen, og der rent faktisk kan forhandles, så tror jeg, at målet er at overbevise krigsfraktionen i Vesten, at svække dem og at få de mennesker frem i forgrunden, som ønsker at stoppe krigen. Og så vil

russerne se helt anderledes på det.

Jeg mener, se: Jeg ved, at hvis Rusland så noget i Vesten, der var værd at genvinde tilliden til, så er jeg helt sikker på, at de ville gå tilbage til den slags forhandlinger, der var på bordet i marts 2022, hvor Zelenskyj havde indvilliget i det; Erdogan havde mæglet; der var faktisk en idé om at have et neutralt Ukraine. Så kom Boris Johnson til Kiev, og alt blev aflyst. Minsk-processen: Der var bestræbelser, som kunne have ført til en fredelig løsning.

Så jeg er overbevist om, at hvis dette vinder momentum, vil den russiske holdning ændre sig. Men den russiske holdning vil {kun} ændre sig, hvis der er en meget troværdig styrke i Europa og USA – eller i det mindste i Europa, for uden Europa kan USA virkelig ikke gennemføre dette – til at stoppe det. Og jeg synes virkelig, at folk skal opgive tanken om, at man alligevel ikke kan gøre noget, for hvis Tyskland f.eks. bevægede sig kraftigt i retning af disse fire menneskers forslag, ville krigen stoppe, fordi hele Europa ville følge efter. Se på, hvad der sker: Den nye valgvinder i Slovakiet, Robert Fico, som har været premierminister to gange før, han er helt klart fortaler for at stoppe våbensalget til Ukraine; han er for fredsforhandlinger; og han har en god chance for at danne den næste regering. Ungarn, det samme. Og i Frankrig er stemningen meget eksplosiv, og det kan gå begge veje. I Italien er der en enorm kamp. Så nøglen er i virkeligheden Tyskland, og jeg synes, at folk virkelig skal have en fornemmelse af, at det kan lade sig gøre, og at afsættelsen af McCarthy bør være et eksempel på, hvad man gør med politikere, der er krigshøge.

SCHLANGER: Jeg synes, det er meget tydeligt ud fra det, du lige har sagt, Helga, at vores seere nu har et ansvar i forhold til at droppe deres spørgsmål og blive mere aktivt involveret i organiseringen. Det er relateret til et par andre spørgsmål, der er kommet ind om, hvad der sker med BRIKS. Det ser ud til, at BRIKS bliver stærkere, som du nævnte tidligere.

Vi har et spørgsmål fra Algeriet om det nye finansielle system. Han skriver: "Det kan ikke gå hurtigt nok for mig. Hvad er fremskridtene med at erstatte den unipolære orden siden BRIKS-topmødet?"

ZEPP-LAROUCHE: Det har også ikke-lineære effekter. Den nye udviklingsbank er nu begyndt at udstede obligationer i nationale valutaer. Det er meget vigtigt, for det er den slags kreditskabelse, der er brug for. Ideen om en BRIKS-valuta er lidt mere vanskelig. Men en vigtig udvikling, som finder sted i Rusland lige nu, er, at chefen for centralbanken, Elvira Nabiullina, stadig er et levn fra Boris Jeltsin-traditionen. Hun er, vil jeg sige, en neoliberal finansiell monetarist, og hun har forhindret mange af de ændringer, som for eksempel den [russiske økonom Sergei Glazyev] (<https://www.royalcollins.com/leaping-into-the-future-china-and-russia-in-the-new-world-tech-economic-paradigm/>) havde foreslået, og som faktisk skrev en bog om, hvorfor Kina skulle være modellen for Rusland.

Nu følte Nabiullina sig nødsaget til at angribe det kinesiske finanssystem ved at komme med den ret absurde udtalelse, at Kina havde forsøgt at liberalisere økonomien i årtier og ikke havde gjort det. Det er bare ikke sandt: Kina har gjort præcis det modsatte ved at bremse investeringer i spekulative områder og forbyde kinesere at rejse til udlandet og investere i spekulative sektorer. Så hun tager faktisk fejl, for at sige det mildt. Men det har nu skabt en meget interessant debat i Rusland, hvor hun bliver kritiseret, og den kinesiske model bliver diskuteret bredt.

Det ville naturligvis kræve, at der blev truffet nogle foranstaltninger i kølvandet på arven fra Jeltsin, men hvis Rusland meget tydeligt adopterede den kinesiske model, ville det gavne Rusland enormt, og der er ingen grund til, at Rusland med sit utrolige videnskabelige potentiale ikke kunne kopiere den kinesiske model på en meget kraftfuld måde.

Så det er de forandringer, der finder sted. Og det faktum, at de-dollariseringen var en faktor i udviklingen, det, der lige er sket i den amerikanske kongres, giver dig bare en forsmag på, at budskabet vil komme stærkere selv til de mest hard-core mennesker i Vesten, der ønsker at holde fast i den gamle orden, at de bliver nødt til at ændre sig.

Så jeg kan kun være enig: Det skal ske hurtigt, men jeg er helt sikker på, at det vil ske.

SCHLANGER: Og Helga, jeg har et sidste spørgsmål til dig, som jeg er sikker på, at du med glæde vil besvare. Det er fra en af vores seere, som så [Manhattan Project](<https://laroucheorganization.com/article/2023/09/30/weve-returned-china-youth-delegation-discussion>) programmet sidste lørdag, som var en diskussion med unge mennesker, der repræsenterede Schiller Instituttet i en delegation, der besøgte Kina, og som havde en masse at berette om det. Og seeren spørger: "Hvor vigtigt er denne form for person-til-person-diplomati for at vende det fjendtlige syn hos de propagandister, der ønsker en krig mod Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er supervigtigt, for den entusiasme, hvormed de 15 delegerede kom tilbage, den er smitsom! Og jeg talte med nogle af de mennesker, der var med i den delegation. De bekræftede bare alt det, {alle}, der tager til Kina, kommer tilbage med: Forretningsmænd, der investerer der, turister, folk, der gifter sig ind i en kinesisk familie, de rapporterer alle det samme. Det, disse 15 unge mennesker oplevede, er helt ægte. Og til de kritikere og kynikere i Vesten, som siger, at "det hele er kinesisk propaganda", så tænk jer om et øjeblik: Man kan ikke få 1,4 milliarder mennesker til at lave et show!

Det, de har set med hensyn til folks optimisme, engagement og ønske om at få tingene til at fungere, det kommer til udtryk i ethvert møde, man har i Kina, så det er ikke noget, man kan finde på – det er virkeligt. Og jeg holdt en tale i 2001 i

Reston, Virginia, som havde titlen ["Why Americans Should Go There: Eurasian Land-Bridge Determines Your Future"] (https://larouchepub.com/eiw/public/2001/eirv28n35-20010914/eirv28n35-20010914_030-why_americans_should_go_there_eu-hzl.pdf). Og det var en rapport om den gamle Silkevej og den moderne Nye Silkevej, og hvorfor folk faktisk burde rejse dertil og få en fornemmelse af den utrolige dybde i den kultur, de vil finde.

Så jeg mener, at den mellemfolkelige diskussion er ekstremt vigtig, for hvis jeg ikke var overbevist om, at folk i alle lande grundlæggende er gode, ville jeg have opgivet politik for længst. Jeg tror, det er de oligarkiske strukturer, der har overtaget nationerne, og det er grunden til, at den politiske situation er blevet så forfærdelig i de seneste årtier. Men flertallet af mennesker, den almindelige landmand, den almindelige håndværker, den almindelige læge, sygeplejerske, bygningsarbejder, ingeniør, de ønsker alle at få tingene til at fungere! Og i Kina er arbejdsmoralen meget, meget bedre end i Vesten. Jeg bliver ved med at sige, at kineserne lige nu har alle de dyder, som tyskerne havde, men som vi desværre har mistet. Men det kan komme tilbage.

Jeg kan kun opmuntre dig: Spar nogle penge op, køb en billet og tilbring din næste ferie i Kina. Og så næste år i Indien og i Afrika – lær verden at kende. Det er noget af det mest givende, du kan gøre, fordi det udvider din horisont, det gør det klart, at der er hele universer at opdage, når du finder ud af om gamle kulturer i en anden del af verden. Så jeg er meget glad for det, og jeg kan kun anbefale dig at gøre det samme.

SCHLANGER: Og diskussionen fra Manhattan-projektet, der er et link til videoen på [The LaRouche Organization website] (<https://laroucheorganization.com/node/986>), så du selv kan få en fornemmelse af begejstringen hos de unge mennesker, der tog derhen.

Helga, endnu en gang tak, fordi du kom. Jeg tror også, vi vil have et link nederst på siden, som du nævnte, til [tyskernes fredsforslag]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/28/ending-the-war-by-a-negotiated-peace/>). På en måde er den debat, der foregår, værdifuld, for det, der kommer op, er, om folk vil have en løsning eller en undskyldning. Og vi er forbi det punkt, hvor undskyldninger er acceptable. Så, Helga, har du nogle afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUICHE: Ja: Vi forsøger at opbygge denne internationale fredskoalition, så den bliver så magtfuld, at dens stemme ikke kan forbigås. Så hvis du er fredsaktivist, eller du burde være fredsaktivist, så kontakt os, gør andre mennesker opmærksomme på IPC's aktiviteter, for vi ønsker at åbne op for den. Vi har en stor begivenhed om cirka 10 dage, så du bør absolut blive aktiv sammen med os. Dette er ikke et øjeblik i historien, hvor man bare skal tænke sig om: Det er et øjeblik, hvor det er dig og mange andre individer, der kan gøre forskellen.

SCHLANGER: OK, med det, Helga, tak fordi du var med os, og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, på gensyn i næste uge.

Ambassadør Chas W. Freeman, Jr.: De mange erfaringer fra krigen i Ukraine

Ikke korrekturlæst.

- Ambassadør Chas W. Freeman, Jr. (USFS, pensioneret)

- Gæsteforsker, Watson Institute for International and Public Affairs, Brown University
- The Barrington Library, Barrington, Rhode Island, 26. september 2023

Jeg vil gerne tale til jer i aften om Ukraine – hvad der er sket med landet og hvorfor, hvordan det sandsynligvis vil komme ud af den prøvelse, som stormagtsrivalisering har udsat det for; og hvad vi kan lære af dette. Jeg gør det med en vis bæven og en advarsel til dette publikum. Min tale er, ligesom konflikten i Ukraine, lang og kompliceret. Den modsiger propaganda, som har været meget overbevisende. Min tale vil fornærme enhver, der er tilhænger af den officielle fortælling. Den måde, de amerikanske medier har behandlet krigen i Ukraine på, får mig til at tænke på en kommentar af Mark Twain: “Mange kommentatorers undersøgelser har allerede kastet meget mørke over dette emne, og det er sandsynligt, at hvis de fortsætter, vil vi snart ikke vide noget som helst om det.”

Det siges, at i krig er sandheden det første offer. Krig er typisk ledsaget af en tåge af officielle løgne. Aldrig har en sådan tåge været så tyk som i krigen i Ukraine. Mens hundredtusinder af mennesker har kæmpet og er døde i Ukraine, har propagandamaskinerne i Bruxelles, Kiev, London, Moskva og Washington arbejdet på højtryk for at sikre, at vi tager lidenskabeligt parti, tror på det, vi gerne vil tro på, og fordømmer enhver, der sætter spørgsmålstegn ved den fortælling, vi har internaliseret. Ingen, der ikke står ved frontlinjen, har nogen reel idé om, hvad der er sket i denne krig. Det, vi ved, er kun, hvad vores regeringer og andre krigstilhængere ønsker, vi skal vide. Og de har udviklet den dårlige vane at inhalere deres egen propaganda, hvilket garanterer en vildledende politik.

Hver eneste regering, der er part i Ukraine-krigen – Kiev, Moskva, Washington og andre NATO-hovedstæder – har gjort sig skyldig i forskellige grader af selvbedrag og fejlslagene

handlinger. Konsekvenserne har været alvorlige for alle. For Ukraine har de været katastrofale. Det er på høje tid med en radikal nytænkning af politikken hos alle involverede.

Hvorfra og hvorhen NATO?

Først lidt nødvendig baggrund. NATO (North Atlantic Treaty Organization) blev oprettet for at forsvare de europæiske lande inden for den amerikanske indflydelsessfære efter Anden Verdenskrig mod Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker (USSR) og dens satellitnationer. NATO's ansvarsområde var medlemmernes territorium i Nordamerika og Vesteuropa, men ingen steder ud over det. Alliancen hjalp med at opretholde en magtbalance og bevare freden i Europa i løbet af de mere end fire årtier, den kolde krig varede. I 1991 blev Sovjetunionen imidlertid opløst, og den kolde krig sluttede. Det eliminerede enhver troværdig trussel mod NATO-medlemmernes territorium og rejste dette spørgsmål: Hvis NATO stadig var svaret på noget, hvad var så spørgsmålet?

USA's væbnede styrker havde ingen problemer med at svare på den gåde. De havde overbevisende interesser i at bevare NATO.

NATO havde skabt og opretholdt en europæisk rolle og tilstedeværelse for det amerikanske militær efter Anden Verdenskrig,

Dette retfærdiggjorde en meget større amerikansk styrkestruktur og mange flere eftertragtede stillinger til flagofficerer[1], end der ellers ville have været, NATO forbedrede de amerikanske væbnede styrkers internationale status, samtidig med at den fremmede en unik amerikansk kompetence inden for multinational alliance- og koalitionsstyring, og den tilbød tjenesterejser i Europa, som gjorde militærtjeneste i fredstid mere attraktiv for amerikanske soldater, sømænd, flyvere og marinesoldater.

Også dengang havde det 20. århundrede vist sig at understrege, at USA's sikkerhed var uadskillelig fra de andre

nordatlantiske landes. Eksistensen af europæiske imperier sikrede, at krige mellem stormagterne i Europa – Napoleonskrigene, Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig – hurtigt blev til verdenskrige. NATO var USA's måde at dominere og styre den euro-atlantiske region på under den kolde krig. En opløsning af NATO eller en amerikansk tilbagetrækning fra NATO ville uden tvivl blot give europæerne mulighed for at genoptage deres skænderier og starte endnu en krig, som måske ikke ville være begrænset til Europa.

Så NATO skulle holdes i gang. Den oplagte måde at gøre det på var at finde en ny, ikke-europæisk rolle til organisationen. Man kom til at sige, at NATO skulle "ud af området eller ud af forretningen". Med andre ord skulle alliancen omdannes til at projicere militær magt ud over de vesteuropæiske og nordamerikanske medlemslandes territorier.

I 1998 gik NATO i krig mod Serbien og bombede det i 1999 for at løsrive Kosovo fra alliancen. I 2001, som reaktion på terrorangrebene på New York og Washington den 11. september 2001, gik NATO sammen med USA om at besætte og forsøge at pacificere Afghanistan[2]. I 2011 satte NATO styrker ind for at skabe et regimeskifte i Libyen.

Kuppet i Kiev, Krim og de russisktalende ukraineres oprør

I 2014, efter et velforberedt[3] USA-sponsoreret antirussisk kup i Kiev, forbød ukrainske ultranationalister den officielle brug af russisk og andre minoritetssprog i deres land og bekræftede samtidig Ukraines intention om at blive en del af NATO. Blandt andre konsekvenser ville ukrainsk medlemskab af NATO placere Ruslands 250 år gamle flådebase i Krim-byen Sebastopol under NATO's og dermed USA's kontrol. Krim var russisktalende og havde flere gange stemt nej til at være en del af Ukraine. Så med henvisning til NATO's voldelige intervention for at adskille Kosovo fra Serbien, organiserede Rusland en folkeafstemning på Krim, som støttede dets genindlemmelse i Den Russiske Føderation. Resultaterne var i

overensstemmelse med tidligere afstemninger om emnet.

I mellemtiden forsøgte overvejende russisktalende områder i landets Donbas-region at løsrive sig som reaktion på Ukraines forbud mod at bruge russisk i offentlige kontorer og uddannelser. Kiev sendte styrker for at undertrykke oprøret. Moskva svarede igen ved at støtte de ukrainsk-russisktalendes krav om de mindretalsrettigheder, som både den ukrainske forfatning fra før kuppet og principperne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) garanterede dem. NATO støttede Kiev mod Moskva. En eskalerende borgerkrig blandt ukrainerne fulgte. Det udviklede sig snart til en intensiveret stedfortræderkrig i Ukraine mellem USA, NATO og Rusland.

Forhandlinger i Minsk, formidlet af OSCE med fransk og tysk støtte, førte til en aftale mellem Kiev og Moskva om en pakke af foranstaltninger, herunder:

- en våbenhvile,
- tilbagetrækning af tunge våben fra frontlinjen,
- løsladelse af krigsfanger,
- en forfatningsreform i Ukraine, der giver selvstyre til visse områder i Donbas, og
- genoprettelse af Kyivs kontrol over oprørsområdernes grænser til Rusland.

FN's Sikkerhedsråd godkendte disse betingelser. De repræsenterede Moskvas accept af, at russisktalende provinser i Ukraine ville forblive en del af et forenet, men føderaliseret Ukraine, forudsat at de havde sproglig autonomi i stil med Québec. Men med USA's støtte nægtede Ukraine at gennemføre det, de var blevet enige om. År senere indrømmede franskmændene og tyskerne, at deres mæglingsbestræbelser i Minsk havde været et kneb for at vinde tid til at bevæbne Kiev mod Moskva, og den ukrainske præsident Volodymyr Zelensky (ligesom hans forgænger i embedet, Petro Poroshenko) indrømmede, at han aldrig havde planlagt at gennemføre

aftalerne.

Moskva og udvidelsen af NATO

I 1990, i forbindelse med den tyske genforening, opløsningen af Warszawapagten og Ruslands opgivelse af sin politisk-økonomiske indflydelsessfære i Central- og Østeuropa, havde Vesten flere gange lidt underfundigt, men højtideligt lovet ikke at udfylde det opståede strategiske vakuum ved at udvide NATO ind i det. Men som 1990'erne skred frem, insisterede USA på at gøre netop det, på trods af manglende entusiasme fra nogle af de andre NATO-medlemmers side. NATO-udvidelsen slettede gradvist den østeuropæiske cordon sanitaire af uafhængige neutrale stater, som skiftende regeringer i Moskva havde betragtet som afgørende for russisk sikkerhed. Efterhånden som tidligere medlemmer af Warszawapagten kom med i NATO, dukkede amerikanske våben, tropper og baser op på deres territorium. I 2008, i et sidste forsøg på at udvide USA's indflydelsessfære til Ruslands grænser, overtalte Washington NATO til at erklære sin hensigt om at optage både Ukraine og Georgien som medlemmer.

Den østlige udstationering af amerikanske styrker placerede ballistiske missilforsvarsramper i både Rumænien og Polen. Disse var teknisk i stand til hurtigt at blive omkonfigureret til kortdistanceangreb på Moskva. Deres udstationering gav næring til den russiske frygt for et amerikansk overraskelsesangreb. Hvis Ukraine blev medlem af NATO, og USA foretog tilsvarende udstationeringer der, ville Rusland kun have omkring fem minutters varsel om et angreb på Moskva. NATO's rolle i løsrivelsen af Kosovo fra Serbien og i USA's regimeskifte- og pacificeringsoperationer i Afghanistan og Libyen samt støtten til antirussiske styrker i Ukraine havde overbevist Moskva om, at de ikke længere kunne afvise NATO som en rent defensiv alliance.

Så tidligt som i 1994 begyndte skiftende russiske regeringer at advare USA og NATO om, at en fortsat NATO-udvidelse – især

til Ukraine og Georgien – ville fremtvinge en kraftig reaktion. Washington var klar over den russiske vilje til at gøre dette fra flere kilder, herunder rapporter fra ambassadørerne i Moskva. I februar 2007. erklærede den russiske præsident Vladimir Putin på sikkerhedskonferencen i München: "Jeg tror, det er indlysende, at NATO's udvidelse ... repræsenterer en alvorlig provokation ... Og vi har ret til at spørge: Hvem er denne udvidelse rettet imod? Og hvad skete der med de forsikringer, vores vestlige partnere gav efter opløsningen af Warszawapagten?" Den 1. februar 2008 advarede ambassadør Bill Burns, nu direktør for Central Intelligence Agency (CIA), i et telegram fra Moskva om, at russerne på dette punkt stod sammen og mente det alvorligt. Burns følte så stærkt for konsekvenserne af NATO's ekspansion i Ukraine, at han gav sit telegram emnelinjen "Nyet Means Nyet" ["Nej betyder nej."].

I april 2008 inviterede NATO ikke desto mindre både Ukraine og Georgien til at blive medlemmer. Moskva protesterede og sagde, at deres "medlemskab af alliancen er en stor strategisk fejltagelse, som vil få meget alvorlige konsekvenser for den paneuropæiske sikkerhed." I august 2008, som for at understrege denne pointe, da et opmuntret Georgien forsøgte at udvide sit styre til oprørske mindretalsregioner på den russiske grænse, gik Moskva i krig for at konsolidere deres uafhængighed.

Borgerkrig og stedfortræderkrig i Ukraine

Mindre end en dag efter det USA-skabte kup, der indsatte et antirussisk regime i Kiev i 2014, anerkendte Washington formelt det nye regime. Da Rusland derefter annekterede Krim, og der udbrød borgerkrig med Ukraines russisktalende befolkning, tog USA parti for og bevæbnede de ukrainske ultranationalister, hvis politik havde fremmedgjort Krim og provokeret de russisktalende løsrivelsestilhængere. USA og NATO begyndte en indsats til flere milliarder dollars for at reorganisere, omskole og genudruste Kyivs væbnede styrker. Det

erklærede formål var at gøre Kiev i stand til at generobre Donbas og i sidste ende Krim. Ukraines regulære hær var på det tidspunkt nedslidt. Kyivs indledende angreb på russisktalende i Ukraines østlige og sydlige regioner blev i vid udstrækning udført af ultranationalistiske militser[4]. I 2015 kæmpede russiske soldater sammen med Donbas-oprørerne. En uerklæret stedfortræderkrig mellem USA og NATO og Rusland var begyndt.

I løbet af de næste otte år – hvor den ukrainske borgerkrig fortsatte – opbyggede Kiev en NATO-trænede hær på 700.000 – uden at medregne en million reserver – og hærkede den i kamp med russisk-støttede separatister. De ukrainske soldater var kun lidt færre end Ruslands dengang 830.000 aktive militærfolk. På otte år havde Ukraine fået en større styrke end noget andet NATO-medlem end USA eller Tyrkiet og overgik Storbritanniens, Frankrigs og Tysklands væbnede styrker tilsammen. Det var ikke overraskende, at Rusland så dette som en trussel.

Samtidig med at spændingerne med Rusland eskalerede, trak USA sig i begyndelsen af 2019 ensidigt ud af INF-traktaten (Intermediate Nuclear Force), som havde forhindret jordbaserede missiler med en rækkevidde på op til 3.420 miles i at blive udstationeret i Europa. Rusland fordømte dette som en "destruktiv" handling, der ville øge sikkerhedsrisikoen. På trods af fortsatte betænkeligheder fra nogle andre NATO-medlemmers side fortsatte NATO på amerikansk opfordring med jævne mellemrum at gentage sit tilbud om at optage Ukraine som medlem og gjorde det endnu en gang den 1. september 2021. På det tidspunkt, efter milliarder af dollars i amerikansk træning og våbenoverførsler, vurderede Kiev, at de endelig var klar til at knuse de russisktalendes oprør og deres russiske allierede. Da 2021 sluttede, øgede Ukraine presset på Donbas-separatisterne og indsatte styrker til en større offensiv mod dem i begyndelsen af 2022.

Moskva kræver forhandlinger

Omtrent samtidig, i midten af december 2021, 28 år efter Moskvas første advarsel til Washington, udstedte Vladimir Putin et formelt krav om skriftlige sikkerhedsgarantier for at reducere de åbenlyse trusler mod Rusland fra NATO's udvidelse ved at genoprette Ukraines neutralitet, forbyde stationering af amerikanske styrker ved Ruslands grænser og genindføre grænserne for opstilling af mellemdistancemissiler og kortdistancemissiler i Europa. Det russiske udenrigsministerium præsenterede derefter Washington for et udkast til en traktat, der inkorporerede disse betingelser – som var et ekko af lignende krav fremsat af den tidligere russiske præsident Boris Jeltsin i 1997. På samme tid, tilsyneladende både for at understrege Moskvas alvor og for at imødegå Kyivs planlagte offensiv mod Donbas-løsrivelserne, samlede Rusland tropper langs sine grænser til Ukraine.

Den 26. januar 2022 svarede USA formelt, at hverken de eller NATO ville gå med til at forhandle ukrainsk neutralitet eller andre lignende spørgsmål med Rusland. Et par dage senere forklarede den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov sin forståelse af USA's og NATO's holdninger på et møde i Ruslands Sikkerhedsråd som følger:

“[Vores] vestlige kolleger er ikke parate til at tage vores vigtigste forslag op, primært dem om NATO's ikke-ekspansion mod øst. Dette krav blev afvist med henvisning til blokkens såkaldte åben-dør-politik og de enkelte staters frihed til at vælge deres egen måde at sikre sikkerheden på. Hverken USA eller [NATO] ... foreslog et alternativ til denne nøglebestemmelse.”

Moskva ønskede forhandlinger, men var i mangel af dem parat til at gå i krig for at fjerne de trusler, de var imod. Washington vidste dette, da de afviste forhandlinger med Moskva. Den amerikanske afvisning af at tale var en utvetydig beslutning om at acceptere risikoen for krig i stedet for at udforske et kompromis eller et forlig med Rusland. Amerikanske og allierede efterretningstjenester begyndte straks at frigive

oplysninger, der skulle beskrive forestående russiske militæroperationer[5] i, hvad de beskrev som et forsøg på at afskrække dem.

Rusland invaderer Ukraine

I midten af februar blev kampene mellem den ukrainske hær og løsrivelsesstyrkerne i Donbas intensiveret, og OSCE-observatører rapporterede om en hurtig stigning i overtrædelser af våbenhvilen fra begge sider, men de fleste blev angiveligt indledt af Kiev. Måske uoprigtigt appellerede Donbas' separatister til Moskva om at beskytte dem og beordrede en generel evakuering af civile til sikre tilflugtssteder i Rusland. Den 21. februar anerkendte den russiske præsident Putin uafhængigheden af de to Donbas-“folkerepublikker” og beordrede russiske styrker til at sikre dem mod ukrainske angreb.

Den 24. februar 2022 erklærede Putin i en tale til den russiske nation, at “Rusland ikke kan føle sig sikker, udvikle sig og eksistere med en konstant trussel fra det moderne Ukraines territorium” og meddelte, at han havde beordret, hvad han kaldte en “særlig militær operation” “for at beskytte folk, der har været udsat for mobning og folkedrab ... i de sidste otte år” og for at “stræbe efter demilitarisering og afnazificering af Ukraine.” Han tilføjede, at:

“Det er et faktum, at vi i løbet af de sidste 30 år tålmodigt har forsøgt at nå til enighed med de førende NATO-lande om principperne for lige og udelelig sikkerhed i Europa. Som svar på vores forslag mødte vi altid enten kynisk bedrag og løgne eller forsøg på pres og afpresning, mens den nordatlantiske alliance fortsatte med at ekspandere på trods af vores protester og bekymringer. Dens militærmaskine bevæger sig, og som jeg sagde, nærmer den sig vores grænse.”

Den officielle fortælling i USA's og NATO's informationskrig mod Rusland modsiger hvert eneste element i denne udtalelse

fra præsident Putin, men den bekræftes af dokumentationen.

Optakten til den amerikansk-russiske stedfortræderkrig i Ukraine

I den post-sovjetiske æra:

- NATO – USA's indflydelsessfære og militære tilstedeværelse i Europa – udvidede konstant mod Ruslands grænser på trods af eskalerende russiske advarsler og protester.
- I modsætning hertil var Moskva på konstant tilbagetog. De havde opgivet deres indflydelsessfære i Østeuropa. De gjorde ingen anstrengelser for at genetablere den.
- Moskva advarede gentagne gange om, at NATO's udvidelse og USA's fremskudte indsættelse af styrker, der kunne true dem, især fra Ukraine, var en alvorlig trussel mod dem, som de ville føle sig tvunget til at reagere på.
- I betragtning af NATO's forvandling fra en rent defensiv, Europa-fokuseret alliance til et instrument for magtprojektion til støtte for USA's regimeskift og andre militære operationer uden for medlemmernes grænser, havde Moskva et rimeligt grundlag for bekymring for, at ukrainsk medlemskab af NATO ville udgøre en aktiv trussel mod dets sikkerhed. Denne trussel blev understreget af USA's tilbagetrækning fra den traktat, der havde forhindret dem i at udstationere mellemdistance atomvåben i Europa, herunder i Ukraine.
- Moskva krævede konsekvent neutralitet for Ukraine. Neutralitet ville gøre Ukraine til både en stødpude og en bro mellem dem selv og resten af Europa, snarere end en del af Rusland eller en platform for russisk magtprojektion mod resten af Europa.
- I modsætning hertil forsøgte USA at gøre Ukraine til medlem af NATO – en del af deres indflydelsessfære – og en platform for indsættelse af amerikansk militærmagt mod Rusland.
- Moskva indvilligede i Minsk i at respektere Ukraines

fortsatte suverænitet i Donbas-regionen, forudsat at de russisktalendes rettigheder blev garanteret. Men med støtte fra USA og NATO nægtede Ukraine at implementere Minsk-aftalen og fordoblede sine bestræbelser på at underlægge sig Donbas.

- Da Washington nægtede at høre den russiske sag om gensidig tilpasning i Europa og i stedet insisterede på ukrainsk medlemskab af NATO, vidste den amerikanske regering, at dette ville frembringe en russisk militær reaktion. Faktisk forudsagde Washington det offentligt.
- Tidligt i den efterfølgende krig, da en tredjeparts mægler opnåede et udkast til en fredsaftale mellem Rusland og Ukraine, insisterede Vesten – repræsenteret af briterne – på, at Ukraine skulle afvise den.

Denne triste hændelse bringer mig til krigsdeltagernes krigsmål.

Krigsmål i Ukraine

Kiev har ikke vaklet fra sine mål:

At skabe en rent ukrainsk national identitet, hvorfra russiske og andre sprog, kulturer og religiøse autoriteter er udelukket.

At underkue de russisktalende, der gjorde oprør som reaktion på dette forsøg på at tvangsassimilere dem.

Opnåelse af USA's og NATO's beskyttelse og integration i EU.

At generobre de russisktalende territorier, som Moskva ulovligt har annekteret fra Ukraine, herunder både Donbas-oblasterne og Krim.

Moskva har klart angivet sine maksimums- og minimumsmål i det traktatudkast, som de præsenterede for Washington den 17. december 2021. De russiske kerneinteresser har været og er stadig:

(1) at nægte Ukraine adgang til den amerikanske indflydelsessfære, der har opslugt resten af Østeuropa, ved at

tvinge Ukraine til at bekræfte sin neutralitet mellem USA/NATO og Rusland, og

(2) at beskytte og sikre de grundlæggende rettigheder for russisktalende i Ukraine.

Washingtons mål – som NATO pligtskyldigt har adopteret som sine egne – har været meget mere åbne og uspecifikke. Som den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan udtrykte det i juni 2022,

“Vi har ... afstået fra at udlægge, hvad vi ser som et slutspil. . . . Vi har fokuseret på, hvad vi kan gøre i dag, i morgen, i næste uge for at styrke ukrainerne så meget som muligt, først på slagmarken og så i sidste ende ved forhandlingsbordet.”

Eftersom det første princip i krigsførelse er at opstille realistiske mål, en strategi for at nå dem og en plan for krigens afslutning, er dette en perfekt beskrivelse af, hvordan man brygger en “evig krig” sammen. Som Vietnam, Afghanistan, Irak, Somalia, Libyen, Syrien og Yemen vidner om, er dette blevet den etablerede amerikanske måde at føre krig på. Ingen klare mål, ingen plan for at nå dem og ingen idé om, hvordan krigen skal afsluttes, på hvilke vilkår og med hvem.

Den mest overbevisende erklæring om USA's mål i denne krig blev fremsat af præsident Biden, da den begyndte. Han sagde, at hans mål med Rusland var at “svække dets økonomiske styrke og svække dets militær i de kommende år” – uanset hvad det kræver. På intet tidspunkt har USA's regering eller NATO erklæret, at beskyttelsen af Ukraine eller ukrainerne, i modsætning til at udnytte deres mod til at nedkæmpe Rusland, er det centrale amerikanske mål. I april 2022 gentog forsvarsminister Lloyd Austin, at USA's hjælp til Ukraine havde til formål at svække og isolere Rusland og dermed fratage det enhver troværdig kapacitet til at føre krig i fremtiden. En hel del amerikanske politikere og eksperter har lovprist fordelene ved, at ukrainere snarere end amerikanere ofrer deres liv til dette formål. Nogle er gået endnu længere og har talt for en opløsning af Den Russiske Føderation som et

krigsmål. Hvis man er russer, behøver man ikke at være paranoid for at se sådanne trusler som eksistentielle. Den russiske præsident Putin vurderer, at USA's krigsmål er rettet mod at ydmyge Den Russiske Føderation strategisk og om muligt vælte dens regering og splitte den ad.[6] USA har ikke bestridt denne vurdering.

Fred sat til side

I midten af marts 2022 mæglede den tyrkiske regering og den israelske premierminister Naftali Bennett mellem russiske og ukrainske forhandlere, som foreløbig blev enige om konturerne af en forhandlet midlertidig løsning. Aftalen indebar, at Rusland skulle trække sig tilbage til sin position den 23. februar, hvor det kontrollerede en del af Donbas-regionen og hele Krim, og til gengæld skulle Ukraine love ikke at søge NATO-medlemskab og i stedet modtage sikkerhedsgarantier fra en række lande. Et møde mellem den russiske præsident Putin og den ukrainske præsident Zelensky var ved at blive arrangeret for at færdiggøre denne aftale, som forhandlerne havde paraferet ad referendum – dvs. med forbehold for deres overordnede godkendelse.

Den 28. marts 2022. Præsident Zelensky bekræftede offentligt, at Ukraine var klar til neutralitet kombineret med sikkerhedsgarantier som en del af en fredsaftale med Rusland. Men den 9. april aflagde den britiske premierminister Boris Johnson et overraskende besøg i Kiev. Under dette besøg opfordrede han angiveligt Zelensky til ikke at møde Putin, fordi (1) Putin var en krigsforbryder og svagere, end han så ud til. Han burde og kunne knuses i stedet for at blive imødekommet; og (2) selv hvis Ukraine var klar til at afslutte krigen, var NATO det ikke.

Zelenskijs foreslåede møde med Putin blev derefter aflyst. Putin erklærede, at forhandlingerne med Ukraine var endt i en blindgyde. Zelensky forklarede, at "Moskva gerne ville have én traktat, der kunne løse alle problemerne. Men ikke alle ser

sig selv ved bordet sammen med Rusland. For dem er sikkerhedsgarantier for Ukraine ét spørgsmål, og aftalen med Den Russiske Føderation er et andet spørgsmål.” Dette markerede afslutningen på de bilaterale russisk-ukrainske forhandlinger og dermed på enhver udsigt til en løsning af konflikten andre steder end på slagmarken.

Hvad skete der, og hvem vinder hvad?

Denne krig blev født i og er blevet fortsat på grund af fejlregninger fra alle sider. NATO's udvidelse var lovlig, men forudsigeligt provokerende. Ruslands svar var helt forudsigeligt, om end ulovligt, og har vist sig at være meget dyrt for landet. Ukraines de facto militære integration i NATO har resulteret i landets ødelæggelse.

USA regnede med, at de russiske trusler om at gå i krig på grund af Ukraines neutralitet var bluff, som kunne afværges ved at skitsere og nedgøre de russiske planer og hensigter, som Washington forstod dem. Rusland antog, at USA ville foretrække forhandlinger frem for krig og ville ønske at undgå en ny opdeling af Europa i fjendtlige blokke. Ukrainerne regnede med, at Vesten ville beskytte deres land. Da den russiske indsats i de første måneder af krigen viste sig at være ringe, konkluderede Vesten, at Ukraine kunne besejre dem. Ingen af disse beregninger har vist sig at være korrekte.

Ikke desto mindre har den officielle propaganda, forstærket af underdanige mainstream- og sociale medier, overbevist de fleste i Vesten om, at det på en eller anden måde er “pro-ukrainsk” at afvise forhandlinger om NATO-udvidelse og opmuntre Ukraine til at bekæmpe Rusland. Sympati for den ukrainske krigsindsats er helt forståelig, men som Vietnamkrigen burde have lært os, taber demokratier, når cheerleading erstatter objektivitet i rapporteringen, og regeringer foretrækker deres egen propaganda frem for sandheden om, hvad der sker på slagmarken.

Den eneste måde, man kan bedømme politikkers succes eller fiasko på, er ved at henvise til de mål, de var designet til at opnå. Så hvordan klarer deltagerne i Ukraine-krigen sig i forhold til at nå deres mål?

Lad os starte med Ukraine.

Fra 2014 til 2022 kostede borgerkrigen i Donbas næsten 15.000 mennesker livet. Hvor mange, der er blevet dræbt i kamp, siden den amerikansk/nato-russiske stedfortræderkrig begyndte i februar 2022, vides ikke, men det drejer sig helt sikkert om flere hundredtusinder. Tabstallene er blevet skjult af en hidtil uset intens informationskrig. Den eneste information i Vesten om de døde og sårede har været propaganda fra Kiev, der hævder, at der er et stort antal russiske døde, mens der ikke afsløres noget som helst om ukrainske tab. Det vides dog, at ti procent af ukrainerne nu er involveret i de væbnede styrker, og 78 procent har slægtninge eller venner, der er blevet dræbt eller såret. Det anslås, at 50.000 ukrainere nu er amputerede. (Til sammenligning måtte kun 41.000 briter amputeres under Første Verdenskrig, hvor indgrebet ofte var det eneste, der kunne forhindre døden. Færre end 2.000 amerikanske veteraner fra Afghanistan- og Irak-invasionerne fik amputationer). De fleste iagttagere mener, at de ukrainske styrker har lidt langt større tab end deres russiske fjender, og at hundredtusinder af dem har givet deres liv i forsvaret af deres land og i bestræbelserne på at generobre territorium, som var besat af russerne.

Da krigen begyndte, havde Ukraine en befolkning på omkring 31 millioner. Siden da har landet mistet mindst en tredjedel af sin befolkning. Over seks millioner har søgt tilflugt i Vesten. Yderligere to millioner er rejst til Rusland. Yderligere otte millioner ukrainere er blevet fordrevet fra deres hjem, men er stadig i Ukraine.

Ukraines infrastruktur, industrier og byer er blevet ødelagt, og landets økonomi er ødelagt. Som det er normalt i krige, har

korruptionen – som længe har været et fremtrædende træk i ukrainsk politik – været voldsom. Ukraines spirende demokrati er ikke mere, og alle oppositionspartier, ukontrollerede medier og dissidenter er blevet forbudt.

På den anden side har den russiske aggression forenet ukrainerne, herunder mange russisktalende, i et omfang, der aldrig er set før. Moskva har dermed utilsigtet forstærket den separate ukrainske identitet, som både den russiske mytologi og præsident Putin har forsøgt at benægte. Hvad Ukraine har mistet i territorium, har det vundet i patriotisk samhørighed baseret på lidenskabelig modstand mod Moskva.

Bagsiden af medaljen er, at Ukraines russisktalende separatister også har fået styrket deres russiske identitet. Ukrainske flygtninge i Rusland er de hårdeste af de hardlinere, der kræver gengældelse fra Kyiv. Der er nu ringe eller ingen mulighed for, at russisktalende vil acceptere en status i et forenet Ukraine, som det ville have været tilfældet under Minsk-aftalerne. Og med den fejlslagne ukrainske "modoffensiv" er det meget usandsynligt, at Donbas eller Krim nogensinde vil vende tilbage til ukrainsk suverænitet. Som krigen fortsætter, kan Ukraine meget vel miste endnu mere territorium, herunder sin adgang til Sortehavet. Det, der er tabt på slagmarken og i folks hjerter, kan ikke genvindes ved forhandlingsbordet. Ukraine vil komme ud af denne krig lemlæstet, forkrøblet og stærkt reduceret i både territorium og befolkning.

Endelig er der nu ingen realistiske udsigter til ukrainsk medlemskab af NATO. Som NSC-rådgiver Sullivan har sagt, "er alle nødt til at se klart på det faktum", at hvis Ukraine bliver medlem af NATO på nuværende tidspunkt, "betyder det krig med Rusland." NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg har udtalt, at forudsætningen for ukrainsk medlemskab af NATO er en fredsaftale mellem Ukraine og Rusland. En sådan traktat er ikke i sigte. Ved fortsat at insistere på, at Ukraine vil blive medlem af NATO, når krigen er afsluttet, har Vesten på

pervers vis tilskyndet Rusland til ikke at gå med til at afslutte krigen. Men i sidste ende bliver Ukraine nødt til at slutte fred med Rusland, næsten helt sikkert på russiske betingelser.

Uanset hvad krigen ellers måtte føre til, har den ikke været god for Ukraine. Ukraines forhandlingsposition over for Rusland er blevet stærkt svækket. Men Kyivs skæbne har altid været en eftertanke i amerikanske politiske kredse. Washington har i stedet forsøgt at udnytte det ukrainske mod til at banke Rusland, genoplive NATO og styrke USA's forrang i Europa. Og man har slet ikke brugt tid på at tænke over, hvordan man kan genoprette freden i Europa.

Hvad med Rusland?

Er det lykkedes dem at fordrive amerikansk indflydelse fra Ukraine, tvinge Kiev til at erklære sig neutral eller genindføre rettighederne for russisktalende i Ukraine? Tydeligvis ikke.

Indtil videre er Ukraine i hvert fald blevet fuldstændig afhængig af USA og dets NATO-allierede. Kiev er en forbitret, langvarig modstander af Moskva. Kiev klynger sig til sin ambition om at blive medlem af NATO. Russere i Ukraine er mål for den lokale version af cancel-kulturen. Uanset udfaldet af krigen har den gensidige fjendtlighed udslettet den russiske myte om russisk-ukrainsk broderskab baseret på en fælles oprindelse i Kievan Rus. Rusland har været nødt til at opgive tre århundreders bestræbelser på at identificere sig med Europa og i stedet vende sig mod Kina, Indien, den islamiske verden og Afrika. Forsoning med et alvorligt fremmedgjort EU vil ikke komme let, hvis overhovedet. Rusland har måske ikke tabt på slagmarken eller er blevet svækket eller strategisk isoleret, men det har haft enorme alternativomkostninger.

Og så er NATO blevet udvidet til også at omfatte Finland og Sverige. Det ændrer ikke den militære balance i Europa. På

trods af Vestens fremstilling af Rusland som et iboende rovdyr, har Moskva hverken haft lyst eller evne til at angribe nogen af disse to tidligere meget vestligt orienterede og formidabelt bevæbnede, men nominelt "neutrale" stater. Hverken Finland eller Sverige har heller nogen intentioner om at deltage i et uprovokeret angreb på Rusland. Men deres beslutning om at tilslutte sig NATO er politisk sårende for Moskva.

Eftersom Vesten ikke viser nogen vilje til at imødekomme russiske sikkerhedsbekymringer, har Moskva nu ikke noget åbenlyst alternativ til at kæmpe videre, hvis de skal nå deres mål. Samtidig stimulerer det den europæiske vilje til at opfylde tidligere ignorerede NATO-mål for forsvarsudgifter og til at erhverve sig selvstændige militære kapaciteter til at imødegå Rusland uafhængigt af USA. Polen er ved at genopstå som en stærk fjendtlig kraft ved Ruslands grænser. Disse tendenser ændrer den europæiske militære balance til Moskvas langsigtede ulempe.

Hvad med USA?

Alene i 2022 godkendte USA 113 milliarder dollars i støtte til Ukraine. Det russiske forsvarsbudget var dengang mindre end halvdelen af det – 54 milliarder dollars. Det er siden blevet omtrent fordoblet. Den russiske forsvarsindustri er blevet revitaliseret. Nogle producerer nu flere våben på en måned, end de tidligere gjorde på et år. Ruslands autarkiske økonomi har modstået 18 måneders total krig mod landet fra både USA og EU. Den har netop overhalet Tyskland og er nu den femte rigeste økonomi i verden og den største i Europa målt i købekraftsparitet. På trods af gentagne vestlige påstande om, at Rusland var ved at løbe tør for ammunition og var ved at tabe udmattelseskrigen i Ukraine, så har landet ikke tabt, mens Vesten har. Ukrainisk tapperhed, som har været enormt imponerende, har ikke kunnet måle sig med russisk ildkraft.

I mellemtiden har den påståede russiske trussel mod Vesten,

som engang var et stærkt argument for NATO-enhed, mistet sin troværdighed. Ruslands væbnede styrker har vist sig ude af stand til at erobre Ukraine og endnu mindre resten af Europa. Men krigen har lært Rusland, hvordan man imødegår og overvinder mange af USA's og andre vestlige landes mest avancerede våben.

Før USA og NATO afviste forhandlinger, var Rusland parat til at acceptere et neutralt og føderaliseret Ukraine. I den indledende fase af sin invasion af Ukraine bekræftede Rusland denne villighed i et udkast til en fredstraktat med Ukraine, som USA og NATO blokerede for, at Kiev kunne underskrive. Vestlig diplomatisk uforsonlighed har ikke formået at overtale Moskva til at imødekomme ukrainsk nationalisme eller acceptere Ukraines indlemmelse i NATO og den amerikanske indflydelsessfære i Europa. Stedfortræderkrigen ser i stedet ud til at have overbevist Moskva om, at de må udrydde Ukraine, beholde de ukrainske territorier, de ulovligt har annekteret, og sandsynligvis tilføje flere, og dermed sikre, at Ukraine er en dysfunktionel stat, der hverken kan blive medlem af NATO eller opfylde den ultranationalistiske, antirussiske vision fra dets nynazistiske helt fra Anden Verdenskrig, Stepan Bandera.

Krigen har ført til en overfladisk enhed i NATO, men der er åbenlyse sprækker blandt medlemmerne. Sanktioner mod Rusland har gjort stor skade på de europæiske økonomier. Uden russiske energiforsyninger er nogle europæiske industrier ikke længere internationalt konkurrencedygtige. Som NATO's seneste topmøde i Vilnius viste, er medlemslandene uenige om, hvorvidt det er ønskeligt at optage Ukraine. Det er usandsynligt, at NATO-enheden vil overleve krigen. Disse realiteter er med til at forklare, hvorfor de fleste af USA's europæiske partnere ønsker at afslutte krigen så hurtigt som muligt.

Ukrainekrigen har helt klart sat punktum for den post-sovjetiske æra i Europa, men den har ikke gjort Europa mere sikker på nogen måde. Den har ikke forbedret USA's

internationale omdømme eller konsolideret USA's forrang. Krigen har i stedet fremskyndet fremkomsten af en postamerikansk multipolær verdensorden. Et træk ved denne er en anti-amerikansk akse mellem Rusland og Kina.

For at svække Rusland har USA tyet til hidtil usete indgribende unilaterale sanktioner, herunder sekundære sanktioner rettet mod normal kommerciel aktivitet på armslængdevilkår, som ikke involverer en amerikansk forbindelse og er lovlig i de transagerende parters jurisdiktioner. Washington har aktivt blokeret for handel mellem lande, der ikke har noget at gøre med Ukraine eller krigen der, fordi de ikke vil hoppe med på USA's vogn. Som et resultat heraf er store dele af verden nu engageret i at finde finansielle og forsyningskædeforbindelser, der er uafhængige af USA's kontrol. Dette omfatter en intensiveret international indsats for at gøre en ende på dollarens hegemoni, som er grundlaget for USA's globale forrang. Hvis disse bestræbelser lykkes, vil USA ikke længere være i stand til at have de handels- og betalingsbalanceunderskud, der opretholder dets nuværende levestandard og status som det mest magtfulde samfund på planeten.

Washingtons brug af politisk og økonomisk pres for at tvinge andre lande til at rette ind efter deres anti-russiske og anti-kinesiske politik har tydeligvis givet bagslag. Det har opmuntret selv tidligere amerikanske klientstater til at søge efter måder at undgå at blive viklet ind i fremtidige amerikanske konflikter og stedfortræderkrige, som de ikke støtter, som den i Ukraine. Til det formål er de ved at opgive den eksklusive afhængighed af USA og knytte bånd til flere økonomiske og politisk-militære partnere. Langt fra at isolere Rusland eller Kina, har USA's tvangsdiplomati hjulpet både Moskva og Beijing med at forbedre deres relationer i Afrika, Asien og Latinamerika, hvilket reducerer USA's indflydelse til fordel for deres egen.

For at opsummere:

Kort sagt har USA's politik resulteret i store lidelser i Ukraine og eskalerende forsvarsbudgetter her og i Europa, men har ikke formået at svække eller isolere Rusland. Mere af det samme vil ikke opfylde nogen af disse ofte erklærede amerikanske mål. Rusland er blevet uddannet i, hvordan man bekæmper amerikanske våbensystemer og har udviklet effektive modtræk til dem. Det er blevet militært styrket, ikke svækket. Det er blevet reorienteret og frigjort fra vestlig indflydelse, ikke isoleret.

Hvis formålet med krig er at skabe en bedre fred, så gør denne krig ikke det. Ukraine er ved at blive udslettet på russofobiens alter. På nuværende tidspunkt kan ingen med sikkerhed forudsige, hvor meget af Ukraine eller hvor mange ukrainere der vil være tilbage, når kampene stopper, eller hvornår og hvordan de skal stoppes. Kiev har lige fejlet i at opfylde mere end en brøkdel af sine rekrutteringsmål. At bekæmpe Rusland til sidste ukrainer har altid været en afskyelig strategi. Men når NATO er ved at løbe tør for ukrainere, er det ikke bare kynisk; det er ikke længere en levedygtig mulighed.

Hvad kan vi lære af krigen i Ukraine?

Hvad kan vi lære af denne fiasko? Den har givet mange uvelkomne påmindelser om de grundlæggende principper for statskunst.

- Krige afgør ikke, hvem der har højre (right). De afgør, hvem der er til venstre.(left) ?
- Den bedste måde at undgå krig på er ved at reducere eller eliminere de bekymringer og klager, der forårsager den.
- Når man nægter at høre, endsige tage stilling til en forurettet parts argumenter for justeringer i ens politik over for den, risikerer man en voldelig reaktion fra den.
- Ingen bør gå ind i en krig uden realistiske mål, en

strategi for at nå dem og en plan for krigens afslutning.

- Selvretfærdighed og tapperhed er ikke en erstatning for militær masse, ildkraft og udholdenhed.
- I sidste ende vindes og tabes krige på slagmarken, ikke med propaganda, der er inspireret af og rettet mod at styrke ønsketænkning.
- Det, der er blevet tabt på slagmarken, kan sjældent, hvis nogensinde, genvindes ved forhandlingsbordet.
- Når krige ikke kan vindes, er det som regel bedre at finde en måde at afslutte dem på end at forstærke en strategisk fiasko.

Det er på tide at prioritere at redde så meget som muligt af Ukraine. Denne krig er blevet eksistentiel for landet. Ukraine har brug for diplomatisk opbakning til at skabe en fred med Rusland, hvis landets militære ofre ikke skal have været forgæves. Landet er ved at blive ødelagt. Det skal genopbygges. Nøglen til at bevare Ukraine er at give Kiev mulighed for og opbakning til at afslutte krigen på de bedste vilkår, det kan opnå, at lette flygtningenes tilbagevenden og at bruge EU-tiltrædelsesprocessen til at fremme liberale reformer og indføre en ren regering i et neutralt Ukraine.

Desværre synes både Moskva og Washington, som tingene ser ud nu, at være fast besluttet på at fortsætte ødelæggelsen af Ukraine. Men uanset udfaldet af krigen, vil Kiev og Moskva i sidste ende være nødt til at finde et grundlag for sameksistens. Washington er nødt til at støtte Kiev i at udfordre Rusland til at anerkende både visdommen og nødvendigheden af respekt for ukrainsk neutralitet og territorial integritet.

Endelig bør denne krig provokere til en nøgtern genovervejelse her, i Moskva og i NATO af konsekvenserne af en diplomatifri, militariseret udenrigspolitik. Hvis USA havde indvilliget i at tale med Moskva, selv om de fortsat havde afvist meget af det, Moskva krævede, ville Rusland ikke have invaderet Ukraine, som

de gjorde. Hvis Vesten ikke havde grebet ind for at forhindre Ukraine i at ratificere den traktat, som andre hjalp landet med at blive enig med Rusland om ved krigens begyndelse, ville Ukraine nu være intakt og i fred.

Denne krig havde ikke behøvet at finde sted. Alle parter i den har tabt langt mere, end de har vundet. Der er meget at lære af det, der er sket i og med Ukraine. Vi bør studere og lære disse lektioner og tage dem til os.

[1] Generaler og admiraler.

[2] Ukraine bidrog med tropper til denne NATO-operation på trods af, at landet ikke er medlem af alliancen.

[3] Efter sigende havde forskellige instanser i den amerikanske regering i 2014 afsat et samlet beløb på 5 milliarder dollars eller mere til politiske subsidier og uddannelse til støtte for regimeskiftet i Ukraine.

[4] Før USA og NATO besluttede at hjælpe Ukraine mod de russiskstøttede separatister, blev disse militser almindeligvis identificeret som nynazistiske i de vestlige medier. De påstod, at de var tilhængere af Stepan Bandera – som nu er blevet adopteret som en æret national figur af Kiev. Bandera var berømt for sin ekstreme ukrainske nationalisme, fascisme, antisemitisme, xenofobi og vold. Han og hans tilhængere var angiveligt ansvarlige for massakren på 50.000-100.000 polakker og for at samarbejde med nazisterne om mordet på et endnu større antal jøder. Efter USA/NATO's stedfortræderkrig brød ud, ophørte de vestlige medier med at karakterisere disse militser som nynazister på trods af deres fortsatte fremvisning af nazistiske regalier og symboler på deres uniformer og deres bånd til nynazistiske grupper i andre lande.

[5] Den "særlige militære operation", som Rusland iværksatte, lignede ikke meget de specifikke forudsigelser, der blev fremsat i denne informationskrig, som synes at have været

designet lige så meget til at samle støtte til Ukraine og styrke dets moral som til at afskrække Rusland.

[6] Se f.eks. <https://jamestown.org/event/watch-the-video-preparing-for-the-dissolution-of-the-russian-federation/>

Foto: SI

Video: “Vi er vendt tilbage fra Kina!” Diskussion i ungdomsdelegationen

Ikke korrekturlæst

Vi har lige haft en meget spændende delegation fra Schiller Instituttet i Kina. Jeg synes, at det er et glimrende eksempel på, hvordan man får en dialog mellem kulturer. Man bringer unge sammen for at diskutere, hvad der er de bedste ideer, der er kommet ud af vores lande; hvordan man kommunikerer det til hinanden; hvordan man når frem til en forståelse. Det er det samme koncept med fred gennem økonomisk udvikling. Når man deler disse højeste principper, disse højere ideer mellem alle mennesker, kan man se det fælles i alt det, der gør os til mennesker; menneskehedens fælles mål.

Med det har vi Kynan Thistlethwaite, som er en af vores ungdomsledere, til at fortælle os om nogle af de oplevelser, han har haft med denne delegation, der tog til Kina. Hvad det har lært dig, måske nogle af dine organisatoriske erfaringer, og så får vi en diskussion i gang her.

KYNAN THISTLETHWAITE: Tak, Anastasia. Jeg vil gerne begynde

med at takke arrangørerne af vores delegation, især Daniel Burke, Leni Rubinstein, vores Kina-ekspert for Schiller Instituttet, og Megan Dobrodt, som er præsident for Schiller Instituttet.

Jeg vil starte med nogle af de ting, jeg lærte på turen, ikke bare om Kina, men også om, hvordan man organiserer og engagerer sig med mennesker fra en anden kultur. Jeg må sige, at vi så mange utrolige ting i Kina, lige fra forskellige kulturelle steder som Den Forbudte By og Den Kinesiske Mur til enorme industriprojekter, der har defineret Kinas vækst i de sidste par årtier, såsom den europæiske industriby i Qingbaijiang-distriktet i Chengdu, som ligger i Sichuan-provinsen, og også mange store jernbanehavne, innovationscentre, tech-industrier og iværksættercentre. Vi blev behandlet utroligt godt af vores kinesiske værter, som alle udtrykte et ønske om gensidigt fordelagtige relationer mellem Kina og USA, som er blevet defineret af præsident Xi Jinpings tre globale initiativer for en ny retfærdig verdensorden. Det er det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Strategiske Initiativ og det Globale Civilisationsinitiativ.

Jeg vil lige dele en rapport, som vi modtog på vores rejse [Fig. 1], kaldet "A Global Community of Shared Future: Kinas forslag og handlinger". Den blev præsenteret af Statsrådets Informationskontor i Folkerepublikken Kina. Mange af de mennesker, vi diskuterede med – hvad enten de var fra universiteter, politiske institutioner, økonomiske centre eller endda landsbyer – udtrykte alle et ønske om et verdenssamfund baseret på fælles interesser, win-win-samarbejde og retfærdig økonomisk udvikling.

En af de ting, jeg faktisk overvandt i mine diskussioner med folk – og det tror jeg også, jeg kan sige om størstedelen af vores delegation – var tendensen til at kommentere på, hvor dårligt alting er i USA. Jeg havde ofte samtaler som: "Jeres veje her i Beijing er så glatte og velholdte. I New York er

det svært ikke at støde på huller i vejen hver dag, man kører.” Eller noget i retning af: “Jeres gader og fortove er så rene. Offentlig transport er virkelig overkommelig her, og der er ingen hjemløse på gaden.” Som newyorker vil jeg sige, at det er et af vores varemærker konstant at klage og nedgøre os selv. Men hvis man rejser til et andet land for at fungere som statsmand og diplomat, er man nødt til ikke bare at anerkende det bedste i den anden, men også i sig selv. Jeg tror, vi fik meget ud af at skifte fokus fra, hvor dårligt alting er i USA og Vesten, til de bedste traditioner, vores land har at byde på. Jeg kom for eksempel til at tale med vores kinesiske vært om Edgar Allan Poes poesi.

En af de ting, vi havde understreget både i diskussionerne og i de præsentationer, vores delegation gav på nogle af universiteterne i Beijing og Chengdu – de byer, vi besøgte – var foreneligheden af den store kinesiske filosof Konfucius’ ideer med Gottfried Wilhelm Leibniz’, Platons og den tyske digter Friedrich Schillers ideer. Konfucius havde den idé, at ethvert menneske var i stand til at blive en vismand eller shèngrén på kinesisk; dvs. en person, der udvikler sit kreative potentiale fuldt ud, mestrer ideerne inden for filosofi, poesi, videnskab, kunst og musik, samtidig med at han udvikler sin kærlighed til menneskeheden. For os er det kendt som agape på græsk, og i Kina er det kendt under tegnet Ren. Friedrich Schiller havde også den idé, at mennesket kunne blive en smuk sjæl gennem æstetisk uddannelse, hvilket betød at studere de højeste idealer inden for klassisk kultur og kunstnerisk skønhed. Vi talte også om Gottfried Leibniz’ studier af Kina og hans syn på foreneligheden mellem konfucianismens og kristendommens ideer. I et tidsskrift, han udgav i 1697 med titlen Novissima Sinica [Nyt fra Kina], bemærkede Leibniz, at han anså det for “en enestående skæbneplan, at menneskelig kultivering og forfinelse i dag så at sige skulle være koncentreret i yderpunkterne af vores kontinent, i Europa og i Kina, som pryder Orienten, som Europa pryder den modsatte kant af jorden.”

Jeg giver blot disse eksempler på, hvad der definerede vores diskussioner i Kina. Den voksede konstant til en mere dybtgående og meningsfuld dialog baseret på det bedste fra vores to kulturer, og hvad de har at tilbyde til verdens udvikling. Jeg tror, at denne dialog om kultur og ideer ikke kun imponerede vores værter, men også gav dem en følelse af lykke og lettelse over at kende de bedre engle i vores natur. For at opsummere mener jeg, at det vigtigste fra rejsen var de interaktioner, vores delegation havde med de forskellige mennesker, vi mødte fra alle forskellige sektorer i samfundet. Jeg så på første hånd vigtigheden af Helgas og Lyndon LaRouches ideer på Chongyang Institute for Financial Studies på Renmin University of China. Der kunne man se et eksemplar af Schiller Instituttets udgivelse fra 2014, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*, som er den konceptuelle, fysiske køreplan for udformningen af en ny økonomisk verdensorden, der i øjeblikket er ved at blive kortlagt af nationerne i BRIKS. Så jeg tror, at vores job er at genoplive de store traditioner, der engang definerede USA, og bruge denne rejse som vores guide til at organisere folk i Vesten. Det er min korte rapport.

BATTLE: Tak, Kynan; det er fremragende. Jeg synes, det er en meget god måde, du oplevede det på. Jeg vil gerne bede Daniel Burke om at komme frem. Jeg ved, at han også har en generel oversigt og nogle refleksioner over turen.

DANIEL BURKE: Tak, Anastasia. Jeg er virkelig enig i alt, hvad du siger, Kynan. Jeg vil bare berøre nogle af de grundlæggende ting, vi gjorde der, for at fortælle folk om den utrolige gæstfrihed, vi blev mødt med, mens vi var der. Det åbnede virkelig op for potentialet for dybdegående mellemfolkelige udvekslinger, hvilket virkelig betyder at få venner og have afslappede og åbne diskussioner om de vigtigste ideer, som vi kan dele mellem vores nationer, og som vi kan dele som en del af den nye æra, som en del af åbningen af et helt nyt paradigme for menneskeheden.

Jeg har et diasshow. Jeg vil gerne vise 7-8 billeder. Dette er et billede fra velkomstarrangementet, som vi havde æren af at deltage i; det var arrangeret af All-China Youth Federation. Du kan se nogle af de klassiske kinesiske musikere til højre, som spillede nogle meget velkendte klassiske kinesiske stykker for os på klassiske kinesiske instrumenter. Vi havde virkelig et stort antal mennesker, der var der for at prioritere dette mellemfolkelige forhold. Jeg vil gerne dele dette.

Dette billede er et eksempel på en paneldiskussion, vi havde; en udveksling mellem Schiller Instituttet og All-China Youth Federation, hvor vi var i stand til at bidrage virkelig tydeligt til det, Kynan diskuterede. Det er den slags steder, hvor vi havde disse samtaler om det allerbedste i den kultur, som den amerikanske republik virkelig blev grundlagt på. Så du kan se, at det er et meget respektfuldt og produktivt miljø at kunne bidrage med de specifikke ideer, Schiller Instituttet har, og at kommunikere, hvad det er, vi gør. Hvad det er for et særligt ansvar, vi har påtaget os for at genoplive de bedste traditioner og koncepter inden for den amerikanske tradition. Så det vil jeg sige mere om senere, men jeg vil gerne vise nogle flere billeder.

Ved det arrangement blev vi introduceret til en vigtig hvidbog kaldet "Kinas ungdom i den nye æra", som blev udgivet af det kinesiske statsråds informationskontor i 2022. Det er en meget vigtig måde, hvorpå den kinesiske regering kommunikerer sine ideer og organiserer sin tilgang. Det, vi virkelig oplevede i Kina, var en topstyret orientering mod at løfte samfundet i henhold til kravene i et nyt paradigme; en ny æra, der ikke er defineret af blokke og ikke er defineret af hegemonisme, men er orienteret mod gensidig fordel, win-win-samarbejde og et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Det var meget spændende og inspirerende at se, hvordan folk repræsenterer disse ideer og forsøger at følge dem til dørs. Samtidig så vi også en mangfoldighed af synspunkter. Dette er et billede fra vores besøg, som Kynan nævnte, på Chongyang Institute of

Finance på Renmin University. Her kan du se Megan Dobrodt i midten og professor Liu Yangsheng, som er formand for HAO Capital, som er en stor finansiel institution, der har været involveret i investeringer i BRI-projekter. Han gav os en omfattende briefing om sit syn på det, han kaldte "Belt and Road Initiative 2.0", som fra hans synspunkt er den skiftende orientering af Belt and Road Initiative-projekter mod produktion og udvikling på industrialiseringsniveau som det næste skridt efter store infrastrukturprojekter. Til venstre for ham på billedet kan du se professor Zhao, som har arbejdet med den økonomiske korridor mellem Kina og Pakistan som et specialområde i måske et helt årti, siden det projekt begyndte. Han havde meget at sige om det fremtidige potentiale i Bælte & Vej Initiativet. Han fortalte os også, at Schiller Instituttet er kendt for sit engagement i udviklingslandene, og at vi på den baggrund gerne vil byde jer velkommen til denne dialog. Så du kan se, at vi havde en vidunderlig mulighed for at have denne form for åben diskussion med repræsentanter for en førende tænketank i Kina.

Dette er et billede fra en af de mere bemærkelsesværdige dage, vi havde, som var et besøg i en landsby omkring 90 minutter fra Beijing, som er et eksempel på revitaliseringen af landdistrikterne i Kina. Du kan se denne unge mand i den hvide skjorte til venstre; hans navn er Mr. Wong, og han er en ung mand, der leder revitaliseringsprojektet i landdistrikterne i denne by. Vi mødte studerende på topuniversiteter, der studerer økonomisk udvikling fra højeste sted, og som frivilligt kommer ud og arbejder for at løfte denne landsby og andre som den. Så det var virkelig et meget håbefuldt, spændende øjeblik at se denne form for kvalitet i at give, at bidrage til samfundet i harmoni med alt det, der foregår fra toppen og ned i det økonomiske mirakel i Kina. Man så forholdet mellem mennesker, som jeg er sikker på, at andre vil kommentere mere på, men forholdet mellem mennesker, der kom til landsbyen for at støtte den, og mennesker, der har boet der. Der var en stor lykke der, som vi så. Det var resultatet

af denne form for bidrag og dette samarbejde om at revitalisere landdistrikterne i Kina. Så der er meget mere at sige om dette, men jeg ville bare vise et hurtigt billede.

Her mødes vi med repræsentanter for CPPCC [Chinese People's Political Consultative Conference], som er det rådgivende organ, der rådgiver de deputerede i Den Nationale Folkekongres. Her er vi i Dongcheng-distriktet i Beijing; det er et distrikt med omkring 1 million indbyggere. Vi fik en grundig præsentation af TTPCC's rolle, af dette organ, der har en afgørende rolle i hele procesdemokratiet i Kina. Og hvordan det er, at folk i denne organisation kommer med gode ideer til regeringens politik. Så der er meget mere at sige om det.

Efter vores besøg i Beijing tog vi til Chengdu, som er hovedstaden i Sichuan-provinsen. Vi lærte så meget i Sichuan om Sichuan, om Kinas udvikling langs Bælte & Vej Initiativet. Det er et knudepunkt for Bælte & Vej Initiativet og for de tog, der kører frem og tilbage mellem Europa og Kina, og som tager omkring 15 dage. Ofte kommer der varer fra Europa til ASEAN-landene fra Chengdu, og så bliver der selvfølgelig produceret masser af ting i Chengdu, som skal til Europa. Her er vi på Chengdu University, hvor vi havde lejlighed til at diskutere den hvidbog, som Kynan nævnte – "A Global Community of Shared Future: China's Proposals and Actions" – med ledende personer på universitetet, herunder præsidenten og vicepræsidenten for Chengdu University, og her Tang Jingtian, sekretær for Sichuan Provincial Committee of the Communist Youth League og ærespræsident for Sichuan Youth Federation.

Det var her, jeg synes, vi virkelig kom sammen, ud over de præsentationer, der fandt sted på Tsinghua University i Beijing, her havde vi en virkelig smuk mulighed for at kommunikere potentialet i USA for at deltage i et fælles skæbnefællesskab for menneskeheden. Vi var i stand til at demonstrere, at der er fortilfælde i vores kultur og i vores politiske liv og politiske historie for præcis den slags forslag, som du hører fra den kinesiske regering om en ny,

retfærdig sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det særlige ved dette er den rolle, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, vores LaRouche-bevægelse gennem mere end 50 år, har spillet for os ved at udbrede de principper og tegninger, der er nødvendige for at skabe dette nye paradigme. Vi var i stand til at fremhæve LaRouches økonomiske, videnskabelige ideer, herunder potentiel relativ befolkningstæthed, energiflux-tæthed og hans Triple Curve-heuristik for at kommunikere, hvad der er nogle afgørende nye ideer, der kan bidrage som en måde at løfte menneskeheden ud af faren for en hobbesiansk krig af hver mod hver, af alle mod alle; og løfte os ud af den onde struktur i det anglo-hollandske liberale system og ind i det nye paradigme, som vi alle søger. Jeg syntes, at det var en ekstremt rig mulighed, og vi havde en meget produktiv dialog om disse spørgsmål.

Generelt er det, hvad jeg gerne vil dele. Mine venner vil kunne bidrage med meget mere, men det, jeg gerne vil understrege, er, at det, vi mødte, er et samfund, hvor den fælles velfærd, den generelle velfærd, forfølges oppefra og ned. Det er der et vist kulturelt grundlag for, som helt sikkert har konfucianismen som et af sine kernekaraktistika. Når vi talte med folk om, hvor vigtig denne idé om et skæbnefællesskab er for menneskeheden, hvor vigtig denne idé er for menneskeheden, kom svaret tilbage: "Ja, det er Xi Jinping! Ja, det er Kinas regering i dag, men det er en idé, der går over 2000 år tilbage til Konfucius." Der er en vis tro på og tillid til evnen til at gennemføre forslag, der er baseret på disse dybe principper i den kinesiske civilisation. Jeg tror, det er op til os at søge efter det samme grundlag for handling i vores civilisation, i vores sprogkultur. Det har selvfølgelig været Lyndon og Helga LaRouches mission i al den tid, så det giver mig en endnu større evne til at genoptage det perspektiv og det arbejde, der skal gøres her. Tak for det.

BATTLE: Fremragende; tak! Wow, I var over det hele, det er

fantastisk. Nu vil jeg gerne bede Michelle Erin om at komme op.

.....

Læs resten på engelsk:

MICHELLE ERIN: Tak for at have dette program. Jeg vil gerne dele nogle af de kulturelle udvekslinger, vi havde, mens vi var der. Daniel mindede mig om, at den revitaliserede landsby, vi besøgte, har Airbnbs nu. Hvis nogen fortalte mig, at universitetsstuderende tager ud til disse små landsbyer for at revitalisere dem, ville det måske have været anderledes for et par årtier siden, men det er moderne unge mennesker. Så de har forvandlet en masse af bygningerne i dette område til moderne Airbnbs. Og det, jeg gerne vil nævne om dette, er, at de laver noget turisme fra Beijing. Det er meget flot; der er en smuk flod. Ring til mig senere, så skal jeg fortælle dig, hvilken by det er, og så kan du besøge den. Men en del af den måde, de reklamerer for disse Airbnbs på, er ved at dele billeder af ikke bare bygningerne, men hver bygning får et digt skrevet af en moderne digter. Jeg vil lige læse et af disse digte op for dig. Undskyld, at oversættelsen og sprogbarrieren gør det lidt kikset. Det er hængt op på ydersiden af denne bygning, så folk kan blive inspireret til at komme. Der står: "Vrid en snip af afsondrethed, og sid stille, vandrende i den stjerneklare nattehimmel. Årene er stille under tagskægget om natten. Varmen fra lysene er gemt væk, og freden hos menneskene mellem vinduerne og ventilatorerne er nydt fred." Jeg synes, det var interessant.

En ting, jeg tror, vi forstår lidt bedre, er, hvordan sproget er mere poetisk. Folk har set de kinesiske tegn, som er lidt billedlige. Det, jeg gerne vil, er at dele nogle billeder med jer. Den første lille video er en af de ting, vi ville gøre på denne tur, nemlig at synge for vores værter. At synge for folk med noget af den smukkeste musik fra vores kulturelle baggrund. Denne lille video er fra vores første øvelse, som

foregik om aftenen i gården på det hotel, vi boede på. Du kan se, at vi har en gæst, der har sluttet sig til os.

(Afspiller video af Jesu, meine Freude-koralsang).

Den lille pige, der kom, vi sang noget Bach, og vi fik selskab af en ung kinesisk pige, der gerne ville danse og deltage sammen med os.

Den første aften, vi blev modtaget, fik vi lov til at høre nogle traditionelle kinesiske instrumenter blive spillet, og det, der var dejligt – det var alle yngre mennesker – var, at de virkede så glade for at spille på disse kinesiske instrumenter; det var vidunderligt. Vi fik lov til at høre disse traditionelle instrumenter. Den aften sang jeg også en meget berømt kinesisk folkesang, "Moli Hua", som handler om en jasminblomst. Men den handler faktisk ikke om jasminblomsten. Det er en meget interessant karakter i kinesisk kultur; princippet om generøsitet. Oversættelsen af dette digt beskriver den smukke blomst; den dufter så vidunderligt, den har denne smukke farve. Og det spørger, om jeg må plukke en af dig, så jeg kan give dig til en anden? Det er den mest berømte kinesiske folkesang. Vores venner var meget glade for, at en af de amerikanske kolleger præsenterede den, og de bragte den endda op i en af vores formelle diskussioner et par dage senere.

Vores kor sang også "Dona Nobis Pacem" ved den begivenhed. Jeg oversatte; det betyder "Giv os fred". Vores venner var meget glade for, at vi sang om at give os fred. Jeg vil indsnævre det en lille smule, især på grund af mine tekniske vanskeligheder. Vi tog til et ungdomscenter i Beijing, hvor mange af deres programmer for at hjælpe unge mennesker inkluderer kunstprogrammer. Forhåbentlig kan du se, at dette er et billede af et par af vores fyre klædt ud i kinesiske operakostumer. Mens vi var der, malede vi også nogle kaniner. Og vi hørte en lærer på deres skole spille på det traditionelle erhu-instrument. Er er tallet to på kinesisk, så

erhu er et instrument med præcis to strenge. Vi fik lov til at høre hende spille lidt.

En historisk ting, som var meget interessant, var, at der nede i Chengdu-regionen er et arkæologisk område, som man først begyndte at udgrave i 1930'erne. Stedet indeholder tonsvis af kobber, jade, guld og andre smukke ting, der stammer fra 3.000-4.000 år siden. Dette er en ting, der kan dateres tilbage til omkring 1600 f.Kr, hvilket er ret imponerende. Som en sidebemærkning havde de en hel præsentation om de moderne metoder til arkæologiske udgravninger, for hvor vi tidligere bare gravede en stor grube, har vi opdaget, at når man udsætter disse gamle genstande for ilt og sollys, kan det ødelægge dem fuldstændigt. Nu har de dette glasrum, som de lægger oven på hver ny sektion, der skal udgraves, så de kan beskytte atmosfæren. De har dette højteknologiske udstyr i loftet, som har skinner, det bevæger sig på, og som kan udføre forskellige dele af denne meget avancerede udgravningsproces. Du kan se denne fyr, rummet var ikke helt så mørkt, men museet er svagt oplyst for at bevare artefakterne.

Jeg vil tage et billede i denne smukke by [nær Chengdu]. Vi tog til en landsby, der er kendt som Mianzhu New Year Painting Village. Landsbyen er kendt for kunst, fordi en del af Kina næsten er en krydsning mellem udvikling og spørgsmålet om at bevare det smukke fra fortiden. Så landsbyen eksisterer fortsat, og der bor stadig mennesker i den. Mens vi var der, blev vi bedt om at se nogle af deres kunstværker. De laver tryk med blæk. Man skal gnide papiret oven på det, og det skaber et meget smukt design.

I Beijing tog vi til Central Academy of Fine Arts. Vi så en vidunderlig udstilling af traditionel kinesisk rullekunst, som mange af os kender. Mange af dem er fire fod lange eller mere, og dette sæt så ud til at være fra omkring 1600-tallet. Vi diskuterede den måde, kineserne tænker på, og som afspejles i kunstværkerne. Mange af disse værker har bjerge, og man kan se en lille person i nærheden af disse bjerge. En fra vores hold

sagde: "Viser det ikke, at mennesker er små i forhold til naturen på grund af størrelsesforskellen?" Vores guide sagde: "Det er ikke sådan, vi tænker på det." Kineserne mener, at der er en harmoni mellem mennesker og natur; der er ingen adskillelse i den forstand. De ser, at der er en harmoni der. Efter at vi havde set nogle af disse smukke værker, gik vi heldigvis hurtigt gennem en mere moderne fløj, hvor kunstværkerne efter min mening ikke var attraktive, og blev ført til en anden del af museet for at få en præsentation af kinesisk kalligrafi. Dette var mit forsøg; dette er det kinesiske tegn for lykke. Ikke krusedullerne til højre; jeg var kommet til at tegne mit tegn til siden, og min venlige lærer, som var elev, sagde, at jeg kunne sætte små kruseduller på siden for at udfylde den plads, jeg havde efterladt. Men det kinesiske tegn for lykke findes faktisk i flere forskellige skrifttyper; det kan se ud på flere forskellige måder. Lige nu kan jeg genkende denne skrifttype, men jeg ville nok ikke kunne genkende de andre.

Lad mig lige runde af med at tale om, hvad vi lavede den sidste aften. Jeg ved, at programmet i dag også vil slutte med en video af vores præsentation. På den sidste aften – åh, undskyld mig. En anden vigtig ting er, at vi fik en te-ceremoni af en af vores værter. Jeg vil dele et billede af dette. Te-ceremonien bestod i, at en af vores værter skænkede te til os. En af vores venner gav os denne dejlige teceremoni, som involverede at drikke te og hælde te op, og det var dejligt. Men det var mere et medium for diskussion. Vores ven fortalte os, at han – han er en yngre fyr, som du kan se – men han laver teceremonier i sit hus med sine venner, så de kan diskutere, hvilke bøger de har læst for nylig. Det er en form for social interaktion, som han vælger omkring teceremonien. Mens vi drak vores te, talte han om sin forståelse af nogle af de filosofiske ideer i kinesisk kultur. Hvordan ser kineserne på individet i samfundet i forhold til familieenheden og nationen som helhed? Og det er interessant, at han var i stand til at henvise til Uafhængighedserklæringen og visse andre

amerikanske begreber, som han har kigget på. Et interessant begreb var, at nogen spurgte, om kineserne nogensinde kom sukker i deres te. Han sagde aldrig; at kineserne ser, at den nation, der værdsætter bitterhed, er den mest modne. Ligesom børn, der vil have slik, kontra mere modne voksne. Han sagde, at de ser det på denne måde, fordi de ser, at bitterhed er en del af læringsprocessen og en del af processen med at lære sig selv at kende. Han sammenlignede det med en baby, der opdager, at dens hånd er dens egen efter et stik i hånden. Han sagde, at nogle kinesere faktisk betaler for at give deres børn mulighed for at tage ud til et fattigt område og opleve vanskeligheder, så de kan lære.

Så lad mig springe til den sidste aften. Vores værter på Chengdu University havde et musikprogram, hvor nogle af de studerende fra universitetet præsenterede traditionel musik, hvilket var vidunderligt. De havde en berømt kalligraf til at undervise lige på scenen med fem personer fra vores delegation, som gik op og fik præsenteret modeller og lavede kalligrafi foran publikum. Og på et bestemt tidspunkt i programmet kom vi med vores offer. Jeg sang en afroamerikansk spiritual; hvorfor? Fordi det er unikt amerikansk; de er smukke. Ud over at være unikt amerikanske i deres historiske oprindelse, er de også universelle, som stor kunst har tendens til at være. Jeg synes, at den lille pige, vi så i begyndelsen, afspejler det. Hun havde ikke noget problem med at kunne lide tysk Bach-musik. Jeg sang den her. Megan Dobrodt, præsidenten for U.S. Schiller Institute, spillede en Bach partita på fløjte, og så sang vores kor tre stykker – den spirituelle Deep River, den første koral fra Bachs Jesu, meine Freude og en meget medrivende udgave af en amerikansk patriotisk sang komponeret af George Frederick Root, som var en meget dygtig musiker og komponist, "Rally 'Round the Flag", som også er kendt som "The Battle Cry of Freedom". Den musik blev meget vel modtaget af vores venner. Lad os lade det ligge der.

BATTLE: Tak, Michelle, det var virkelig en vidunderlig rejse gennem alle disse kulturelle oplevelser i Kina. Vi får helt sikkert en masse spørgsmål og kommentarer, som vi kommer ind på til sidst. Mange mennesker er nysgerrige efter at høre, hvad du mener om visse ting; det kommer vi til. Men jeg vil gerne invitere Mike Campbell til at komme på nu.

MIKE CAMPBELL: Goddag! Det er godt at være her, tak. Jeg er mere taknemmelig end nogensinde af to grunde. For det første er jeg halvt kineser, hvilket er en tradition, min familie har mindre og mindre kontakt med, siden jeg flyttede til USA for syv år siden. For det andet at kunne dele Schiller Instituttets ideer efter bedste evne og forsøge at være det bedste fra den vestlige kultur i lyset af en sådan uro. Jeg var så stolt over at være medlem af LaRouche-bevægelsen og forsøge at være diplomat for det amerikanske økonomisystem. Alle, der er med på disse opkald, kender til Roosevelts genopretning, Tennessee Valley Authority, og i Kina havde jeg mulighed for at se, hvordan topstyret økonomisk planlægning ser ud i praksis.

Dette er et heat map fra Baidu, deres Google. Det er bare en søgning efter volumen, efter placering, efter by. Vi tog hen til Beijings kommunale transportcenter. Beijing har den største trafikmængde i verden, og det koordinerer det hele, biltrafikken, metroen, selv cyklerne. Det hele 24 timer i døgnet. I øjeblikket bruger 70% af befolkningen offentlig transport. Det var et ret fantastisk set-up at se efter at have siddet i New York-trafikken. Vi besøgte også en industripark, som er helt dedikeret til innovation og start-ups. Den koordinerer dem, den fremmer dem, den giver dem kontorplads og planlægning. Planen var komplet med et aktivitetscenter fyldt med 20-35-årige, der samledes en søndag eftermiddag.

Det var i Chengdu, som har en nøgleposition i Belt and Road Initiative. Den er udpeget som ungdomsby af den kinesiske regering i en af de hvidbøger, som Daniel præsenterede.

Indbyggertallet i Chengdu er tredoblet i løbet af de sidste 30 år. Med denne top-down-planlægning fik jeg mulighed for at vende rundt og dele tilbage. Det amerikanske system med national kredit blev anvendt til en national mission om at maksimere den generelle velfærd; dette var en parallel i begge vores kulturer. En fælles menneskelighed og midlerne til samarbejde og dialog. Det siges, at Kina er vores fjende; de spiser vores frokost. Det, jeg fandt ud af, var, at i lyset af alle de beskyldninger, jeg hører fra frygtssomme amerikanere på gaden, pisket op af medierne, især fra vores udenrigsministerium. De kinesiske ledere, som vi hørte fra, var tålmodige og ydmyge. De ved, at vores politik er tragisk og vil være fatal for os selv. De var næsten ikke bekymrede for den skade og tvang, som Vesten forsøger at påføre os. De mennesker, de unge studerende, vi mødte, som tidligere har deltaget i kulturudvekslinger med Ivy League-universiteter, var så beskedne, at det næsten var en fejl. Deres ydmyghed over for den strategiske situation i kombination med deres økonomiske succes slog benene væk under mig.

En ting at slutte af med er, at der er en landsby, som er berømt for plovmandsdigtere som Robby Burns. Deres motto er "At bære hakker på travle dage og holde kuglepenne på ledige dage." Som en del af deres nationale foryngelse er denne landsby blevet plejet og promoveret som et kulturelt center. Det er lidt sjovt, for på tavlen stod der: "En landsby, et produkt," for at forene og maksimere, den har en ressource. som noget smukt i deres kultur, i deres civilisation.

Bare for at runde af, så oplevede jeg, at Kina virkelig er en 5000 år gammel kultur med visdom til at bakke den op. Alt, hvad du hører, som ikke tager højde for det, kan ikke være sandt. Jeg tror, vi har en fantastisk partner, der venter på os på den anden side af havet, og de leder bare efter måder at række ud på og samarbejde om menneskehedens fælles mål. Tak; det er, hvad jeg har.

BATTLE: Tak, Mike. Jeg kunne virkelig godt lide det sidste

billede med den moderne baggrund, baggrunden af den nye by med de klassiske kinesiske bygninger; det var virkelig smukt.

CAMPBELL: Det er den højeste bygning i Beijing.

BATTLE: Er det en af de højeste i verden?

CAMPBELL: Det kan jeg ikke sige, men det er også udsigten fra Den Forbudte By.

BATTLE: Det er smukt. Nu vil jeg gerne bede Robert Castle om at komme op.

ROBERT CASTLE: Mange af mine noter er blevet dækket, så jeg prøver bare at finde ud af, hvordan jeg kan tilføje til det, der er blevet sagt, i stedet for at gentage det. Så kan jeg få mine slides trukket op, tak? Okay, fint.

De to første slides, jeg har, det første er et billede, jeg tog fra jorden ved Dujiangyan, der som sagt er et massivt, stort kunstvandingsprojekt. Wong, forklarede han, at dette projekt kan ses som en nøgle til at forstå kinesisk kultur og den kinesiske civilisation, og han kom meget ind på, hvordan Sichuan-provinsen er en vugge for den kinesiske civilisation. Og sådan som han forklarede det, udsprang det hele af dette ene vigtige infrastrukturprojekt.

Så det er naturligvis ikke her, vi skal gennemgå hele historien, men det faktum, at han beskrev det som nøglen til at forstå hele civilisationens historie helt frem til Anden Verdenskrig, hvor dette kunstvandingsprojekt leverede, jeg tror, det var noget i retning af en tredjedel af alle fødevarer, det er ret fascinerende at forstå, hvordan dette kunstvandingsprojekt kunne være sådan en nøgle til at forstå Kina. Og jeg synes, at en af de ting, der er særligt interessant ved det, er, at det dybest set – jeg kender ikke det præcise udtryk – er geo-scaping eller noget i den stil, hvor det, man har gjort, er at omdirigere flodens løb mere end at opdæmme den. Og jeg tror, det afspejlede, som vi fik at

vide i præsentationen, en meget specifik form for filosofi om at arbejde i harmoni med naturen.

Og jeg vil bare sige, at noget, jeg virkelig blev slået af i næsten hvert øjeblik, både i Beijing og i Chengdu, og i alle de personlige interaktioner, jeg havde, var en gennemtrængende følelse af harmoni. Det betyder ikke, at det var et perfekt sted eller noget i den stil, men bare den måde, trafikken flyder på, og den måde, folk bevæger sig på i sociale rum, og ældre mennesker, der samles offentligt for at danse, der var helt sikkert en følelse af harmoni, som påvirkede mig dybt.

Hvis vi kunne gå videre til det tredje dias med Sanxingdui. Michelle har allerede været inde på det, og jeg ville egentlig bare præsentere dette dias som en slags visuel reference, så alle, der måtte se med, kan se, hvordan – det, der slog mig, var, hvor forskellige disse kulturelle artefakter var fra alt, hvad jeg nogensinde havde set på museer med gamle artefakter, fra det gamle Grækenland, for eksempel. Og uden at komme ind på konkrete historiske detaljer, ville jeg fokusere på, hvad jeg oplevede, hvilket var et chok, da jeg på den ene side forstod dybden af historien og dybden af forskellen. Men som du kan se til venstre, er denne cirkel opdelt i fem dele, der repræsenterer en form for forståelse af det gyldne snit for flere tusinde år siden; så der kan du også forstå den dybe lighed eller enhed mellem den gamle kinesiske kultur i Sichuan-provinsen og de gamle kulturer fra Vesten.

Så hvis jeg må gå videre til den sidste slide. Det er her, jeg vil fokusere mest, og det er primært for at gentage noget, som jeg tror, Kynan ønskede at fokusere på i begyndelsen: Nemlig vigtigheden af peer-to-peer-kommunikation, som helt klart var i højsædet i alt, hvad vi hørte fra vores værter – det var en gentagelse af Xi Jinpings mening eller holdning om vigtigheden af peer-to-peer-udveksling, især med hensyn til den ekstremt vanskelige globale strategiske situation, og oven i peer-to-peer-udveksling, især unge mennesker og unge. Så her kan du se et billede af en af vores delegerede, der giver hånd til en af

vores værter, og det særlige forhold viste sig at være en meget smuk ting, der udfoldede sig under hele turen, og der var mange af den slags.

Og jeg havde mulighed for at lære den oversætter at kende, som vi havde med os i Beijing. Og jeg mødte ham ved den første åbningsreception. Jeg satte mig ved bordet med ham, og [inaud 1:06:01] vi lærte hinanden at kende og følte hinanden på tænderne, og efter måske 30 sekunder eller et minut tog han sine briller af og lænede sig ind, og jeg så denne umiddelbare, først og fremmest, en personlig kvalitet i hans tilgang.

Og i det øjeblik indså jeg ret hurtigt noget, som så blev bekræftet i det forhold, vi udviklede i de næste par dage, nemlig at det ikke bare var et politisk talepunkt, ideen om behovet for peer-to-peer-udveksling, men at han, oversætteren, tydeligvis virkelig troede på værdien af at kommunikere sin forståelse af, hvad der skete i Kina, på et personligt plan. Og generelt var jeg meget imponeret over den mængde historisk viden, som alle vores værter havde, og ikke bare det faktum, at de havde en sådan historisk viden, men at de var meget ivrige efter at kommunikere den til os og til hinanden, og at der tydeligvis var en følelse af stolthed, men det var ikke – at det var en stolthed, der også var blandet med en ægte ydmyghed og et ønske om ikke at nedgøre os som amerikanere.

Og ja, han var meget inspirerende i den forstand, for min forståelse af den situation, vi har hjemme i Amerika, er, at vi har brug for at genopdage vores historie. Så det er meget inspirerende at have det eksempel at huske på. Og ikke alene kan vi lære af kineserne om deres historie, de kan lære af os om vores, og jeg synes, det er noget, vi skal være meget håbefulde omkring fremover, især med hensyn til politiske organer, og hvordan vi organiserer dem og vores kulturer.

Så det var vist alt, hvad jeg havde at sige.

BATTLE: Tak, Robert. Jeg synes, det er en rigtig god pointe, at gennem denne personlige dialog mellem mennesker, at være i stand til at tale og ikke bare have, jeg tror udtrykket er "avatar", at tale med hinandens avatarer, hvilket bare er falsk, det er en falsk idé om, hvad et land er, eller en stereotype, eller omvendt også, men at have en personlig forbindelse med mennesker og forstå, hvor de kommer fra, er faktisk en meget vigtig pointe. Så tak for det! Tusind tak, Robert, fordi du præsenterede det.

Nu vil jeg gerne have José Vega, tak.

JOSÉ VEGA: Tak, Anastasia. Først vil jeg gerne takke vores værter, som faktisk gjorde det muligt for os at forstå det virkelige Kina, som tog os med rundt; og jeg vil også gerne takke resten af vores delegation for at beskrive, hvad vi faktisk oplevede. Jeg kunne ikke have bedt om en bedre gruppe mennesker at rejse rundt i Kina med, og jeg er virkelig glad for, at jeg tog af sted med den gruppe, vi havde. Og jeg tror aldrig, jeg kan udtrykke min taknemmelighed for det, jeg oplevede i det land, nok til den gruppe af arrangører, der faktisk fik os til Kina.

Jeg er vokset op i New York City hele mit liv, og at rejse ud af landet for første gang, og dybest set at rejse til det, der svarer til Mars, var meget virkelighedsnært for mig, og det har udvidet min horisont. Og jeg er blevet et bedre menneske på grund af det.

For at starte med det, jeg vil præsentere, er dette et billede af mig, jeg tror, det var os, der lavede skitser af kunst, hvilket jeg aldrig gjorde som barn, eller nogensinde. Så dette er en af de første gange, jeg faktisk begyndte at gøre det. Og vigtigheden af, hvorfor vi gjorde det, var, at vi lærte tålmodighed, som jeg synes er en meget stor dyd i det land. Og at de tvang os til at sætte tempoet ned og sidde ned, som Michelle var lidt inde på med teceremonien: Da vi også gennemgik teceremonien, fik vi at vide, at tålmodighed er

nøglen. Folk sidder og drikker te i omkring 40 minutter, og hele pointen er at tage et minut og sætte sig ned og virkelig finde sig selv i det. Og jeg tror, at denne [tegning] også var et eksempel på at gøre netop det.

Det er et billede af vores side af delegationen, da vi havde en gensidig udveksling, frem og tilbage, mellem vores folk og deres delegationsgruppe, som havde denne frugtbare dialog med os. Så du kan se den slags frem og tilbage, vi havde; dette var som en Q&A-session. De præsenterede noget, og vi kunne så stille spørgsmål.

Her er det fra åbningen, vores allerførste aften, og jeg vil om lidt vise dig, hvad det er for en tegning, der er der. Men det var fra den første aften eller anden aften, efter at vi var ankommet. Vi skulle alle klæde os på og være formelle, og de havde en fantastisk åbningsceremoni, som Michelle var lidt inde på. Det var efter, at vi havde besøgt Museum of Fine Arts i Beijing, og de havde faktisk forkælet os alle med vores helt egne portrætter, som de havde tegnet! Så hver eneste person fik sin egen tegning, og jeg har heldigvis stadig min her.

Og med tanke på fremtiden, med tanke på vores ungdomsvenskab mellem Kina og USA, var dette afskedsceremonien den sidste dag, vi var i Kina. Det lange, vandrette banner, du ser der, indeholdt tegn, der lød "Venskab vil vare evigt." Og det, jeg gerne vil sige for at opsummere alt dette, og for at opsummere, hvad jeg tog med mig fra oplevelsen, var, at dette var en kultur, og dette var et land, der virkelig ønsker at se reel økonomisk udvikling for alle. De ønsker at se et ægte gensidigt samarbejde i hele verden, og de har ingen intentioner om at være fjender med USA, eller de har ingen intentioner om at konkurrere. Når de siger "win-win", mener de det virkelig.

Og jeg tror, at en af de vigtigste ting, jeg lærte, var, da den samme oversætter, som Robert talte om, citerede en af vores præsidenter – og I gætter aldrig, hvem det var. Men

denne præsident, og jeg vil sige, hvad han sagde først, og så vil jeg fortælle dig, hvem der sagde det: Det var den kinesiske oversætter, som fortalte os om vores præsident, da denne præsident sagde: "Hvis der er et barn i Oakland, som ikke kan læse, som er analfabet, og som er 12 år gammel, så krænker det mine borgerrettigheder. Og hvis der er nogen i Detroit, Michigan, som ikke kan drikke rent vand, så er det en krænkelse af mine borgerrettigheder." Og det var Obama, der sagde det! Og det var oversætteren, der fortalte mig det!

Og det, jeg tog med mig fra det, er, at det her er et land, der er ved at ændre sig og virkelig leder efter det bedste i andre kulturer, på samme måde som vi leder efter det bedste i deres kultur og også andre kulturer. Det var en meget reel kulturel udveksling og også en intellektuel udveksling. Men jeg tror, at det, vi viste, og som vi vil fortsætte med at vise fremover som Schiller Instituttet, er, at på trods af uoverensstemmelserne i vores land som helhed, vil Schiller Instituttet altid kæmpe for en lysere fremtid, ikke kun for USA, ikke kun for Kina, men for hele verden, og for at menneskeheden mødes, arbejder sammen som én og virkelig opbygger en fælles vision og fremtid.

Og et af de vigtigste punkter, vi understregede, især Kynan og jeg, i vores afsluttende præsentationer derovre, var, at menneskehedens skæbne ikke er, at jorden skal forblive her i vores vugge. Vi kommer til at bevæge os og ekspandere ud til stjernerne, til Mars – vi kommer til at kolonisere Månen og Mars. Og der vil ikke være nogen grænser der! Det vil blive defineret af ét land. Det vil bare være hele menneskeheden. Og at se, at vores venner i Østen er meget på bølgelængde, de venter bare på, at Vesten indhenter dem, og det er OK. Og jeg tror også, at det er der, vi kommer ind i billedet næste gang.

Så jeg tror bare, at jeg fremadrettet var meget glad for at se, at der er en del af verden, der elsker og bekymrer sig om deres folk lige så meget, som vores organisation gør. Og jeg er meget begejstret for vores lands fremtid, for jeg ved, at

alle i delegationen vil blive store ledere for vores land og vil bevæge det i den rigtige retning. Og vores generation kommer til at indlede en ny æra af relationer. Og jeg tror også, at de unge, som vi udvekslede med, vil blive fantastiske ledere.

Så jeg vil sige til alle, der ser dette, at de skal kigge tilbage om 20 år: Se, hvor vi alle er! [griner] Så tak. Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulle sige, og alle andre gjorde et fantastisk stykke arbejde. Tilbage til dig, Anastasia.

BATTLE: Fedt, tak! Vi får nu en masse spørgsmål ind. Hvis folk tænder deres kameraer igen, for vi går over til en rundbordsdiskussion, men vi får helt sikkert en masse meget interessante spørgsmål fra folk, der vil vide, hvad var reaktionen på USA? Hvordan tog de os? Hvad tog de fra amerikanerne, hvad var deres indtryk? Jeg vil bare gerne starte med den slags spørgsmål, som kommer ind flere gange nu. Så folk spørger, hvad kineserne fik ud af jer, og hvordan de tog imod os med hensyn til de ideer, vi præsenterede?

Lad os starte med Michelle, og derefter Robert.

ERIN: Meget hurtigt, en af vores venner sagde: "Før jeg arbejdede med jeres gruppe, ville jeg have beskrevet amerikanske unge som arrogante og uvidende. Men I er helt anderledes, I har en positiv energi. Og at denne form for udveksling er afgørende i dette afgørende øjeblik for menneskeheden."

BATTLE: Hvad havde du tænkt dig at sige, Robert?

CASTLE: Ja, en ting, der var karakteristisk, var, at et af medlemmerne af den kinesiske føderation, vi var til et måltid, og jeg endte med at nævne den holdning, som Schiller Instituttet og LaRouche-organisationen har om behovet for at genindføre Glass-Steagall. Han spidsede lidt til, og et par minutter senere spurgte han: "Hvad var det for en lovgivning,

du talte om?" Og han bad mig skrive det ned for ham, og han var tydeligvis meget interesseret. Så vidt jeg har forstået, er der blevet vedtaget en lignende lovgivning i Kina, men det var netop det meget klare ønske om at få specifikke oplysninger om lovgivning og den slags, som jeg så i det øjeblik, der var karakteristisk for hele turen.

BATTLE: Tak skal du have!

VEGA: Jeg har en ting at tilføje til det. Lad mig finde det heroppe. Jeg sendte en besked til en af vores venner, som vi har et virkelig tæt bånd til, og hans svar var: "Jeg er så glad og stolt over at høre dig sige det. Vores lande har helt sikkert brug for os. I vil altid være velkomne i Kina og hos mig. Jeg havde ikke forventet så dybt et venskab, men jeg er glad for, at jeg lærte dig og resten af din delegation at kende. Jeg håber, at dette åbner op for en ny æra for begge vores lande."

BATTLE: Wow! Det er en virkelig dybtgående reaktion. Tak, fordi du delte det. Nogen sagde tidligere, at det er de unge, det er faktisk dialogen blandt de unge, der kommer til at ændre forholdet fremadrettet ved at overvinde ideologiske problemer.

Jeg vil gerne fremhæve et andet spørgsmål, der er kommet ind fra Frank. Han siger: "Hvad tror du overraskede eller var det mest interessante for dig, som du lærte på turen? Var der noget, der overraskede dig?"

VEGA: Svaret er "ja", men der er meget at vælge imellem, så jeg vil lade en anden begynde.

ERIN: Det største chok for mig var faktisk, at de så ud til at være meget længere fremme med at blive et velstående samfund, end jeg troede var tilfældet. Og der var en masse ting, der var som at være i "Jetsons" – store ting, men også små ting, som de har udviklet for at gøre livet mere behageligt, automatiserede forskellige ting – Mahjong-bordene er

automatiserede! [griner] De nulstiller automatisk deres brikker, så folk ikke behøver at bruge tid på det. De kan koncentrere sig om de mere værdifulde dele af livet.

Så jeg tror, vi har ramt en række af disse bekvemmeligheder, herunder transportmyndighederne – der er en for hver større by – den er offentligt tilgængelig; du kan se i forvejen, om der er parkeringspladser der, hvor du prøver at komme hen! Omigosh! For dem af os, der har prøvet at parkere i New York City! Nå, men en masse små ting.

THISTLETHWAITE: Jeg tror, det største chok for mig var toiletterne. [griner] De har huller i jorden, hvilket er ubehageligt.

Men under alle omstændigheder var jeg virkelig imponeret, og nogen har måske allerede nævnt det, over programmerne til revitalisering af landdistrikterne. Vi tog til en landsby, der hedder [s/l Siduhof 1:23:20], men de er berømte for deres kastanjeproduktion. Og jeg ved, at Michelle talte om de B&B'er, de har udviklet. Det var bare vidunderligt at se, hvor udviklet denne landsby var. Og vi kom til at tale med nogle af landsbyboerne, som var virkelig glade for at se os, de var virkelig glade for at gøre det, de gør. Og det var bare en vidunderlig oplevelse. Det er ikke kun i byerne, man oplever udvikling, men også i landsbysamfundene, de er utroligt avancerede. Det var jeg virkelig imponeret over.

VEGA: Jeg var imponeret over det faktum, at jeg for det første ikke rigtig vidste, hvad jeg skulle forvente, fordi jeg er lidt forudindtaget af de vestlige medier, og hvad de siger om Kina. Og så hører man også om Belt and Road, så det var faktisk en god mulighed for at se, "OK, lad os se, hvad vi virkelig går ind til." Og alt var stort set bare som et "Whoa! Det her er slet ikke, hvad jeg troede, det var." Det var bare at bryde igennem alle medieløgnene. Den største var, at de bare har denne åbenhed! De har ingen problemer med at tale om geopolitiske spørgsmål. De er slet ikke skjult for det; de er

meget bevidste om, hvad der foregår, og det er bare almindelige mennesker og almindelige borgere.

Og jeg tror, at det største chok for mig var, da vi gik ind i en boghandel/bar/natklub/socialt samlingssted/biograf i ét – det var et rigtigt socialt sted for unge – og butiksejeren sagde: “Ja, mand, jeg håber bare, at USA og Kina kan ordne tingene, for den ene kan ikke eksistere uden den anden.” Og det var bare en helt almindelig butiksejer! Det var ikke en embedsmand, det var ikke en, der interesserede sig for politik. Han sagde: “Ja, det ene kan ikke eksistere uden det andet.” Han sagde, at han havde tiltro til, at der ville komme bedre relationer mellem de to lande. Han sagde, at det er helt naturligt, hvad der kommer til at ske. Han sagde, at vi på ingen måde kan forblive fjender, for det er der ingen grund til. Og jeg tænkte bare: “Wow! Folk i Kina har ikke noget ondt i sinde over for amerikanere!” Og de ved, at amerikanerne er venlige. Og de ville ikke engang have lyst til at – hvordan skal jeg sige det? De ville ikke engang sige noget dårligt om Joe Biden, hvis jeg skal sige det sådan. De ville ikke være respektløse over for os, fordi de troede, at hvis de sagde noget om Joe Biden, ville det være som at træde på vores kultur. Og det satte jeg virkelig pris på, at de ikke ville nedgøre os. De ønskede virkelig at behandle os med respekt, og de ønskede at behandle vores land på en respektfuld måde, på en værdig måde.

BATTLE: Nogle af jer nævnte i præsentationerne, at I var i stand til at fremhæve forskellige dele af USA, gode dele af vores historie, gode præsidenter og den slags ting. Og jeg talte lidt med Leni Rubinstein om nogle af de præsentationer, du var i stand til at give. Og jeg tænkte på, om I i de præsentationer var i stand til at gennemgå rumprogrammet eller Grand Coulee Dam eller nogle af de ting, der faktisk, sjovt nok ligesom Friedrich List og Alexander Hamilton, nogle af de ideer, der opbygges i Kina med Belt and Road Initiative, og nogle af de nye økonomiske ideer er inspireret af mange

amerikanske koncepter eller amerikanske ideer, men naturligvis med deres eget kreative output. Så jeg er nysgerrig efter at høre, om I kunne udtrykke nogle af disse ting.

THISTLETHWAITE: Ja, jeg kunne tale om det, José allerede har nævnt. Men jeg havde lagt særlig vægt på den tyske raketforsker Krafft Ehricke, som Helga Zepp-LaRouche var gode venner med og samarbejdede med fra slutningen af 1970'erne og frem til hans død i slutningen af 1984. Jeg talte faktisk om hans filosofiske koncept om det extraterrestriske imperativ, at det påhviler menneskeheden at gå ud og navigere i stjernerne, at bosætte sig på andre planeter og at mestre interstellare rejser og endda gå videre og opdage andre galakser. Og at mennesket på dette tidspunkt virkelig er i sin barndom, hvad angår udvikling.

Så det, Kina har gjort for nylig, er, at de i 2019 landede månelandingsfartøjet Chang'e-4 på den anden side af Månen. Og nu har Indien opnået den utrolige præstation, at Chandrayaan 3 er landet på Sydpolen. Og på BRICS-topmødet i Johannesburg i august gjorde premierminister Narendra Modi meget ud af dette.

Så Kina og USA kan samarbejde om denne slags bestræbelser, der overskrider nationale grænser og især geopolitik. Og Krafft Ehricke var en model for det.

Og jeg vil også nævne endnu en person, som gik bort i sidste uge: Marsha Freeman. Hun var medlem af Schiller Institutet; hun havde mulighed for at arbejde sammen med Krafft Ehricke og havde skrevet en biografi om ham, der hed Krafft Ehricke's Extraterrestrial Imperative. Jeg nævnte hende i præsentationen, fordi jeg syntes, det var vigtigt at tale om den slags mennesker, som Schiller Institutet har udviklet. Og vi er virkelig nødt til at udvide Krafft Ehricke og Marsha Freemans arbejde og sprede det til hele menneskeheden. Så det vil jeg sige.

BATTLE: Absolut. Michelle, havde du tænkt dig at sige noget?

ERIN: Vi gjorde det ikke nødvendigvis i alle de diskussioner, vi var til, det virkede måske ikke hver gang, men der blev givet en hel del meget stærke præsentationer. Leni gav en meget fremragende præsentation af de smukkeste ideer hos Konfucius, Platon og Schiller, og hvordan de hver især havde disse meget høje ideer om mennesker og menneskers udvikling, og hvordan de er sammenhængende. Og hvordan USA lige nu desværre opfører sig som en koloni af det britiske imperium: Vi er koloniseret! Og det har vi tænkt os at bryde ud af.

Jeg går ud af rækkefølgen, men Robert gav, hvad jeg syntes var en meget stærk præsentation af mordet på John F. Kennedy og effekten af fortielsen på det amerikanske folk. Kennedy var et meget vigtigt resonanspunkt, tror jeg, for mange af kineserne, fordi det var sådan et stort øjeblik, og de virkede bekendte med det.

Adrienne, Mike og jeg bragte i flere af diskussionerne sammenhængen i den store infrastrukturudvikling mellem vores to nationer op: Se på Tennessee Valley, se på Three Gorges Dam. Se på vores andre store ledere, som var udviklere.

Jeg kan fortælle dig om en meget intelligent reaktion, der overraskede mig, da jeg talte på tomandshånd med en af vores værter og forklarede mere om Schiller Instituttet, hvem vi er, hvem Helga er, og så talte vi om USA's historie. Og jeg forklarede om de mange amerikanske præsidenter, der var udviklere, som blev myrdet. Og hun sagde til mig: "Jeg håber, Helga har en god sikkerhed." Så hun var virkelig i stand til at samle det, og man kan se, at hun lyttede, hun var virkelig med i diskussionen.

Men jeg tror, at både i en-til-en-diskussioner og i nogle af de formelle præsentationer var vi i stand til at fremlægge denne, jeg vil kalde det positive historie, positiv, sandfærdig historie, og fremlægge den derude.

BATTLE: Det er fremragende. Efter min mening (ikke at jeg har

været i Kina eller noget), men det er altid en overraskelse for andre lande at høre fra amerikanere denne stolthed og kærlighed til den gode historie, vi har – fordi mange amerikanere ikke rigtig har det mere; eller de udtrykker det ikke; eller hvis de gør, er det som en fantasi, de fantaserer om at være patriotiske eller noget. Men det er virkelig vigtigt at have en vis viden om og kærlighed til og påskønnelse af USA's antiimperialistiske historie. Og det lyder, som om det var det, I var i stand til at udtrykke over for mange mennesker som delegation. Og som medlem af Schiller Instituttet er jeg meget stolt af det.

VEGA: Jeg vil gerne give et særligt skulderklap til Adrienne, som gjorde et meget godt stykke arbejde med at bringe det amerikanske system på banen. Mellem Kynans, Roberts og mine præsentationer gjorde Adrienne et fænomenalt stykke arbejde med at gennemgå TVA, sammenligne den med Three Gorges Dam, tale om, hvordan Amerika ville se ud i et Belt and Road; men også bare den virkelige historie om, hvordan USA har udviklet sin egen infrastruktur og gennemgået en virkelig fysisk økonomi. Og jeg tror, at mange i lokalet, da vi gav præsentationerne, var overraskede over, at vi kom med en sådan dybde og forståelse af vores egen historie, og hvordan det kan samarbejde, når vi bevæger os fremad mellem vores to lande.

BATTLE: Der er kommet et sjovt spørgsmål fra en af vores venner ved navn Jack Gilroy, som jeg tror er en 80-årig! [griner] Han spørger, og han er virkelig begejstret for den ungdomsdelegation, der rejste ud, og var glad for at se svarene. Og han spørger, hvad I tænker om en delegation af ældre mennesker på 70+: Tror I, den ville få den samme respons? Tror I, vi ville få den samme slags respons i denne form for dialog?

Jeg ser nogle nikkende hoveder, "ja"! Jeg tror, at svaret er ja, Jack.

Vi har et par andre spørgsmål, og så går vi videre til

opsamling. Vi har et spørgsmål fra Menashe, som – og jeg tror, det især er tilfældet, da vi ser en åbenhed og venlighed fra Kina, i modsætning til den slags ondskab, der kommer ud fra USA og Vesten, som er ubegrundet – han spørger: Hvad tror du, årsagerne er til, at de vestlige lande foragter kinesisk kultur, især i lyset af det, du har oplevet? Hvorfor tror du, at det er sådan?

ERIN: Jeg vil bare starte med noget, der kom frem i en diskussion, jeg havde – amerikanerne er meget vrede over, hvad der er blevet gjort mod vores nation, meget, meget vrede. Og når man er meget vred på sig selv, tror jeg, det er sværere at have en generøs ånd over for andre. Måske kan det få bolden til at rulle. Andre kan byde ind med deres tanker.

CASTLE: Hvis jeg skulle prøve at svare på det, ville jeg bruge et citat fra Lyndon LaRouche – jeg prøvede at finde det for at forberede mig til denne diskussion, men jeg kunne ikke finde det, så jeg bliver nødt til at omskrive det. Men fra et essay sagde Lyndon LaRouche noget i retning af, at ideer om universelle principper kun kan kommunikeres gennem ironi.

Og det var en slags tese i den præsentation, jeg gav om Kennedy, ironien i amerikanernes manglende evne til at værdsætte den politiske kultur, der udvikler sig omkring Kina og andre lande i Østeuropa, og jeg tror, at det i virkeligheden handler om USA's koloniale status. Og det kan utvivlsomt uddybes, men det er i hvert fald min opfattelse af noget, som en anden måske gerne vil sige noget om.

CAMPBELL: Jeg tror, det var på Belt and Road Institute, at nogen sagde – de tog det tilbage til Kennedy-æraen efter Anden Verdenskrig, at det liberale demokrati har vundet, at liberaliseringen har vundet. Eller måske var det i slutningen af den kolde krig, men under alle omstændigheder: Hvis du tror på det, så får du lyst til at holde fast i den idé og kæmpe for det, du troede var din sejr, når du ser tilbagegangen nu og ser udfordringen nu. Og jeg synes, det skrider på æstetisk

uddannelse af vores befolkning, og hvor vigtigt det er, at vi gør det, for den amerikanske befolkning leder efter nogen at give skylden.

VEGA: Jeg vil bare sige, at Vestens politik har været malthusianisme, mens kineserne har afvist den. Det er bare en fuldstændig afvisning af malthusianismen, og jeg tror, der er en smule modvilje mod den. Og det kan man se på den måde, kineserne taler om "grønne initiativer", for det handler ikke om, hvordan vi skal ofre vores folk for udvikling? Det handler om, hvordan mennesket kan sameksistere med naturen og blive ved med at udvikle sig? I modsætning til den malthusianske idé om, at naturen overgår mennesket.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige én ting: Det var første gang, jeg rejste internationalt til et andet land, og jeg forstod vigtigheden af at rejse til andre lande, opleve deres kulturer og interagere med folk på gaden, lære deres historie, lære sproget at kende, og jeg tror ikke, at det er noget, som mange amerikanere gør i dag. Så i stedet for at lytte til, hvad medierne fortæller dig, læse avisen eller en artikel og tro, at du ved alt, skal du faktisk tage til disse lande og lære noget om dem. Så jeg tror, det er den bedste måde for folk at rette op på deres forkerte aksiomer om andre folk.

BATTLE: Jeg synes, det er et meget godt svar. Det provokerer mig til at stille et spørgsmål, for når man har været i udlandet, især hvis det er første gang, og man oplever andre kulturer og bliver opslugt af dem, og man så kommer tilbage til USA, så begynder ens syn på USA – ikke om det er godt eller dårligt, men ens syn på verden generelt – at ændre sig. Og jeg vil faktisk gerne høre fra jer, måske kan dette være vores afsluttende spørgsmål: Til publikum – og vi har over 100 mennesker, der ser med live lige nu – hvordan vil I anbefale vores publikum at tage det, I har oplevet, og gå ud og virkelig være repræsentanter for verden? Ikke bare repræsentanter for USA, men verdensrepræsentanter, for at være et redskab for fred? Hvordan ser I, at folk kan handle for at

gøre det? Jeg vil gerne høre jeres tanker om det.

Den, der har lyst til at starte, skal gøre det. Jeg ved godt, at det er et lidt højt spørgsmål, og at man skal have tænkt over det. Men I er lige kommet tilbage, og I oplever det på første hånd, så jeg kunne forestille mig, at I ville have et andet syn på jer selv; jeres identitet er sandsynligvis ændret, så hvordan ville I udtrykke det for at hjælpe andre med også at gå igennem det?

ERIN: En ting, man skal tage højde for, er at sikre sig, at man ikke bliver trukket ned af dårlige medier. Jeg har faktisk lige inden for de sidste par dage besluttet at holde op med at bruge en af mine sociale medieplatforme, som har en tendens til at gøre mig deprimeret. Og hvis du ikke allerede gør det, skal du sørge for at læse Daily Alert, som vi udsender, og som har et ret godt dagligt nyhedsperspektiv på verden; og EIR er det ugentlige tidsskrift. Du kan også – jeg synes, at China Daily er en god nyhedskilde. Jeg følger den. Og det er interessant, at mens vi var der, var der et møde mellem Jake Sullivan og Wang Yi, og jeg kan ikke huske den nøjagtige ordlyd, men de vestlige overskrifter havde noget i retning af "De mødtes" eller noget i den stil. Og så skrev China Daily: "Mødet lover godt for fredeligt samarbejde"! Så det havde bare en anden stemning.

Så på nyhedsfronten gælder det om ikke at blive trukket ned af overfladiske, forkerte perspektiver, når man holder sig ajour med verdens udvikling. Og du vil sikkert gerne holde øje med Kina og andre nationer. Bangladesh er for eksempel ved at få deres første atomkraftværk lige nu. Så det gælder om at holde sig ajour med disse ting, for det er virkeligt, og det er en del af verden.

Men Helga har altid sagt, at man skal forholde sig til andre kulturer ud fra det, der er smukkest ved dem. Og jeg synes, det er en god grundsten i din tilgang. Og måske burde det være den måde, vi nærmer os andre mennesker på – jeg kan ikke sige,

at det er så let. Og det er helt sikkert lettere med mennesker, der er længere væk, end måske de mennesker, du har med at gøre til daglig. Men hvis du har nul forståelse for XYZ-kulturen, så find noget smukt i den. En måde er helt sikkert kunsten, traditionel kunst, ikke nødvendigvis moderne kunst, men den smukkeste kunst i en kultur kan være et tilgængeligt punkt til forståelse.

CAMPBELL: Hvis tiderne er gode, så vær generøs, gør dit bedste. Hvis tiderne er dårlige, så gør alligevel dit bedste. Hvad der er godt, er bedst, se på de smukkeste ideer.

Jeg havde fornøjelsen af at tale med en person, som virkelig elsker Hamlet, og da jeg skulle lære hende, hvad vi tænker om Hamlet, fandt jeg ud af, at hun allerede vidste det! Hun havde brugt det i sit eget liv: "To be, or not to be..." To live or to die a coward's death var hendes valg om at gå imod sin families ønsker og tage et mindre prestigefyldt job, der passede bedre til hendes passion og mission. Det er den slags mennesker, vi har talt med derovre.

VEGA: Jeg vil sige, at en af de ting, jeg helt sikkert tog med mig, var ideen om tålmodighed som en dyd. Jeg tror bestemt, at vi alle som organisatorer kunne øve os i lidt mere tålmodighed, især fordi vi ønsker at opbygge et land – vi ønsker at bringe det tilbage til dets idealer: Vi ønsker at tage vores regering tilbage fra de oligarkiske kræfter, der har kapret den, og det kommer til at kræve en vis tålmodighed, men også strenghed. Og jeg tror også, at det er noget, der har ændret sig i mig selv.

Der er meget mere at sige, men jeg tror, jeg vil lade det blive ved det.

THISTLETHWAITE: Jeg vil bare sige, som Helga altid siger: "Tænk på dig selv som en verdensborger og ikke kun som en patriot for din egen nation." Jeg tror, det er en af de største ting, jeg lærte på den tur. Og Helga siger det hele

tiden, men når man faktisk rejser til et andet land, som jeg sagde, ændrer det i høj grad ens perspektiv på tingene. Så folk bør tænke på sig selv i den rolle; de bør tænke på, hvordan andre nationer ser på USA, og hvordan de ønsker at blive opfattet. Og de bør tage en aktiv rolle i at intervenere i verdenssituationen ud fra det synspunkt.

BATTLE: Har du nogle afsluttende bemærkninger, Robert?

CASTLE: Jeg tror, at det vigtigste, jeg tog med mig, kom på et tidspunkt på turen, da jeg talte, og jeg følte en slags uhyggelig ting, som jeg ikke havde følt før, hvilket dybest set var en anerkendelse af det, Kynan lige havde sagt. Og jeg tror, erkendelsen var, at det ikke bare er sådan, at man vælger at være verdensborger, ud over at man vælger at være patriot, men at man faktisk, når man oplever ægte patriotisme, oplever en form for helhed, der nødvendigvis overskrider enhver form for mindre opdeling, som nationalstaten. Og det er kun en forstærkning af det, Kynan sagde, men jeg tror, at det er meget tilgængeligt for os, og jeg tror bestemt, at rejsen gav mig indtryk af, at det virkelig er lige til at tage. Det er bare et spørgsmål om at kommunikere disse ideer på den rigtige måde, så folk får den opfattelse, at de er forbundet til en helhed, der er meget frigørende og styrkende.

BATTLE: Tak skal du have! Jeg tror, det vil være meget nyttigt for folk i chatten, for der var nogle kampe om "kommunisme" og antikommunisme og prokommunisme og alle mulige ting, der foregik! [griner]

Men jeg tror, at det, det handler om, er at rydde sindet for alle disse "ting", al den støj, der er om, hvorfor man kan lide eller ikke lide noget, og tænke på, hvad principperne er. Og det, I lige har udtrykt, da I kom tilbage fra denne tur – og jeg kan kun forestille mig, hvordan jeres organisering vil være nu, at I vil tage denne oplevelse og dele den med andre og organisere folk fra den placering, I diskuterer. Og jeg ser virkelig frem til flere af den slags kulturelle dialoger og

helt sikkert til at få flere af jer til at tale og uddybe mere af det, I gjorde, i fremtiden.

Med det vil jeg virkelig gerne sikre mig, at alle, der er med i dag, 1) hvis I elsker denne diskussion, så bliv medlem af LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet: Støt os. Jeg vil inkludere et link i chatten, så folk kan donere; doner helt sikkert til vores organisation, vi er helt uafhængige, og vi finansieres kun af folk som dig.

Bliv aktiv! Vær aktiv i vores bevægelse. Vi er meget seriøse omkring at stoppe termonuklear krig. Vi ser naturligvis ud over ideologiske forskelle, og vi ønsker at bringe folk sammen omkring menneskehedens fælles mål, og det, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, alt det arbejde, vi har gjort i halvtreds år, nu kommer til at stå i forreste række i verdenshistorien. Og vi ønsker at arbejde sammen med jer for at skabe denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Så organisér dig sammen med os.

Hvis du gerne vil være aktiv, så skriv dig op. Du kan efterlade dit navn og din telefon og e-mail på LaRouche-organisationens hjemmeside, som vi også stiller til rådighed for dig. Og vær venlig at dele dette rundt, få det ud til andre mennesker. Hvis du nød det, så send det til dine venner og familie, og lad os vide, hvad du og andre synes! Vi vil gerne høre feedback på, hvad alle tænker, godt, dårligt, grimt, hvad som helst: Det er alt sammen god intelligens! griner]. Og vi sætter virkelig pris på, at alle er med os i dag, og sørg for at dele [fredsforslaget]. Og vi ses i næste uge kl. 14 til endnu en spændende diskussion med LaRouche-organisationen.

Programmet afsluttes med ungdomsdelegationens [musikalske optræden i Kina med "Deep River", "Jesu, meine Freude" og "Rally 'Round the Flag".

Prometheus- ikke Pandora – impulsen i den universelle historie

2. oktober 2023 (EIRNS) – I de næste to uger vil vi organisere en række aktiviteter for at gøre Helga Zepp-LaRouches, Diane Sares, Schiller Instituttets og LaRouche-organisationens stemme meget mere fremtrædende. Det specifikke sted for koncentration i de næste par dage er den hurtige udvidelse af fredagens drøftelser i Den Internationale Fredskoalition. Dette krydser det midlertidige “politiske kulturchok” i kølvandet på den betydningsfulde, om end endnu ikke afgørende, afstemning i Kongressen sidste lørdag, den 30. september, imod at inkludere penge til Ukraine-krigen i “budgetloven”.

I øjeblikket kan destabilisering og “overraskelse” blandt det politiske

establishment ses i hele den transatlantiske sektor, fra Canada til Washington og hele Europa. NATO (hvis 27 EU-udenrigsministre for nylig mødtes på et hastemøde med Zelenskyj og andre i Kiev) er, selvom det er grimt og dødbringende, også reaktivt og derfor forudsigeligt. Afrika, Asien og Sydamerika forbliver trodsigt ikke overbeviste om retfærdigheden i den "ukrainske sag" [de organiserer sig for en forhandlet fredsløsning i stedet for at fortsætte krigen med dens forfærdelige konsekvenser], som de i stigende grad er i andre spørgsmål, fra "global opvarmningspolitik" til "indvandringspolitik". Og den mislykkede "modoffensiv" fra Ukraine har betydet, at da Zelenskyj forsøgte at gå til Kongressen, var han og hans håndlangere for tonedøve til at indse, at man aldrig skal bede de samme mennesker om flere tocifrede milliarder af dollars til at kæmpe en krig, hvis "afgørende" slag man

lige har tabt. Det kaldes at "smide gode penge efter dårlige", for ikke at nævne menneskeliv....

I modsætning hertil, er Zepp-LaRouches støtte til det tyske initiativ "Ending the War by a Negotiated Peace", på trods af synspunkter om det modsatte, et eksempel på, hvordan man overtræder de angiveligt "ubrydelige" begrænsninger i den britiske efterretningsvæsens orkestrerede fortalervirksomhed for total krig, herunder termonuklear krig. Se, hvad Storbritannien lige har gjort med det "benægtelige" nazistiske SS-nummer i det canadiske parlament. Som en publikation påpegede: "Den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyjs optræden foran det canadiske parlament var en stor politisk begivenhed, der var omhyggeligt forberedt. Inviterede gæster ville være blevet grundigt undersøgt af sikkerhedsmæssige årsager. Dette gælder især for en 'æresgæst' som Hunka, der blev kaldt ved navn og officielt fejret".

Men hvis man konkluderer, at handlingen var bevidst, og anerkender, som Rusland ville gøre, at alle regeringsfunktioner i Canada overvåges af det britiske kongedømme, hvad er så det tilsigtede budskab? Hvad er de seneste udtalelser fra den britiske forsvarsminister? Hvad har de skiftende britiske premierministre gjort i de senere år? Hvilken indflydelse har Christopher Steele, MI6-chefen Sir Richard Dearlove, GCHQ-direktøren Robert Hannigan og den tidligere britiske ambassadør i USA, Sir Kim Darroch, haft på USA, især på Trump-administrationen og de to seneste amerikanske valg?

Men et hold af tyske politiske og militære ledere, der opfordrer til fredsforhandlinger i forbindelse med den pinlige, men tilsyneladende sande afsløring af, at kansler Olaf Scholz ville have godkendt og dermed stiltiende deltaget i et USA-styret terrorangreb på Tyskland og Rusland i forbindelse med Nord Stream-rørledningen, skaber et

kontrapunkt til det britisk-orkestrerede show. Og tyske antikrigsstyrker har netop mødtes i Frankfurt og annonceret, at de har til hensigt at afholde en demonstration i november for at modsætte sig den nuværende kurs mod ragnarok.

Dem der protesterer mod det tyske initiativ med den begrundelse, at "forhandlingsskibet er sejlet, og diplomatiet nu må vige pladsen for slagmarken, når den endelige beslutning skal træffes", bør tænke på, at den primære slagmark er i det menneskelige sind. Grækerne vandt slaget ved Marathon i Parthenons amfiteater gennem de tragiske dramaer, som Aischylos og andre præsenterede for hele byen Athen for at styrke borgerne år forinden til dagen for det store slag, der ville komme meget senere.

En sidste bemærkning: Medmindre de noterede sig det amerikanske udenrigsministeries meddelelse den 29.

september om dets "Global Music Diplomacy Initiative", gik de relevante internationale efterretningstjenester og observatører, som burde have fanget dette, glip af en mulighed for at afsløre, selv for dem, der helst ikke vil vide det, hvordan britisk efterretningskontrol af USA faktisk fungerer. Et ikke så skjult angreb på de forskellige kinesiske globale sikkerheds-, udviklings- og sundhedsinitiativer, State's "Global Music Diplomacy Initiative", kommer dog for sent: Schiller Instituttets særlige musikalske operation er ikke bare blevet søsat, den er allerede blevet indført i Kina af en Schiller Institut-delegation, der netop er vendt tilbage derfra.

For yderligere indsigt i dette henviser vi interesserede til de indledende afsnit i Schiller Instituttets underskriftsindsamling/erklæring: "Frihedsdigteren Friedrich Schillers 'Kunstnerne' skal være standarden for at

overvinde det kulturelle sammenbrud, der forhindrer fred og driver menneskeheden mod global atomkrig. Instituttet er i gang med at indsamle underskrifter til sin erklæring.

“Menneskeheden er igen nået til den skillevej, som Friedrich Schiller, frihedens digter, forudså på tidspunktet for Den amerikanske Frihedskrig, da han i 1785 udgav det værk, der er kendt på stort set alle sprog, ‘Ode til glæden’, som erklærer: “Alle mennesker vil blive brødre”. Digtet var så indflydelsesrigt i sin tid, at komponisten Ludwig van Beethoven brugte årtier af sit liv på at søge efter det “frøkrystal”, der var indlejret i digtet, og som til sidst ville blomstre i hans sidste symfoni i fire satser, der i sig selv er et monument over principperne for klassisk komposition.

“Dette referencepunkt må vækkes i hjerterne og sindene hos alle dem, der

betragter sig selv som 'kunstnere', hvis vores civilisation nu skal lykkes med at bringe menneskeheden til den skillevej, som lederne af BRIKS og andre sammenslutninger, der mødtes den 22.-24. august, har bekendtgjort for at skabe en ny retfærdig verdensøkonomisk reorganisering af det kollapsende dollarbaserede finanssystem og for at standse spredningen af global krig, som, hvis den får lov til at fortsætte, helt sikkert vil blive til atomkrig.

“Blandt det forrige århundredes kunstnere var den internationalt anerkendte violinsolist Yehudi Menuhin, en passioneret fortaler for oprettelsen af FN, et eksempel på Schillers portræt af den sande kunstner, hvis beslutsomhed om at eliminere årsagerne til krig efterlod en arv, der skal følges.”

Foto: HZL Video

Ti år med Bælte & Vej: Den afgørende betydning af infrastruktur -- CGTN (Kinas statslige tv-selskab)

Det er så godt som sikkert, at virkningen af Bælte- og Vej-Initiativet (BVRI), som præsident Xi Jinping tog initiativ til for kun 10 år siden, vil blive bedømt af fremtidige historikere i verdenshistorien som en af de enestående begivenheder, der markerer afslutningen på en æra og begyndelsen på en ny epoke.

For i løbet af disse 10 år – hvoraf de første ca. fem forløb ret ubemærket, næsten helt blokeret af de vestlige medier og tænketanke – udløste kraften i BVI's store infrastrukturprojekter en monumental ændring i den strategiske situation.

Mange lande i det Globale Syd kunne for første gang opleve de forvandlende fordele ved store infrastrukturprojekter, og med dem det konkrete perspektiv for at overvinde den fattigdom og underudvikling, som det neoliberale finansielle system i den transatlantiske sektor havde dømt dem til.

Kina var selvfølgelig i stand til at lancere og gennemføre BVRI baseret på den rige kulturelle tradition fra den gamle Silkevej, fordi landet havde gennemført en gigantisk omstilling fra et fattigt land til det, der meget vel allerede kunne være den mest magtfulde økonomi i verden med hensyn til reel produktionskapacitet.

Med Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik indledte Kina den mest imponerende fattigdomsbekæmpelsespolitik nogensinde ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom, hvilket kulminerede med præsident Xis meget personlige håndtering af at finde stadig mere innovative måder at tackle fattigdom på i fjerntliggende landområder.

Dette hidtil usete succesfulde kinesiske økonomiske mirakel var den medfødte kredit, som BVRI fra starten tilbød alle fremtidige deltagerlande, som der nu er 150 af, og som derfor repræsenterer langt størstedelen af den menneskelige art.

I modsætning til vestlige kritikere af BVRI, som altid ser verden gennem spejlbriller, hvor de kun kan se projektionen af deres egne motiver, og som fejlagtigt fremstiller historiens største infrastrukturprojekt som et udtryk for Kinas imperiale ambitioner, repræsenterer den længere historiske bue af det kinesiske økonomiske mirakel, der strækker sig ind i BVRI, faktisk den største forbedring af menneskerettighederne på planeten til dato.

Den værste krænkelse af menneskerettighederne

Fattigdom er den værste krænkelse af menneskerettighederne. Forestil dig: Et fattigt barn bliver født af fattige forældre; underernæring og utilstrækkelig sundhedspleje forhindrer den fulde udvikling af hans eller hendes krop; ingen eller dårlig uddannelse forhindrer udfoldelsen af alle sindets kreative potentialer; barnet bruger hele sin energi på at finde et måltid om dagen, og så river en sygdom, der kunne behandles, for tidligt dette ufuldendte liv væk på grund af mangel på medicin til en overkommelig pris. Den fattige person dør uden nogensinde at have haft chancen for at leve det liv, det potentielt kunne have levet. Er det ikke den værste krænkelse af menneskerettighederne, som indtil videre har ramt mange

milliarder mennesker?

Tværtimod: De samme vestlige kræfter, som klager over BVRI, har haft årtier efter Anden Verdenskrig, hvor de kunne have bygget infrastruktur i Afrika, Asien og Latinamerika, men de undlod at gøre det. De foretrak at holde landene i det Globale Syd bevidst underudviklede som råvareeksporterende lande, så de kunne kontrollere alle led i den værdiforøgende produktionskæde og høste profitten, mens de holdt udviklingslandene i lænker af kreditbetingelser, som cementerede deres ugunstige stilling.

Denne bevidste fortsættelse af kolonialismen i sin moderne form ødelagde ikke kun livet for ofrene for denne politik, men også den moralske karakter hos de mennesker, der tillod denne situation at fortsætte, og som fantaserer om, at de lever i en smuk have, mens resten af befolkningen lever i en jungle.

Et rent landligt samfund vil forblive fattigt. Som den tyske økonom Friedrich List bemærkede, vil et rent landbrugssamfund altid forblive fattigt, da det har lidt at sælge og endnu mindre at købe ting for, og derfor ikke vil deltage i en blomstrende handel.

Udviklingen af en grundlæggende infrastruktur er derfor forudsætningen og nøglen til en harmonisk udvikling af landbrug, handel og industri, og produktionen fremmer kunst, videnskab og færdigheder, som er kilden til velstand og en stadigt stigende levestandard.

Infrastruktur og produktivitet

Basal infrastruktur, som er det underliggende idemæssige fundament for BVI's mange projekter, åbner derfor portene for frigørelsen af individets kreativitet til at opdage og anvende

universets grundlæggende universelle principper som videnskabeligt og teknologisk fremskridt i produktionsprocessen.

Det er denne forøgelse af produktiviteten, der er den eneste kilde til social værdi, ikke ressourcerne som sådan eller handelsbetingelserne. Infrastruktur er ikke en tilføjelse til landbrug og industri: den definerer på hvert udviklingsniveau spændvidden af den umiddelbare produktivitet per person og per kvadratkilometer i produktionsprocessen.

Samarbejdet mellem forskellige lande og Kina inden for rammerne af BVRI gør det muligt for hidtil mindre udviklede lande at springe over til mere avancerede niveauer af infrastruktur. Gode eksempler på dette er jernbanen mellem Kunming og Singapore, som gør Laos til det første land, der tilsluttes det kinesiske højhastighedstognet ved hjælp af kinesisk teknologi, og højhastighedstoget, der forbinder to af Indonesiens største byer, Jakarta og Bandung, med en tophastighed på 350 kilometer i timen.

Handlen mellem Kina og Europa er i høj grad blevet muliggjort af 77.000 godstog mellem Kina og Europa i løbet af de sidste 10 år, der har betjent 217 byer i 25 europæiske lande, som det blev offentliggjort for nylig af den Nationale udviklings- og Reformkommission. De har transporteret 7,31 millioner containere med varer til en samlet værdi af 340 milliarder dollars.

Den forbedrede indbyrdes forbundethed og de forskelligartede transportkanaler var klart til gavn for alle deltagende lande uden "risici". De, der propaganderer for "derisking" fra disse fordele, bør studere de grundlæggende lektioner i økonomi. De, der ønsker at være en del af et nyt paradigme i internationale relationer, bør samarbejde med BVRI til deres egen fordel.

Foto: Paul Carmona, CC0

TV-BRICS bringer omfattende dækning af Schiller Instituttets konference den 9. september

Den 28. september 2023 (EIRNS) -TV-BRICS, der beskrives som "et internationalt BRICS-medienetværk med et potentielt publikum på 3,5 milliarder mennesker", offentliggjorde i dag en fremragende artikel om Schiller Instituttets internationale internetkonference den 9. september 2023 ("Lad os gå sammen med det Globale Flertal om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!"). Den fremhævede uddrag af talerne fra den russiske professor Georgy Toloraya, pensioneret diplomat og administrerende direktør for National Committee for BRICS Studies; den sydafrikanske professor David Monyae, direktør for Center for China and Africa Studies ved University of Johannesburg; og argentinske Ruben Guzzetti fra Argentine Institute of Geopolitical Studies. Hjemmesidens forside indeholder et link til artiklen, som også er fremhævet på dens portugisiske side.

<https://tvbrics.com/pt/news/diretor-do-instituto-argentino-de-estudos-geopol-ticos-a-argentina-pode-participar-do-nbd/>

Uddrag af Guzzettis tale blev også bragt i dag af det sydamerikanske netværk Telesur, som er mediepartner for TV BRICS. TV BRICS' mission, forklarer hjemmesiden, "er at udvikle et fælles informationsrum for BRICS-landene for at fremskynde den økonomiske udvikling, forbedre velfærden for befolkningerne i vores lande og styrke de sociale bånd." Gruppen omfatter en 24-timers nyhedsudsendelse på fire sprog (tvbrics.com), en 24-timers tv-kanal i Rusland og mange flere

tilknyttede medier og sociale medier i hvert af de fem nuværende BRICS-medlemslande.

Selvom overskriften på TV BRICS-artiklen kun refererer til Guzzetti og Argentina, er artiklen en rapport om hele konferencen. Lige efter det historiske BRIKS-topmøde i Johannesburg den 22.-24. august, hedder det, afholdt Schiller Instituttet "en konference under temaet 'Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien! Politikere, diplomater, tidligere præsidenter og professorer fra Rusland, Indien, Sydafrika, Argentina, Italien, Frankrig, Tyskland, Guyana, USA og Japan deltog i arrangementet."

Efter at have citeret titlerne på hvert af de to paneler, "Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde" og "Et nyt paradigme i menneskehedens historie er ved at tage form", bringer TV-BRICS højdepunkter fra professor Tolorayas og professor Monyaes taler fra det første panel og Ruben Guzzettis fra det andet. Prof. Toloraya citeres for at sige, at det nylige BRIKS-topmøde i Johannesburg "i sandhed var en historisk begivenhed ... fordi det er første gang, at BRIKS har erklæret, at de er på vej, og at de er i stand til at skabe en ny verdensorden: Det er virkelig et tidevandsskifte ... og det er noget, som ingen har forventet, inklusive mig selv."

TV BRICS citerede professor Monyaes bemærkning om, at med tilføjelsen af seks nye medlemmer bliver BRIKS-landene "mere magtfulde". Med hensyn til Kina, sagde han, "kommer vi også til at se forandringer," fordi det er "det vigtigste land i forhold til størrelsen af dets økonomi og den rolle, som det i stigende grad spiller i udviklingen af infrastruktur."

Rapporten om Ruben Guzzettis tale fremhæver hans kommentar om, at Argentina, når det bliver medlem af BRIKS den 1. januar 2024, sandsynligvis også vil blive medlem af BRIKS' nye udviklingsbank. Den tilføjer hans kommentar om, at "nationerne

i det Globale Syd, legemliggjort i BRIKS, har givet stor fremdrift til verdenshistoriens hjul i Johannesburg. En række muligheder har nu åbnet sig for vores land,” sagde han. Han tilføjede, at progressive kredse i Argentina er bevidste om, at udviklingslandenes succeser og resultater, der er samlet i organisationer som Shanghai Cooperation Organization (SCO), ASEAN, Eurasian Economic Union (EAEU) og BRICS, “bekræfter ændringen i verdens tyngdepunkt fra vest til øst, [og] åbner historiske muligheder for dem.”

Artiklen er et resultat af, at Schiller Institutet i Danmark har kontaktet institutioner relateret til BRIKS.

Her er den fulde artikel på engelsk:<https://tvbrics.com/en/news/ruben-guzzetti-director-of-the-argentine-institute-of-geopolitical-studies-argentina-can-probably-jo/>

Ugentlig dialog-webcast med Helga Zepp-LaRouche: NATO's krigshøge går over til 'Plan B', lad os gøre en ende det vanvid!

Ikke korrekturlæst

28. september 2023 (EIRNS) – Ugentlig dialog-webcast med Helga Zepp-LaRouche

Onsdag den 27. september 2023

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 27. september 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Helga, der har været en voksende international erkendelse af, at Ukraines NATO-støttede modoffensiv ikke er gået som planlagt. Og efterhånden som tabene stiger, har der været opfordringer til en fredelig løsning gennem diplomati – endnu flere opfordringer til det – som for eksempel opfordret af [fire fremtrædende tyskere] (https://zeitgeschehen-im-fokus.ch/en/newspaper-ausgabe-en/article-translated-in-english.html#article_1565) i en fredsplan, der blev offentliggjort den 28. august. Men der er også opfordringer i den anden retning, til en optrapning. Londons tidsskrift {The Economist} opfordrede til en “nytænkning” og sagde, at Vesten er nødt til at planlægge en ” langvarig kamp.” Og så sent som i går havde den britiske royale tænketank Chatham House en podcast, hvor de skældte Vesten ud for utilstrækkelig støtte og opfordrede til en “fordobling af indsatsen.”

Nogle, som Gilbert Doctorow, beskriver dette som NATO’s “Plan B”, dvs. en optrapning, som bl.a. omfatter den russiske Sortehavsflåde på Krim, som blev ramt to gange i weekenden af missiler fra vest. Hvad er dine tanker om den retning, dette bevæger sig i? Er Washington og NATO indstillet på at bevæge sig i retning af en plan B?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tja, det er meget svært at være 100% sikker på, men desværre peger alle tegn i retning af, at det kan blive tilfældet. For jeg kan kun fremhæve det forslag, du nævnte, fra disse fire tyskere – Horst Teltschik, tidligere leder af Sikkerhedskonferencen i München og topdiplomat på tidspunktet for den tyske genforening; general Harald Kujat (pensioneret), tidligere højeste militærperson i Tyskland og

formand for NATO's Militærkomité; Peter Brandt, søn af Willy Brandt; og professor Hajo Funke. Forslaget gjorde dette valg meget klart. Det blev offentliggjort allerede i slutningen af august, og det siger, at NATO meget snart vil stå over for en beslutning om enten at anerkende det faktum, at den militære operation i Ukraine er slået fejl og Ukraines modoffensiv ligeledes, og det efterlader kun to muligheder: Den ene er øjeblikkelige forhandlinger om en diplomatisk løsning, og den anden er en eskalering, som hurtigt kan bringe verden på randen af en atomkatastrofe. Og så er det et meget detaljeret, meget passende forslag til, hvordan sådanne fredsforhandlinger faktisk kunne finde sted.

Jeg tror faktisk, at det er valget, og den artikel, du nævnte af [Gilbert Doctorow] (<https://gilbertdoctorow.com/2023/09/23/latest-news-on-the-war-these-past-two-days-we-have-advanced-considerably-to-a-full-blown-russia-nato-war/>), som er overbevist om, at en sådan plan B allerede er i funktion, nemlig at den generelle sladder eller linje om, at "OK, Ukraine har tabt, lad os gå videre til den næste konfrontation med Kina om Taiwan," som tilsyneladende er diskussionen i Washington og andre steder, at det dog ikke er det, der sker, men at vi faktisk ser en optrapning, hvor NATO positionerer sig til i stigende grad at gøre Sortehavet til et område for direkte konfrontation med Rusland. Og den beslutning, der rapporteres om Biden-administrationen, at de vil aflevere det såkaldte ATACMS-missil, som har en rækkevidde på 300 km, og derefter vil den tyske regering træffe beslutning om at sende Taurus-krydsermissiler, som har en rækkevidde på 500 km, og som derfor begge kan nå meget langt ind på russisk territorium, Krim eller andre områder bag frontlinjerne.

Det er der, vi ser ud til at være. Der var disse angreb på Sevastopol. Og indtil nu ser det ud til, at Scholz stadig tøver med at give det absolutte tilsagn, men som tingene er gået i det sidste halvandet år, er jeg slet ikke sikker på, at

han holder sig tilbage og undlader at give tilladelse til udstationering af disse Taurus-krydsermissiler. Og det er en kendsgerning, at disse krydsermissiler ville blive opstillet, ikke et ad gangen, men det ville sandsynligvis være en hel gruppe af dem, hvilket ville betyde, at forsyningslinjen for den kontinuerlige levering af disse Taurus-missiler, som faktisk bliver produceret i Bayern, ville være nødvendig, og det ville helt klart gøre Tyskland til en krigspart i konflikten. Og hvis tingene optrappes til det punkt, kan vi meget hurtigt få en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland, der involverer Tyskland som afsenderland for disse missiler.

Så jeg tror, at folk hellere må vågne op! Det her går efter min mening helt galt. Jeg tror ikke, at befolkningen er tilstrækkeligt mobiliseret og bevidst om, hvor farligt tæt vi er på en katastrofe. Det skyldes naturligvis massive propagandakampagner og misinformation i mainstreammedierne. Men jeg tror, vi er på vej, og det er absolut nødvendigt, at folk virkelig gør opmærksom på deres ønske om at blive hørt, at vi absolut har brug for en øjeblikkelig våbenhvile – som Kujat-Teltschik-Funke-Brandts forslag foreslår – og at alle må samles om det forslag, som efter min mening er det mest præcise og mest gennemførlige forslag, der ligger på bordet.

SCHLANGER: Og folk kan finde det forslag på Schiller Instituttets hjemmeside, hvor vi har en [pressemeddelelse] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/26/schiller-institute-press-release-nato-escalates-for-world-war-military-and-foreign-affairs-experts-release-proposal-ending-the-war-with-a-negotiated-peace/>) om forslaget om "At afslutte krigen med en forhandlet fred."

I betragtning af den anspændte situation, der har udviklet sig, især efter angrebene sidste weekend på den russiske Sortehavsflåde, handler de fleste af de spørgsmål, vi har, naturligvis om krigen i Ukraine. Så lad mig starte med et fra en fast seer, Menashe, som skriver om Doctorow-artiklen om

Plan B. Han har flere spørgsmål, men det, jeg tror, afspejler en række andre spørgsmål, vi har fået, er: "Hvordan kan den brede offentlighed skelne mellem pålidelige og upålidelige informationskilder?" Dette blev også sendt til mig af en person, der spurgte: "Kan vi tro på det, Seymour Hersh skriver?" Og selvfølgelig ser Seymour Hersh ud til at afspejle det samme synspunkt, som vi har set hos Doctorow. Kan du besvare de to spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at i en førkrigs-situation, som til dels allerede er en egentlig krig, men som kan blive en førkrig til en større krigssituation, er desinformation, den sorte propaganda, den grå propaganda, naturligvis enorm, og derfor er det naturligvis meget vanskeligt. Jeg tror, at man først og fremmest skal gå efter kildens omdømme; man skal se, om man kan verificere det ved at tjekke det og se, om der er andre kilder, der bekræfter det samme, så det er en meget vanskelig ting. Men siden du nævner [Seymour Hershs nye artikel]

(<https://seymourhersh.substack.com/p/a-year-of-lying-about-nord-stream>), vil jeg sige, brug din egen dømmekraft. For det første, bare til publikum – Seymour Hersh skrev en artikel på etårsdagen for Nord Stream-bombningen. Og han havde skrevet en [artikel den 8. februar]

(<https://seymourhersh.substack.com/p/how-america-took-out-the-nord-stream>), som havde forårsaget en fuldstændig sensation, fordi han havde givet Biden personligt skylden for Nord Stream-sabotagen. Og den artikel var ekstremt præcis med hensyn til detaljer, sandsynlighed og også fakta. Så der var naturligvis en hel indsats for at imødegå det med det absurde om en ukrainsk yacht {Andromeda}, som var en sejlbåd, der ifølge alle militære eksperter var fuldstændig ude af stand til at iværksætte sådan en meget vanskelig sabotage på 80 meter dybt vand. En sejlbåd har simpelthen ikke den slags trykkammer, der gør det muligt for folk at dykke så dybt, og en hel masse andre usandsynlige omstændigheder.

Nu har Hersh skrevet en ny artikel, som indeholder nye elementer, og jeg må sige, at de er virkelig hårrejsende. For han fremfører to argumenter: Det ene er, at han har kilder i efterretningstjenesten i USA, som har fortalt ham, at det er så godt som sikkert, at kansler Scholz fik at vide af Biden på pressekonferencen i Washington den 7. februar 2022, eller før det, at de ville gå videre med afviklingen af Nord Stream 2. Det er en anklage, men jeg synes, den er så alvorlig, i forhold til hvad den indebærer; hvis det er sandt, så ville Scholz fuldstændig have brudt sin embedsed for at forhindre skade på det tyske folk. Jeg kan ikke sige – dette svarer til at samarbejde med et terrorangreb, som ruinerer den tyske økonomi i en grad, som kun udfolder sig i denne periode, hvor Tyskland bliver halveret med hensyn til industri. Som jeg sagde, er det bare en anklage, men den er så alvorlig, at jeg synes, den fortjener en uafhængig undersøgelse. Det er det, Kina kræver, og det er det, Rusland kræver. Mange lande i det Globale Syd insisterer på det – og det er endnu ikke sket.

Så det andet store nye punkt i Hershs udtalelse er beskyldningen om, at [truslen, som Biden leverede] (<https://youtu.be/0S408rGRLf8?t=82>) på pressekonferencen den 7. februar 2022, da han sagde, at hvis russerne blandede sig militært i Ukraine (det var to uger, før de faktisk gjorde det), så ville de ødelægge Nord Stream-rørledningen. Nu har Hersh igen kilder i efterretningstjenesten i USA, der siger, at beslutningen om faktisk at gennemføre sabotagen ikke havde noget at gøre med bestræbelserne på at forhindre krigen, fordi krigen startede omkring to uger senere, den 24. februar, og så blev beslutningen ikke taget, men mandskabet, der havde ansvaret for at levere denne sabotage, fik at vide, at de skulle vente og udføre denne sabotage på anmodning. Og det var styret af Biden-administrationens forsøg på at bedømme, hvad der ville være konsekvenserne af en sådan operation, og så besluttede de endelig at gøre det den 26. september, efter at alt allerede var på plads på forhånd, for at sikre, at Tyskland ikke havde nogen mulighed for, under pres fra den

økonomiske sanktion og de stigende energipriser, at Tyskland ikke ville have nogen mulighed for at gå tilbage til de billige gasleverancer fra Rusland, hvilket ville indebære faren for, at Tyskland ville falde under Ruslands kontrol, og at USA efterfølgende ville miste deres dominerende position i Europa.

Igen, det er en anklage. Men tænk over det: Hvis det var sandt, at det skulle være en krigsafskrækkelse, og han citerer også Victoria Nuland, der siger, at de havde gentagne strenge og håndfaste diskussioner med tyskerne for at fortælle dem, at de ikke skulle gå videre med Nord Stream – hvis det er sandt, at de afventede denne beslutning i flere måneder, og så besluttede, når det var klart, og jeg husker tydeligt, at det var på et tidspunkt, hvor demonstrationerne i Østtyskland og andre steder tog fat på kravet om at åbne Nord Stream 1 og 2, fordi gaspriserne var blevet så utroligt dyre. Og hvis det så var svaret på at sikre, at sådanne krav ville forsvinde fra disse demonstrationer, så finder jeg det helt utroligt. Og i betragtning af, at Hersh i sin artikel også går meget i detaljer med de nøjagtige afsløringer, han har gjort i sin karriere, og som er blevet offentliggjort i {New York Times}, {Washington Post} og andre såkaldte mainstream-medier, mener jeg, at det kræver en undersøgelse.

Det kinesiske argument synes jeg også er meget værdifuldt, for de siger, at hvis en så enorm hændelse som et terrorangreb på infrastruktur slipper af sted med det, så er ingen infrastruktur i verden sikker. Så der er en fælles, international interesse i at komme til bunds i det her (der er ingen vittighed involveret), men det er virkelig en meget alvorlig sag, og jeg finder det virkelig helt utroligt, at den tyske regering muligvis kunne have gjort det, og at det tyske parlament er for fejlt til selv at undersøge det; og at de tyske kriminelle myndigheder, statsadvokatens kontor, at de ville stille sig til rådighed for at komme med en dækhistorie.

Da dette svarer til 9/11 for Tyskland, og det er den slags

udviklinger, der afgør, hvilken vej et land går, er dette ikke en let sag. Det berører Tysklands grundlæggende interesse som nation i spørgsmålet om suverænitet, i spørgsmålet om eksistens som industristat, så jeg kan kun sige, at vi virkelig bør kræve en upartisk, objektiv undersøgelse af alle, der har nogen grund til det; og det er praktisk talt alle.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Dennis i Rusland, som jeg tror er delvist relateret til hele presset for forhandlinger. Han skriver, at ideen om et kompromis ville omfatte indrømmelser fra Rusland, men Rusland vil ikke give Krim eller Donbass tilbage, og de er bekymrede over, at der ikke har været nogen international anerkendelse af, hvorfor den særlige militære operation blev iværksat. Så han sagde: "I stedet for at lade Vesten redde ansigt, hvad får dig så til at tro, at et sådant kompromis kan ske?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den eneste grund til, at jeg siger det, er, at der ikke er nogen tredje mulighed: Enten optrapper man krigen, og det er det, vi er midt i, eller også forhandler man. Det ligger i diplomatiets og forhandlingernes natur, at man er nødt til at finde et kompromis. Den såkaldte forhistorie til den særlige militære operation – ideen om, at historien startede den 24. februar, er det kun en komplet idiot, der holder fast i, og der er nogle i mainstream-medierne, der arbejder som journalister, det er helt sikkert.

Men det er en etableret kendsgerning, at hele historien efter Sovjetunionens sammenbrud skal tages i betragtning! Det faktum, at Rusland gav Ukraine suverænitet i 1991, var baseret på det faktum, at Ukraine ville forblive et neutralt land: Det er en kendsgerning, som er fuldstændig negligeret. Det er ikke kun løfterne til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig "en tomme øst" for den tyske grænse. Det er blevet afvist. Men der er også samtidige vidner, som siger det modsatte. Men jeg tror, at Ruslands beslutning i 1991 om at tillade Ukraine at blive en suveræn stat var forbundet med ideen om neutralitet! Og det er også blandt de kontrollerbare kendsgerninger.

Så jeg mener, at der skal være en gennemgang af hele historien, og den skal være objektiv. Derefter mener jeg, at Minsk 2-formlen i det mindste er et referencepunkt, som man bør gå tilbage til, for i sidste ende skal løsningen være en, der tager sig af alles interesser, og det inkluderer eftertrykkeligt befolkningen i Rusland, befolkningen i Ukraine, befolkningen i Donbass, befolkningen på Krim; og jeg mener, at folkeafstemninger hen ad vejen helt sikkert skal være en del af det.

Men jeg tror, at det vigtigste er, at hvis man indser, at vi virkelig er på randen – at dette er ved at komme ud af kontrol, hvilket truer med at blive enden på menneskeheden: en våbenhvile, betingelsesløse forhandlinger, og så erkendelsen på begge sider af, at alternativet er, at der ikke vil være nogen tilbage til at dømme, hvem der var skyldige, og hvem der ikke var skyldige, burde være en motivation til at gå ind i diplomatiet.

Nogle mennesker mener måske, at en militær løsning er den eneste vej. Jeg tror, at sådanne mennesker findes på begge sider. Men det har den bagside, at det ikke virker! Denne gang ville resultatet ikke være noget for nogen, fordi ingen ville være i live.

Så den eneste måde, jeg tror, vi kan komme derhen, er, at der skal være et offentligt krav. Tyskland går desværre i søvne ind i deres egen ødelæggelse. Folk i USA er alt for ligeglade: De forstår ikke, hvad der foregår, ikke i tilstrækkelig grad, og derfor tror jeg, at den eneste mulige stemme, der kan blive hørt, er landene i det Globale Syd, for hvis det kommer til en atomkrig, vil de være lige så døde som alle andre. Og de er den store, nye faktor: De repræsenterer det absolut store flertal af den menneskelige art, og jeg tror, vi er nødt til at få en debat og et pres, der ikke kommer fra USA til det Globale Syd, men den anden vej rundt.

SCHLANGER: Apropos historiesyn, den anden store historie – jeg

har modtaget mange e-mails fra canadiske støtter om den begivenhed, der fandt sted i det canadiske parlament, hvor der foran præsident Zelenskyy og premierminister Trudeau blev givet en stående ovation, faktisk to stående ovationer, til en person, der beskrives som en canadisk og ukrainsk krigshelt; som viste sig at være en veteran fra Ukraines 14. division af det galiciske Waffen SS: Det vil sige en nazistisk enhed af ukrainske frivillige, der deltog i folkedrab mod især folk fra Polen.

Nogle skrev, at de var forlegne over, at dette kunne ske i Canada. Andre sagde, at det viste en grad af uvidenhed, at man ikke ved, at en person, der præsenteres som en "ukrainer, der kæmpede mod Rusland i Anden Verdenskrig" – ja, hvem kæmpede mod Rusland i Anden Verdenskrig? Det var nazisterne! Og så kom Trudeau i dag ud og gav en slags undskyldning, ikke rigtig, men han advarede canadierne om at være på udkig efter (citat) "russisk desinformation."

Helga, hvad er dine tanker om denne affære?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget afslørende, og på en måde er det godt, for det viser meget tydeligt, at dæmoniseringen af Rusland og russofobien, som er blevet til et utroligt had mod alt russisk, blander mange mennesker i en sådan grad, at bare fordi nogen er anti-russisk, bliver han betragtet som en helt! Nu viser det sig i dette tilfælde, at det var et verificerbart SS-medlem, som den polske regering beskylder for at have været involveret i massive drab på polakker. Det faktum, at disse ting kunne gå igennem – der var også spørgsmål til den tyske regering fra en parlamentariker fra Venstre om lignende ting i Ukraine, og den tyske regerings holdning var: "Vi har intet kendskab til ... vi tager ikke disse argumenter om, at der er antisemitisme eller racisme ..." så de benægter det fuldstændigt!

Hvis Canada ser igennem fingre med det, hvis den tyske regering ser igennem fingre med det, og hvis den amerikanske

regering ser igennem fingre med det, og hvis den britiske gør det, så opstår spørgsmålet: Hvad er det i disse vestlige regerings struktur og opbygning, der gør det så nemt og bekvemt for dem at ignorere disse fakta? Svaret er ikke så behageligt for disse vestlige regeringer, for måske er der en sammenhæng mellem deres mål og det, som disse nazistiske elementer repræsenterer.

Jeg tror, vi ser på faren for fascisme i Vesten, og jeg tror, at enhver, der ikke falder for propagandaen, vil se det meget tydeligt: At hvis vi ikke ændrer os hurtigt, er vi i absolut fare for ikke bare at gentage fejlen fra Første Verdenskrig ved at gå i søvne ind i en katastrofe, men også rædslerne fra Anden Verdenskrig og en ny fascisme. Det vil ikke være den fascisme, som var i Tyskland for 80 år siden, men hvis man ser på, hvad Vesten gør under påskud af "demokrati" og "menneskerettigheder", hvis man laver en ærlig redegørelse for, hvad det er for en politik, så vil spørgsmålet om den canadiske hændelse måske starte en revision af Vestens politik – og det ville være det bedst mulige resultat.

SCHLANGER: Helga, her er et spørgsmål fra en, der beskriver sig selv som en "bekymret patriot". Hun spørger: "Hvordan kan det at synge klassiske stykker i et kor forhindre vanvittige krigshøge i at føre krig?"

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg ikke, det vil, for disse krigshøge er krigshøge, og de har truffet deres beslutning om at være, hvad de er. Men formålet med klassisk musik er at opløfte den generelle befolkning. Når vi lige nu befinder os i en situation, hvor Vesten som en enhed, det vil sige USA og Europa i særdeleshed, har den største kulturelle krise, jeg kan komme i tanke om. Det er et dyk ned i dekadence, som får slutningen på Romerriget til at blegne ved sammenligning. Hvis man ser på, hvad der er tilladt under demokratiets og frihedens flag og hvad ved jeg, volden – jeg tror, der har været 500 masseskyderier i USA indtil videre i år, et utroligt højt antal dødsfald som følge af disse skyderier. Hvis man ser

på selvmordsraten, stofmisbruget, narkobandenenes vold i byerne, infrastrukturens forfald, det barbari, der kommer til udtryk i den måde, migranter bliver behandlet på, både i USA og i Europa omkring Middelhavet: Dette er Vestens undergang! Lad være med at narre dig selv.

Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, plejede altid at sige, at et samfund, som ikke længere er i stand til at tænke klassisk, ikke vil overleve. For med klassisk musik appellerer man til det i menneskets indre sjæl, som er menneskeligt, som er smukt, som er kreativt, som er opløftende, som er ophøjet, som har alle menneskehedens ideer. Og derfor tror jeg, at den eneste måde, hvorpå vi kan gøre os håb om at komme tilbage på et spor af fred og anstændighed i verdensordenen, er, at vi genopliver de klassiske traditioner i den vestlige kultur: Klassisk musik er den absolutte nøgle, fordi det er det internationale sprog, som forstås af alle. Jeg mener, at denne opløftelse af den menneskelige ånd er den absolut uundgåelige forudsætning for, at vi kan komme ud af dette.

Så det er ikke krigshøgene, det er resten af befolkningen, der skal opløftes.

SCHLANGER: Med det har jeg et sidste spørgsmål til dig, som du kan bruge som en opsummering. Det er fra A.J.: "Kan du se enden på denne globale konflikt? Hvad kan almindelige mennesker gøre for at skabe fred? Jeg har delt sandheden, men det er svært at sige, om jeg får venner eller mister venner."

ZEPP-LAROUCHE: Dem, du mister under disse omstændigheder, er det bedre ikke at have. Og du vil få nye.

På trods af den ekstreme fare, som vi ikke et sekund må glemme eller bagatellisere, mener jeg, at der er håb! For eksempel har den kinesiske regering netop i går offentliggjort en hvidbog om deres opfattelse af et ["A Global Community of Shared Future: China's Proposals and Actions." (https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202309/)]

t20230926_11150122.html) Dette er et begreb, som er blevet brugt af Xi Jinping, jeg tror tilbage til 2013, og det er blevet uddybet i forskellige taler og så videre, og nu har de produceret et næsten 40-siders papir, som jeg endnu ikke har læst helt, men fra det, jeg har læst, kan jeg sige, at det virkelig er meget, meget håbefuldt. For det fastslår med al tydelighed, at ideen om det nye system, der består af organisationer som Shanghai Cooperation Organization, Belt and Road Initiative, det nye økonomiske system, er åbent for alle – eftertrykkeligt. Det er ikke meningen, at det skal erstatte Vesten eller konkurrere med Vesten, men det er en invitation til alle lande om at arbejde sammen for en fælles fremtid for menneskeheden.

Jeg tror, at det er meget vigtigt, at det kommer så stærkt fra kineserne på dette tidspunkt med alvorlig fare, fordi det gør geopolitik til en åbenlys løgn. For geopolitik er baseret på idéen om, at man altid er nødt til at forsvare sine interesser mod andres interesser, og det er en bestialske tilstand! Allerede for flere år siden gjorde jeg det til mit nytårsforsæt at opfordre til den absolutte overvindelse af geopolitik som et stort onde.

Nej, det, vi er nødt til at gøre, er at gå over til et nyt paradigme, hvor internationale relationer vil være mellem ligeværdige, suveræne stater, hvor hver stat respekterer den andens suverænitet, ikke blander sig i det andet lands indre anliggender; respekterer deres forskellige veje – forskellige kulturer har forskellige ideer om, hvordan de vil organisere deres stat, og det skal de have lov til.

Ideen om at indføre demokrati med kanoner og hangarskibe har tydeligvis ikke virket! Se på Irak, Afghanistan, Syrien, Libyen. Tragedien i Libyen, som nu lider under denne såkaldte "naturkatastrofe", som ikke var en naturkatastrofe, for hvis NATO ikke havde bombet de dæmninger, som blev bragt i god stand af Gaddafi, og som skulle genoprettes og reparereres, hvilket arbejde helt var stoppet siden drabet på Gaddafi i

2011, naturligvis. Jeg kunne blive ved i meget lang tid. Ideen om interventionskrige virkede ikke!

Vi er nødt til at gå over til et system, hvor vi respekterer alles suverænitet. Og ideen om ét lands dominans, den er forbi! Det har været det store emne på FN's generalforsamling, hvor mange ledere fra lande, der ikke er så stærke, alligevel sagde, at ideen om, at et land kan skubbe andre rundt, er forbi, og vi kræver et nyt system med ligeværdige relationer, med internationale relationer baseret på FN's charter, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens. Og jeg har mine egne ideer: Jeg har skrevet [Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som jeg virkelig opfordrer alle til at læse og distribuere og tale om, fordi vi befinder os ved et forgreningspunkt i menneskets historie, hvor vi enten kan tage springet, eller også vil vi ikke gøre det. Så jeg vil gøre det: Vær glade og arbejd sammen med os.

SCHLANGER: Helga, jeg ved, at jeg taler på vegne af mange af vores seere, når jeg takker dig for at være med os igen. Faktisk er der en e-mail fra en af dem, som siger til Helga: "Tak for din optimisme. At høre dig hver uge løfter mig op fra gulvet og inspirerer mig til igen at prøve at tale med mine tosse gode venner." Så med det, Helga, ses vi igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Indtil næste uge – og vær aktiv sammen med os i mellemtiden!

Et år efter Nord Stream-bombningen: Hvem, eller hvad, er krigens mål?

26. september 2023 (EIRNS) – For et år siden ødelagde en række eksplosioner Nord Stream-rørledningen, der leverede russisk gas til Tyskland, og en af de to linjer i Nord Stream 2. Denne terrorhandling uden sidestykke mod civil energiinfrastruktur var med til at indlede en enormt bekostelig vinter for Tyskland og Europa mere generelt; energipriserne steg med enorme beløb i adskillige måneder. Energiintensive industrier er flygtet fra Tyskland og har primært flyttet produktionen til Kina og USA. Med samlede omkostninger på over 100 milliarder euro kunne man forvente, at Tyskland ville handle hurtigt for at finde de skyldige, men sandheden er det stik modsatte.

I en ny artikel, der blev offentliggjort på årsdagen for bombningerne, siger journalisten Seymour Herish, at det endelige mål for ødelæggelsen af Nord Stream ikke var Rusland, men i virkeligheden Tyskland og Europa. "Biden-administrationen sprængte rørledningerne i luften, men handlingen havde ikke meget at gøre med at vinde eller stoppe krigen i Ukraine," konkluderer Herish. "Det skyldtes frygten i Det Hvide Hus for, at Tyskland ville vakle og tænde for strømmen af russisk gas.... Og dermed fulgte den ultimative frygt: at USA ville miste sin mangeårige forrang i Vesteuropa."

Her er Seymour Herishs oprindelige artikel: <https://seymourherish.substack.com/p/how-america-took-out-the-nord-stream>

Her er Schiller Instituttets dækning af et interview med Herish, den 14. februar 2023: <https://->

schillerinstitut.dk/si/2023/02/seymour-hersh-interviewet-af-berliner-zeitung/

Da USA's præsident Joe Biden den 7. februar 2022 truede Rusland med, at "hvis Rusland invaderer ... vil der ikke længere være en Nord Stream 2. Vi vil sætte en stopper for det," udtalte han på en pressekonference med Olaf Scholz, Tysklands forbundskansler, som forklarede, at han var på linje med USA: "Vi handler sammen. Vi er absolut forenede." Senere samme måned lancerede iværksatte Putin en militær operation i Ukraine. Men rørledningerne blev ikke ødelagt før flere måneder senere. Hvorfor ikke? Var der en frygt for, at der ville ske en tilnærmelse, at verden ville rejse sig og kræve fred og en anerkendelse af de russiske sikkerhedsproblemer? Ved at ødelægge rørledningen blev en vej til et omfattende potentielt samarbejde mellem Tyskland og Rusland afskåret.

Denne årsdag kommer, mens FN er ved at afslutte sin generaldebat for 2023, hvor et voksende kor af nationer insisterer på, at et nyt paradigme bliver nødt til at vinde indpas i verden. "De dage, hvor nogle få nationer satte dagsordenen og forventede, at andre rettede ind, er forbi," sagde repræsentanten for verdens mest folkerige nation, Indien. "I vores drøftelser går vi ofte ind for at fremme en regelbaseret orden. Fra tid til anden påberåber vi os også respekt for FN's charter. Men trods al den snak er det stadig nogle få nationer, der former dagsordenen og forsøger at definere normerne. Det kan ikke fortsætte i det uendelige. Og det vil heller ikke stå uimodsagt.... Når virkeligheden afviger fra retorikken, må vi have modet til at sige det." Premierministeren fra nabolandet Pakistan advarede om, at på trods af verdens behov for udvikling, "er spændingerne mellem de globale magter fortsat med at blive optrappet. Vi ser fremkomsten af nye og gamle militære og politiske blokke. Geopolitik er ved at genopstå, når geoøkonomi burde have forrang i verden."

I mellemtiden [i Canada blev en SS-frivillig hyldet i Underhuset] har dette bragt ny opmærksomhed til vicepremierminister Chrystia Freeland, som holdt et OUN-B-symbol ved et møde, og hvis bedstefar, som introducerede hende til den ukrainske spejderorganisation Plast, skrev for en nazistisk avis. Polen, som led voldsomt under folk som den gæst, der på så grotesk vis blev hædret af dette Commonwealth-rige, fordømte parodien: "Dette er en person, som deltog i en organisation, der havde polakker som mål, og som begik massebord på polakker, ikke kun militært personale, men også civile," sagde Polens ambassadør i Canada. Mens soldaten "ikke burde have vist sig på noget offentligt sted" til at begynde med, bør han helt sikkert "retsforfølges for det, hans enhed gjorde" under Anden Verdenskrig...

I FN sagde Hviderusland, at det ukrainske folk "er blevet en brik i Vestens store spil om at bevare sit eget globale overherredømme." Men efterhånden som disse brikker bliver taget til fange – mens de påfører russerne minimale tab – truer en større trussel: optrapning af angreb på russisk territorium med våben, der er leveret, vedligeholdt og måske endda opereret af NATO-lande. Målet er at presse Rusland til det yderste, at øge presset, indtil man bliver tvunget til en modreaktion, som vil true verden i et spil termonuklear "kylling". Den forværrede sikkerhedssituation omkring Nagorno-Karabakh er en anden flanke mod regional stabilitet og en af seks muligheder for at "udvide Rusland", som blev beskrevet i en RAND-rapport fra 2019 med samme navn.

I denne sammenhæng bliver opfordringen fra kloge vestlige militæreksperter om at "afslutte krigen med en forhandlet fred" endnu mere presserende. <https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/26/schiller-institute-press-release-nato-escalates-for-world-war-military-and-foreign-affairs-experts-release-proposal-ending-the-war-with-a-negotiated-peace/>

Verden har ikke bare brug for at finde en modus vivendi med styret sameksistens, men et system, hvor begge parter er dedikerede til optaget af næstens, den andens, fordel. Den indiske udenrigsminister S. Jaishankar udtrykte en sådan ændring i Indiens tiltænkte rolle på den internationale scene: "Fra at være alliancefri har vi nu udviklet os til at være Vishwa Mitra [en ven af verden]."

Nyt tysk fredsforslag

NATO optrapper til verdenskrig; militær- og udenrigseksperter udgiver forslag: 'At afslutte krigen med en forhandlet fred'

25. september 2023 (EIRNS) – Alle rapporter indikerer, at præsident Biden har til hensigt at sende U.S. Army Tactical Missile Systems (ATACMS) langtrækkende missiler til Ukraine, hvorefter Tyskland vil følge trop og sende Taurus langtrækkende krydsermissiler til Kiev, som kan ramme 500 km dybt ind på russisk territorium. Denne optrapning fra NATO's side kan meget vel bringe NATO i direkte krig med Rusland og – med vilje eller ved fejlregning – i en atomar verdenskrig.

Schiller Instituttet udsender i dag til hele verdensglobalt et dybtgående og gennemtænkt fredsforslag, der først blev offentliggjort i Europa af fire anerkendte tyske eksperter, med titlen ["Ending the War with a Negotiated Peace"] (https://zeitgeschehen-im-fokus.ch/en/newspaper-ausgabe-en/article-translated-in-english.html#article_1565). Forslaget, der blev offentliggjort første gang den 28. august 2023, er underskrevet af Prof. Dr. Peter Brandt, Prof. Dr. Hajo Funke, General Harald Kujat (pensioneret) og Prof. Dr. H.c. Horst Teltschik.

Peter Brandt er historiker og søn af tidligere forbundskansler

Willy Brandt; Hajo Funke er en førende professor i statskundskab ved Berlins Frie Universitet; Harald Kujat er tidligere stabschef for Bundeswehr (2000-2002) og tidligere formand for NATO's militærkomité (2002-2005); og Horst Teltschik er en tidligere topdiplomat, som arbejdede i kansler Helmut Kohls kanslerkontor, da jerntæppetjerntæppet faldt, og som efterfølgende blev formand for München-sikkerhedskonferencen.

Her er et link til fredsforlaget på tysk: "Ending the War with a Negotiated Peace" Vi opfordrer kraftigt til, at du læser det og sender det videre til de nationale regeringschefer i både Nord og Syd, til alle medier og til lokale og regionale regeringer som et skridt i retning af den slags forslag, der er så hårdt brug for.

Faren for atomkrig vokser time for time. Handl sammen med [Schiller Instituttet] (<https://schillerinstitute.com/>) for at stoppe den.

Her er et link til en dansk oversættelse af hele fredsplanen på Nejtiloprustning.dk.

Ny tysk fredsplan

24. september 2023 (EIRNS) – Fire tyske eksperter har udgivet et omfattende forslag til at afslutte krigen i Ukraine, før den kommer ud af kontrol. Det blev offentliggjort den 28. august og underskrevet af professor Dr. Peter Brandt, professor Dr. Hajo Funke, general Harald Kujat (pensioneret) og professor Dr. H.C. Horst Teltschik. Forslaget blev offentliggjort i sidste måned, men har fået fornyet opmærksomhed i de seneste dage . Forslaget henviser til det kinesiske fredsforslag fra den 24. februar i år, men bygger væsentligt videre på det, i det hvad, der sandsynligvis er den hidtil mest grundige plan.

Brevet starter med at indrømme, at selvom Ukraine har ret til selvforsvar af sin nation, må landet og dets allierede

forsøge: "at udvise fornuft, ikke at hengive sig til øget vold og ødelæggelse, og politisk at fremme opnåelsen af en retfærdig og varig fred.". "Hverken Rusland eller Ukraine kan vinde denne krig", insisterer de, og derfor er der brug for hasteforhandlinger om fred nu, før konflikten kommer ud af kontrol. "Der er en stigende risiko for eskalering optrapning til det 'ekstreme', en militær konflikt mellem NATO og Rusland, med den reelle fare for en atomkrig begrænset til det europæiske kontinent," skriver de.

" Imperialistisk rivalisering, national arrogance og uvidenhed udløste Første Verdenskrig, som er blevet kaldt det 20. århundredes urkatastrofe. Ukraine-krigen må ikke blive det 21. århundredes urkatastrofe! Den stigende europæisering af konflikten truer med at glide over i en storkrig mellem Rusland og NATO, som ingen af parterne ønsker og, i lyset af den akutte trussel om atomkatastrofe i et sådant tilfælde, ikke engang kan ønske. Det er derfor tvingende nødvendigt at stoppe optrapningen, før den udvikler sit eget momentum, som ikke længere kan kontrolleres politisk.

"Det er nu nødvendigt for de europæiske stater og Den Europæiske Union, hvis globale politiske vægt konstant reduceres i og af krigen, at rette alle deres bestræbelser mod at genoprette en stabil fred på kontinentet og dermed afværge en større europæisk krig."

Forfatterne fremsætter et meget detaljeret forslag, der omfatter tre faser: 1) Våbenhvile, 2) Fredsforhandlinger, 3) En europæisk sikkerheds- og fredsorden. Den første fase omfatter indstillingen af fjendtlighederne og oprettelsen af en FN-styret kommission, som skal overvåge processen. Forhandlingsfasen er mere detaljeret og omfatter tilbagetrækning af tropper fra begge sider og etablering af sikkerhedsaftaler for Ukraine, såvel som tiltag til at løse status for de nye Donbass-republikker og Krim – men kun "løst ved at give afkald på militær magt."

Den sidste fase kræver så en ny sikkerhedsorden for Europa, som "kan sikre Ukraines sikkerhed og frihed, hvor Ukraine og Rusland har deres plads." Det kræver også, at "Ukraines geostrategiske position ikke længere spiller en nøglerolle i den geopolitiske rivalisering mellem USA og Rusland."

Peter Brandt er historiker og søn af tidligere forbundskansler Willy Brandt; Hajo Funke er en førende professor i statskundskab ved Berlins Frie Universitet; Harald Kujat er tidligere stabschef for Bundeswehr (2000-2002) og tidligere formand for NATO's militærkomité (2002-2005); Horst Teltschik er tidligere topdiplomat, som arbejdede i kansler Helmut Kohls kanslerkontor, da Jjerntæppet faldt, og som efterfølgende blev formand for München-sikkerhedskonferencen.

Berliner Zeitung rapporterer om 'Banebrydende tysk forslag til at afværge Ukraine-krig'

24. september 2023 (EIRNS) – Berliner Zeitung rapporterede den 19. september om fredsplanen fra den 28. august, foreslået af professor Dr. Peter Brandt, professor Dr. Hajo Funke, general Harald Kujat (pensioneret) og professor Dr. H. c. Horst Teltschik (se ovenstående rapport).

Forslaget blev offentliggjort i den schweiziske avis Zeitgeschehen im Fokus den 28. august og beskriver i detaljer, hvordan en FN-organiseret procedure kan bringe krigen mellem Ukraine og Rusland til en afslutning. Forfatteren til Berliner Zeitungs artikel er Michael von der Schulenburg, en tidligere tysk diplomat i FN og OSCE, som også talte på Schiller Instituttets konference den 15.-16. april.

Von der Schulenburg skriver, at forslaget fra de fire "uden tvivl er det mest omfattende og banebrydende fredsforslag fra nogen regering, international organisation eller, som her, private parter, siden krigen begyndte for 18 måneder siden." Desuden kommer det på et ekstremt vigtigt tidspunkt i betragtning af den mislykkede ukrainske modoffensiv og den generelle svækkelse af de ukrainske væbnede styrker. På dette

tidspunkt "kan NATO blive stillet over for en beslutning inden for de næste par måneder, og måske inden for de næste par uger, om enten atter at optrappe krigen mod Rusland eller at gå forhandlingsvejen," skriver han.

En fortsættelse af krigen ville indebære enorme risici, fortsætter han, da det kunne øge konfrontationen mellem NATO og Rusland og kunne "bringe verden et skridt nærmere en atomkrig. Så vi kan kun håbe, at den sunde fornuft sejrer, og at NATO og Ukraine beslutter sig for en våbenhvile med øjeblikkelige fredsforhandlinger." Von der Schulenburg understreger, at det er derfor, deres forslag hurtigst muligt skal cirkuleres nu.

Han argumenterer for, at "Den Europæiske Union ser ud til at være blevet politisk lammet. Den har hverken sin egen indlysende strategi for krigen i Ukraine og har heller ikke udviklet nogen ideer om, hvordan et fredeligt Europa kunne se ud efter denne krig." Det er i europæernes interesse at sikre en fred, "for det vil være EU, der taber i denne krig. Det vil stå tilbage med omkostningerne ved krigen og de langsigtede omkostninger ved et ødelagt, forarmet og affolket Ukraine. Længe efter at USA har trukket sig tilbage over Atlanten igen, vil EU fortsat blive konfronteret med mange af verdens kriseregioner i sin umiddelbare nærhed."

Ideen om, at Rusland er isoleret, er en ren illusion, konkluderer von der Schulenburg: "Og man behøver kun at læse tegnene fra BRIKS-Plus-topmødet, Shanghai Cooperation Organization og nu også G20-topmødet for at forstå, at det ikke er Rusland, der er isoleret, men at det er EU's indflydelse, der bliver mindre og mindre internationalt."

Det nye tyske fredsforslag opfordrer udtrykkeligt FN til at spille hovedrollen i mæglingen, noget som mange vil grine af i betragtning af FN's manglende rolle på det seneste. Han fortsætter: "Og alligevel kunne netop dette forslag være af vidtrækkende, endda global betydning. Det ville føre til en

genrejsning af denne verdensorganisation, som er så essentiel og central for opretholdelsen af verdensfreden... En sådan styrkelse af FN og den tilhørende bekræftelse af FN-pagten universalitet vil helt sikkert blive hilst velkommen af langt de fleste medlemslande. Dette tyske fredsforslag kan yde et afgørende bidrag til dette.”

24. september 2023 (EIRNS) – Her er Schiller Instituttets oversættelse af uddrag fra det tyske fredsforslag:

Men legitimiteten af væbnet selvforsvar på grundlag af artikel 51 i FN-pagten fritager ikke regeringen i Kiev og de stater, der støtter den, fra forpligtelsen – ikke mindst over for deres eget folk – til at udvise fornuft, ikke at hengive sig til forøgelse af vold og ødelæggelse og politisk at fremme opnåelsen af en retfærdig og varig fred. Selv under krigen – og især under midt i den – må der ikke slækkes på de konstante bestræbelser på at finde en diplomatisk løsning.

Men beslutningen om, hvilke udgifter der skal afholdes afsættes, for at krigen kan fortsætte mod al fornuft og på trods af de politiske måls uopnåelighed, kan ikke overlades til den ukrainske regering alene i det lange løb.

Hverken Rusland eller Ukraine kan vinde denne krig...

Der er en stigende risiko for eskalering optrapning til det “ekstreme”, en militær konflikt mellem NATO og Rusland, med den reelle fare for en atomkrig begrænset til det europæiske kontinent,

Denne udvikling bør man ikke lade vente på sig. Når alt kommer til alt, ville det først og fremmest være i Ukraines interesse at søge en våbenhvile så hurtigt som muligt, hvilket ville åbne døren for fredsforhandlinger. Det er også i de europæiske staters interesse, som støtter Ukraine betingelsesløst, men uden en synlig strategi. Den stigende nedslidning af Ukraines væbnede styrker øger trods alt risikoen for, at krigen i Ukraine vil eskalere til en europæisk krig om Ukraine. Ukraine

forøger denne risiko ved i stigende grad at lancere rette angreb mod Ruslands strategiske infrastruktur med vestlig støtte, såsom mod den strategiske Engels-base nær Saratov eller Kertj-broen den 26. december 2022. Desuden kan Vesten føle sig tvunget til at forhindre et knusende ukrainsk militært nederlag gennem sin aktive intervention. Der er en voksende erkendelse af, at dette er en reel fare.⁷

Der er ingen beviser for, at det politiske mål med den "særlige militære operation" er erobring og besættelse af hele Ukraine, og at Rusland har planer om at angribe NATO-landene bagefter.

Putin var villig til at forhandle med Ukraine og er det helt sikkert stadig – altid på betingelse af, at den anden side, dvs. den amerikanske, ukrainske og vestlige side, også ønsker at forhandle.

Krigen kunne have været forhindret, hvis Vesten havde accepteret en neutral status for Ukraine – hvilket Zelenkskyij oprindeligt var ganske villig til – havde opsagt frasagt sig NATO-medlemskabet og håndhævet Minsk II-aftalen om mindretalsrettigheder for den russisktalende befolkning. Krigen kunne have været afsluttet i begyndelsen af april 2022, hvis Vesten havde ladet Istanbul-forhandlingerne blive afsluttet. Det er nu igen, og muligvis for sidste gang, det "kollektive Vestens" og især USA's ansvar at sætte kursen mod våbenhvile og fredsforhandlinger.

Imperiael rivalisering, national arrogance og uvidenhed udløste Første Verdenskrig, som er blevet kaldt det 20. århundredes urkatastrofe. Ukraine-krigen må ikke blive det 21. århundredes urkatastrofe! Den stigende europæisering af konflikten truer med at glide over i en storkrig mellem Rusland og NATO, som ingen af parterne ønsker, og i lyset af den akutte trussel om atomkatastrofe i et sådant tilfælde, ikke kan ønske. Det er derfor tvingende nødvendigt at stoppe optrapningen, før den udvikler et eget momentum, som ikke

længere kan kontrolleres politisk.

Det er nu nødvendigt for de europæiske stater og Den Europæiske Union, hvis globale politiske vægt konstant reduceres i og af krigen, at rette alle deres bestræbelser mod at genoprette en stabil fred på kontinentet og dermed afværge en større europæisk krig. At afværge dette kræver et engagement fra ledende europæiske politikere, nemlig den franske præsident og den tyske kansler i en fælles indsats og i koordination med den amerikanske og tyrkiske præsident, mens der stadig er tid, og "point of no return", som Jürgen Habermas på imponerende vis har henvist til, endnu ikke er passeret.

Begge stridende parter stillede betingelser for at indlede forhandlinger, efter at Ukraine trak sig ud af Istanbul-aftalerne, og den ukrainske præsident forbød endogda forhandlinger ved et dekret. Begge sider har også krævet resultater af forhandlingerne, som ikke er mulige på denne måde. Derfor skal alle betingelser for at starte forhandlinger først droppes. Det kinesiske positionspapir tilbyder en fornuftig tilgang til dette. Det opfordrer til at genoptage Istanbul-forhandlingerne på det niveau, man nåede frem til dengang ("genoptage fredsdrøftelserne [...] genoptage forhandlingerne").

USA har en vigtig rolle at spille i genoptagelsen af forhandlingerne. USA bliver nødt til at presse den ukrainske præsident til at forhandle. Derudover skal de (og NATO) være klar til våbenkontrolforhandlinger, herunder tillidsskabende militære foranstaltninger.

[Forfatterne kommer med et meget detaljeret forslag, der består af tre faser: 1) Våbenhvile; 2) Fredsforhandlinger; 3) En europæisk sikkerheds- og fredsorden. Den første fase omfatter indstillingen af fjendtlighederne og oprettelsen af en FN-ledet kommission, som skal overvåge processen. Forhandlingsfasen er mere detaljeret og omfatter

tilbagetrækning af tropper fra begge sider og etablering af sikkerhedsaftaler for Ukraine, såvel som tilgange til at løse status for de nye Donbass-republikker og Krim og "løst ved at give afkald på militær magt."

Den sidste fase kræver så en ny sikkerhedsorden for Europa, som "kan sikre Ukraines sikkerhed og frihed, hvor Ukraine og Rusland har deres plads." Det kræver også, at "Ukraines geostrategiske position ikke længere spiller en nøglerolle i den geopolitiske rivalisering mellem USA og Rusland."

‘Særlig musikalsk operation’ ved FN: Anbring fornuftens stemme i ‘den andens’ sind

22. september 2023 (EIRNS) – "(Musik) er den del af os, der er forbundet med det guddommelige. Jeg kan huske, at Dr. Thurman engang sagde, at Gud skabte mennesket i sit eget billede i det døde centrum, så i det døde centrum af Guds hjerne er der dette billede af, hvad mennesket er; og på et tidspunkt, hvor mennesket når den fulde udvikling af dette billede, så vil det være på niveau med englenerne... Og det glemte jeg aldrig: "Ah! Så det er det, evolutionen handler om! Mennesket kommer endelig ind i det billede, der er i centrum af Guds hjerne, af hvad mennesket skal være!" ... Og vi er alle udstyret med denne grundlæggende ting, og musik er det." – Bariton William Warfield, bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, interview, 26. november 1994.

Torsdag den 21. september, i New Yorks forfaldne gader omkring FN, genintroducerede Schiller Instituttet et ældgammelt princip for kulturel krigsførelse, som alle store

civilisationer, der har forsøgt at bringe menneskeheden videre fra de periodiske "mørke tidsaldre", kender. Midt i det der blev kaldt "International Fredsdag", men som uden for FN var en række højlydte og på et tidspunkt endog voldelige protestkonfrontationer, placerede et "Humanity For Peace"-kor, forankret i Schiller Instituttets kor i New York (grundlagt for 9 år siden af den uafhængige amerikanske senatskandidat Diane Sare), sin velafstemte stemme i centrum af kampen for ikke bare menneskehedens overlevelse, men også dens værdighed. Den "særlige musikalske operation", som dybt påvirkede selv dem, der var indædte modstandere af både Schiller Instituttets og endog Humanity For Peace's specifikke forslag og synspunkter, videreførte med succes det sande formål, som Franklin Roosevelt havde udtænkt FN til ved slutningen af Anden Verdenskrig.

Som Helga Zepp-LaRouche har observeret, bl.a. i sin grundlæggelse af Schiller Instituttet for næsten 40 år siden, er det den bevidste uddannelse af følelserne, den æstetiske uddannelse af menneskeheden, der enten skal ledsage eller helst gå forud for den succesfulde gennemførelse af positive "revolutionære" forandringer i et samfund. Denne forandring skal være revolutionær i den forstand, som Mahatma Gandhi og Dr. Martin Luther King, Jr. foreslog i deres sociale praksis, kaldet "eksperimenter med sandhed". Disse eksperimenter involverer altid en samtidig, viljemæssig forandring i selvet såvel som i samfundet. Det er det, der menes med kreativ, ikke-voldelig direkte aktion – at finde en frivillig måde, uden tvang, at overskride voldelig uretfærdighed såvel som voldelig gengældelse – den "naturlige" reaktion på uretfærdighed – ved hjælp af et højere princip, der tiltrækker modstanderen ved at hverve sig selv til "en mere fremragende måde." For eksempel må den aksiomatiske afhængighed af krig som en levedygtig metode til at løse alle de grundlæggende problemer, som menneskeheden står over for, afvises fuldt ud, hvis menneskeheden ikke kun skal overleve på kort sigt, men også udvikle sig på lang sigt. For at gøre dette, kræver en

fælles indsats for at nå et "umuligt" mål (som den fælles månemission, JFK foreslog premierminister Nikita Khrusjtjov ved FN's Generalforsamling den 20. september 1963), at der frembringes nye evner og derfor nye personlighedskvaliteter hos hver modstander. "Elevation", ophøjelse, og rummet er uløseligt forbundet.

Zepp-LaRouche komponerede sine Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, som nu har været i omløb blandt nationer i næsten et år, med sådanne overvejelser i tankerne. "Det nye paradigme, der vil være karakteristisk for den nye epoke, og som den nye globale sikkerheds- og udviklingsarkitektur skal rettes imod, må derfor eliminere begrebet oligarki for altid og fortsætte med at organisere den politiske orden på en sådan måde, at menneskehedens sande karakter som den skabende art kan realiseres. Derfor foreslår jeg, at følgende principper skal diskuteres, og hvis der opnås enighed, skal de realiseres...." Princip ti siger: "Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers' lovmæssighed er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er et resultat af manglende udvikling og derfor kan overvindes."

Hvad det konkret betyder at gøre dette, ligger inden for rammerne af offentlige, gadebaserede "eksperimenter med sandhed". De omkring 70 mennesker, der var samlet på vegne af Humanity For Peace, inklusive det "centrale" kor på 30, dannede et udvidet kor, ikke kun for sang, men for politik, der med succes skar igennem den kakofoni, der ellers prægede omgivelserne. Atmosfæren var så kaotisk, at en sanger, som faktisk blev hele aftenen, senere på aftenen skrev: "Har vi lige sunget i en krigszone?"

Der var grund til at spørge. På den ene side af Humanity For

Peace-delegationen opstod der et skænderi mellem modsatrettede fraktioner i en afrikansk nation, som måtte opløses af politiet. Og lige ved siden af Schiller Instituttets samlingssted var der placeret den skingre ukrainske opposition til Putin og Rusland, som blev stillet over for vores bannere, der proklamerede "Kolonialismen er forbi!" og vores litteratur. Efter at flere logistiske forhindringer var overvundet, samledes koret. Med en baggrund af to bannere, hver med et stort billede af Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche med teksten: "Avanceret overførsel af energiteknologi – den eneste sande betaling for kolonialisme" og illustreret med Verdenslandbroen, en fusionsreaktor og rumfærgen, begyndte de med "Dona Nobis Pacem" og fremførte senere sangen "Shalom Chaverim". Ind imellem spillede instruktør Jonathan Heffelfinger "Auld Lang Syne" på trompet og talte om behovet for fred. Det var en måde gradvist at få mental kontrol over det udendørs område, hvor flere grupper sang, spillede musik og råbte. Tenoren Everett Suttle og sopranen Indira Mahajan indtog derefter scenen – som blot var gaden – og fik til opgave at finde en måde at forhindre ukrainerne ved siden af, tre meter væk, i at råbe og overdøve musikken. Da Suttle, uden mikrofon, begyndte at synge hymnen "There's A Meeting In This Building" få sekunder efter, blev demonstranterne gradvist mindre højlydte, indtil de stoppede op – stoppede op for at lytte.

Suttle sagde, at det mentale billede, han brugte, var Roland Hayes, der gik på scenen i Berlin, Tyskland, i 1927 foran et fjendtligt publikum. I det velkendte tilfælde nægtede Hayes at bevæge sig eller starte, indtil publikum blev tavse. Suttle sagde, at han vidste, at han ikke havde evnen til at få ukrainerne til at gøre det, "så jeg lukkede bare mine øjne og blev stille indeni mig selv." Derefter fremførte han "No More Auction Block for Me", og Indira Mahajan sluttede af med "He's Got the Whole World in His Hands". Umiddelbart efter disse optrædener læste Anastasia Battle Helga Zepp-LaRouches bemærkninger op, som var forberedt til uddeling og diskussion

i FN – for nu var folk forberedt og kvalificerede til at høre dem. Musikken havde banet vejen.

Optrædenerne blev udført uden akkompagnement. Der var endda klapsalver fra ukrainerne, hvoraf en af dem tilfældigvis mødte Suttle senere på en restaurant. "Jeg kan huske, at han havde hestehale; han var en af dem, der sang mest derude. Og jeg kiggede på ham og blev meget stille, og han sagde 'Åh, du er sangeren, ikke sandt? Og jeg sagde: "Ja. Han sagde: "Godt arbejde, godt arbejde; det var et godt arbejde. Jeg nød det virkelig."

For at forstå, hvad der faktisk skete torsdag, bedes man nærlæse og overveje følgende passage fra den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche, taget fra en samtale i november 2015: "Vi er nu i færd med at flytte vores organisation som helhed ind i området Manhattan: hvor den altid skulle have været, i henhold til Alexander Hamiltons hensigt. Hvad der sker nu er, at vi bevæger os hurtigt. Først og fremmest rydder vi op i spørgsmålet om musik. Vi accepterer ikke længere blot musik; det er en fiasko, det er en fejltagelse, fordi det ikke har nogen placering af stemmen; og grundlaget for alt afhænger af placeringen af stemmen. Ellers har man virkelig ikke noget grundlag for enhed. ...

"Og det vi ser nu, som jeg begyndte at gennemføre i oktober 2014; fra det tidspunkt har det været min hensigt at eliminere den slags system blandt staterne; hvilket er en ændring, der må ske, hvis USA's kompetence skal blive til virkelighed. Nu sker det, vi har taget stemmens placering, den sande placering af den menneskelige stemme, som ikke er en snerren eller en knurren eller et opkast af ting; men det er en måde, som ikke er matematisk. Matematik er menneskesindets fjende; det har det altid været. (Se Lyndon LaRouches artikel: Poetry Must Begin to Supersede Mathematics in Physics, 1982). Og pointen er, at menneskeheden, de kreative kræfter, placeringen af stemmen, som sådan, er princippet for organisering af et kompetent samfund. Og det er der, vi er nu; det går hurtigt.

Vi får ikke alle de resultater, vi gerne ville have omgående, men de kommer hurtigt.”

Nu hvor du har læst ovenstående, så læs det venligst igen. Tænk på, at i LaRouches udformning af “klassisk kultur” i den periode var ideen at danne et kor i New York City på 5.000 mennesker! Hvorfor det? Hvis man forstår New Yorks “FN”-karakter, byen, hvor der tales flere sprog end i nogen anden by på Jorden, er musikkens universelle sprog den forenende og naturlige metode til at skabe solidaritet med musik som medium. En ophøjet sindstilstand er den naturlige konsekvens af dette.

Når dette først forstås, bliver den særlige musikalske operations natur indlysende. Musik udspringer af en umistelig, indre kraft, ikke en udefra påtvunget kraft. Klassisk musik udtrykker en velplaceret intention. Den skal gribe og bevæge lytteren og den udøvende med en opløftende kraft. Korrekt forstået indeholder den en uimodståelig kraft, der er større end et termonukleært våben – når den er korrekt placeret.

Gennem et sådant kor ville verdens stemme, som et bevis på princippet, være korrekt placeret, og i stedet for Josep Borrells malthusianske “haven med europæiske (transatlantiske) jordiske glæder” versus “junglen” – Asien, Sydamerika eller Afrika – ville der være et kor af en samlet menneskehed. Der ville være en harmoni af interesser, en realisering af det, der blev udformet af revolutionen af Franklin, Hamilton, Washington og andre – uperfekte mennesker, der forstod, at begrebet “en mere perfekt union” krævede en kontinuerlig, uendelig, fredelig, bevidst revolution i vores aksiomer for viden og adfærd. Det er meningen med ideen “Kolonialismen er forbi!”

Kolonialismen er forbi, hvis du vil være fri. Ikke mere frivilligt slaveri! I FN bliver Zepp-LaRouches ti principper nu, og i den næste uge, præsenteret for menneskehedens overvejelser, med den rette stemmepacering, så de kan blive

hørt. Vil du slutte din stemme til dette kor?

POLITISK ORIENTERING med formand Tom Gillesberg den 22. september 2023: FN's generalforsamling viser, at vestens neo- kolonialistiske verdensorden ikke længere accepteres

ÆNDRING: Vores kommende møde er *IKKE* i Grøndal Multicentret!

Vi må skabe fred mellem nationer og en ny retfærdig økonomisk verdensorden!

Lørdag den 7. oktober 2023, Kl. 13 – 17.30

Vi live-streamer mødet på Schiller Instituttets YouTube-kanal og <https://schillerinstitut.dk/si/?p=35110>

Tilmelding til de begrænsede pladser i mødeværelset et andet sted i København: Michelle: 53 57 00 51; Feride: 25 12 50 33

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem Udvikling:
<https://www.youtube.com/watch?v=hJPD7...>
Andre vigtige hjemmesider: English: www.schillerinstitute.com
www.laroucheorganization.com
www.larouchepub.com
www.larouchepub.com/eiw

ÅBENT BREV TIL STATSLEDERNE VED FN'S GENERALFORSAMLING – I MÅ HANDLE FOR AT BEVARE VERDENSFREDEN!

Følgende åbne skrivelse blev udarbejdet af Helga Zepp-LaRouche til øjeblikkelig cirkulation i New York City ved FN og til resten af verden. Den vil blive distribueret som løbeseddel af Schiller Instituttet med Helgas Ti Principper på bagsiden af løbesedlen.

**ÅBENT BREV TIL STATSLEDERNE VED FN'S GENERALFORSAMLING – I MÅ
HANDLE FOR AT BEVARE VERDENSFREDEN!**

af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet

Hvem kan benægte, at beskyttelsen af verdensfreden er den vigtigste forpligtelse for regeringer? To verdenskrige i det 20. århundrede, og nedkastningen af to atombomber over Hiroshima og Nagasaki, bragte død og lidelse til de berørte lande, som mange ledere og politikere i dag tydeligvis ikke kan forestille sig.

Men aldrig har hele menneskehedens eksistens været i større fare end i dag. Den strategiske krig mellem hele Vesten og Rusland om Ukraine er tæt på et militært dødvande, og det

efterlader kun to muligheder: enten en optrapning, der truer med brug af atomvåben, eller en øjeblikkelig afslutning af krigen gennem diplomatiske forhandlinger!

Hvis nye niveauer af dødbringende våben, såsom Taurus-krydsermissiler og F-35 stealth-bombefly med atomvåben, bliver indsat, som det nu er planlagt, truer det med at føre til en europæisering af krigen og mere til. Hvis det kommer til en global atomkrig, vil menneskeheden uddø i de efterfølgende 10 års atomvinter, og stort set alt liv på planeten vil uddø sammen med den.

Hvor andre steder end i FN's Generalforsamling bør dette tages op? De statsoverhoveder, der deltager i denne session i denne unikke institution, repræsenterer alle nationer i verden og må forholde sig til denne eksistentielle fare. Når den nuværende organisering af verden har ført til faren for civilisationens udslettelse, så må denne organisering ændres! Verden har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheds- og udviklingsbehovene i hvert eneste land på jorden. En sådan ny arkitektur skal skabe betingelser, der beskytter og fremmer alle menneskers liv, og som beskytter ethvert menneskes potentiale som et kreativt individ. Det betyder ikke kun mennesker, der lever i dag, men også fremtidige generationers liv!

Verden oplever i øjeblikket en epokegørende forandring. Den ca. 600 år lange periode med kolonialisme nærmer sig sin afslutning og bliver erstattet af et nyt økonomisk verdenssystem, der vil give alle mulighed for et værdigt liv. Realiseringen af Bælte & Vej Initiativet (BVI), det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie, har skabt betingelserne for, at flere og flere lande kan overvinde fattigdom og underudvikling. Den nylige udvidelse af BRIKS i Johannesburg, Sydafrika, hvor yderligere 40 lande nu er ved at ansøge om medlemskab, og de efterfølgende konferencer i Skt. Petersborg, Jakarta, New Delhi og Vladivostok har demonstreret den betagende hastighed, hvormed

et nyt system er ved at opstå. Desuden er bestræbelserne på at skabe nye kreditmekanismer for udvikling, såsom BRIKS' nye udviklingsbank (NDB), der nu er ved at blive "det Globale Syds store bank", velkomne og nødvendige.

Men faren for, at verden splittes op i to blokke, er endnu ikke overvundet, og med en sådan opsplittning ville faren for den samme form for geopolitisk splittelse fortsætte, som var årsagen til verdenskrigene i det 20. århundrede. Derfor lyder der en indtrængende appel til landene i det Globale Nord om, at de skal støtte den Globale Majoritets stræben efter at etablere en retfærdig ny økonomisk verdensorden for alle!

Dette øjeblik i historien repræsenterer en større udfordring og chance end afslutningen på Den kolde Krig for at skabe en bedre verden. Lad os ikke gå glip af denne enestående chance!

Live dialog med Helga Zepp-LaRouche: Deltag i vores kor på den internationale fredsdag!

Ikke korrekturlæst.

Onsdag den 20. september 2023

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 20. september 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os

dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller poste dem i chatrummet.

Helga, efter en række internationale konferencer i løbet af de sidste uger, begyndende med BRIKS-topmødet, G20, G77, Eastern Economic Forum blandt andre, er fokus nu flyttet til debatten i FN's Generalforsamling, der åbner i New York, og der er opstået skarpe forskelle mellem nationerne i det Globale Syd og dem i det såkaldte Globale Nord, hvor lederne i det Globale Syd insisterer på, at deres stemmer bliver hørt, især i spørgsmål, der vedrører afslutningen på den koloniale orden, og dem i det Globale Nord, der stadig er stædigt engageret i en såkaldt "regelbaseret orden". " Blandt talerne i går hørte vi præsidenterne Lula da Silva fra Brasilien, Cyril Ramaphosa fra Sydafrika og Alberto Fernández fra Argentina. Men i går var der også en tale fra præsident Joe Biden og præsident Volodymyr Zelenskyj, som begge insisterede på at opretholde strømmen af våben til Ukraine og krigen mod Rusland. Jeg vil gerne begynde med dine kommentarer til gårsdagens møder, og hvor du ser tingene bevæge sig hen i løbet af de næste dage og uger, inklusive den internationale fredsdag i FN i morgen.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at den internationale fredsdag er meget presserende og kommer meget belejligt, fordi krigsfaren tydeligvis er stigende. Hele diskussionen om Taurus-krydsermissilerne, der skulle leveres af Tyskland, og så F-35, som er stealth-bombefly med atomvåbenkapacitet, der kommer fra USA, og piloter fra østeuropæiske lande, der skal trænes på disse fly, hvilket vil tage et stykke tid, men ikke desto mindre. Det argument er helt klart blevet fremført af flere militærekspertter, at det øger faren for en "europæisering" af krigen, at når man først er i gang med at udvide krigen, så er jeg ret sikker på, at der ikke er nogen grænse, i det mindste ikke for faren for en global atomkrig.

Så det er så at sige Damokles' sværd, der hænger over denne FN's Generalforsamling, og jeg mener, at FN's Generalforsamling er det eneste organ, der bør tage

spørgsmålet om krig og fred op. Det er blevet gjort indirekte eller til en vis grad af nogle af talerne fra landene i det Globale Syd, men jeg synes, det skal gøres endnu mere dramatisk og mere presserende, for hvor ellers end i FN's Generalforsamlings debat bør dette spørgsmål rejses, som handler om hele menneskehedens eksistens?

Som du sagde, var kontrasten mellem talerne meget markant: Der er forsøget på at bevare den regelbaserede orden, som ikke er så "regelbaseret"; den er ikke så demokratisk, og den er heller ikke så gennemsigtig, fordi ingen ved, hvad disse regler er, fordi de har en tendens til at ændre sig alt efter omstændighederne, som det passer landene i det Globale Nord. Hvor skal disse ting behandles, hvis ikke i FN's Generalforsamling? Og landelederne fra Brasilien, Sydafrika, Argentina og også mange andre – jeg havde ikke tid til at lytte til dem alle – men der var flere andre talere fra Centralasien, Usbekistan, Iran, og de var mere eller mindre alle – ikke dem alle – men flere af dem var virkelig, ekstremt åbenmundede om uretfærdighederne i det nuværende verdenssystem og behovet for at ændre det.

Og så har du ideen om at reformere FN, som kommer fra USA og nogle andre EU-lande, og det, de ønsker at gøre, er, at de ikke ønsker det retmæssige krav fra landene i det Globale Syd om at have en større stemme, fordi de er Afrika, Latinamerika og Asien, de er langt størstedelen af den menneskelige befolkning, og de er ikke repræsenteret på en proportional måde. Så det ønsker de at få ændret, men lederne af det Globale Nord ønsker grundlæggende at ændre FN's Sikkerhedsråd for at fjerne vetoretten for de nuværende fem permanente medlemmer, og det bør naturligvis være rettet mod Kinas og Ruslands ret til at nedlægge veto mod enhver beslutning.

Det er en omfattende kamp. Og hvis man nu går efter flertalsstyre i FN's Sikkerhedsråd, så er der så at sige ikke længere noget sted, hvor "aben stopper".

Så jeg tror, at den udvikling, vi har set, som du nævnte, BRIKS-topmødet i Johannesburg, Rusland-Afrika-mødet i Sankt Petersborg, ASEAN-møderne i Jakarta, G77 og endelig mødet i Vladivostok i Det Østlige Økonomiske Forum – det var en meget hurtig række af store konferencer, hvor den nye økonomiske verdensorden blev diskuteret. Og jeg kan kun sige, at når man ser på disse konferencer i detaljer, er det helt betagende! Og jeg vil bare fremhæve Vladivostok-konferencen, hvor præsident Putin talte, og mange andre også, men det er en enorm udvikling! Putin sagde, at udviklingen af det fjernøstlige Rusland vil være Ruslands prioritet i hele det 21. århundrede, at alle de råstoffer, verden har brug for i meget lang tid fremover, findes i Rusland; kun 35% af disse er blevet udforsket. Der sker enorme investeringer. Der er allerede 2.800 projekter, som er blevet navngivet, og næsten 700 af dem er allerede startet.

Så det er et enormt udviklingspotential, og Vesten er fuldstændig tåbelig, hvis de ikke indtager en positiv holdning til samarbejde. Det er klart, at bag de mennesker, der førte krig mod Rusland, ligger ideen om at skære Rusland i 10 eller 12 forskellige stykker med den tanke, at disse råstoffer så ville være tilgængelige for kartellerne. Og hvis man ikke længere havde en patriotisk russisk regering, som ville forsvare Ruslands suveræne ret til at udforske alle disse råstoffer til egen fordel, så ville man naturligvis også underlægge sig den del af verden under det nuværende neoliberale systems styre, hvilket vi har set, hvad det gjorde.

Det faktum, at BRIKS-landene nu vokser så utroligt hurtigt, skyldes ikke de russiske troldes onde gerninger eller Kinas imperiale ønsker, uanset hvad de vestlige medier siger. Men det er det faktum, at den nuværende neoliberale verdensorden ikke fungerede og ikke fungerer, fordi den øgede kløften mellem rig og fattig i verden overalt, til skade for langt størstedelen af verdens befolkning. Så det er helt naturligt,

at der udvikler sig en modbevægelse.

Så jeg er lidt blandet: På den ene side er det fremragende, at ideen om en ny økonomisk verdensorden kommer tættere og tættere på, og man kan se, at der kommer en utrolig optimisme fra lederne i det Globale Syd: For eksempel udtrykte præsident Lula i sin præsentation en uforanderlig tro på menneskehedens skønhed – han udtrykte det en smule anderledes, men den grundlæggende idé var en enorm optimisme, og han fordømte pessimisme og ligegyldighed. Han sagde, at folk skulle være indignerede over fattigdommen i verden og være motiverede til at bekæmpe den: Og det er præcis, hvad jeg også føler. At hvis folk ser på de enorme problemer i mange dele af verden, bør de have en lidenskab for at ville hjælpe med at overvinde det.

Men på den anden side er jeg selvfølgelig halvvejs ekstremt glad, men på den anden side er faren for en optrapning af krigen også meget nærværende. Så det er lidt som et varmt og koldt bad på samme tid. Og jeg tror kun, det kan løses, hvis vi organiserer nok mennesker til virkelig at sige, at vi har brug for en reorganisering af dette totalt bankerotte transatlantiske system, og at vi bør samarbejde med landene i det Globale Syd: Først da vil denne konflikt blive løst.

SCHLANGER: Vi har flere spørgsmål i forbindelse med FN-mødet. Jeg vil prøve at komme hurtigt igennem dem, for vi har også et par filosofiske spørgsmål til dig.

Men fra Canada skrev nogen: "FN's generalsekretær Guterres sagde i sin tale, at den nuværende finansielle arkitektur er dysfunktionel, forældet og uretfærdig og har brug for reform." Så personen skrev: "Er dette et svar til BRIKS og det Globale Syd? Vil det føre nogen steder hen? Eller er det bare mere retorik?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke så privilegeret at have talt med hr. Guterres, så jeg vil ikke udtale mig om det. Jeg tror, at det, han helt sikkert reagerer på, er det klare ønske fra alle

disse lande, BRICS 11, der består af 11 lande; der er omkring 40 lande, der har ansøgt eller er i færd med at ansøge om medlemskab. G77, jeg tror, der nu er 130 medlemmer, de har lige mødtes. De har udtrykt et sådant ønske. Og jeg tror, at det ligger i luften.

Hvad er nu den korrekte form? Der er naturligvis Den Nye Udviklingsbank, som er blevet opgraderet af præsident Lula. Den tidligere brasilianske præsident Dilma Rousseff er den nye præsident; hun er en erfaren og fremragende person, og Lula har sagt, at Den Nye Udviklingsbank har potentiale til at blive den vigtigste bank i det Globale Syd.

Vi cirkulerer lige nu min afdøde mands skrift "How the International Development Bank Will Work", fordi han foreslog det allerede i 1975. Og det var i høj grad genstand for diskussion på topmødet i den Alliancefrie Bevægelse, og de vedtog det endda grundlæggende i deres endelige resolution fra topmødet i Colombo i 1976, et år senere. Så det har været diskuteret, og hvis du sammenligner dette IDB-forslag med alle de eksisterende skrifter, er det det bedste, klareste konceptuelle dokument om, hvordan man gør sådan noget, hvordan man skaber en ny kreditmekanisme for udvikling. Så jeg kan kun råde dig til at få en kopi, studere den og sende den rundt. Og så foreslog min afdøde mand også fire love for, hvordan man kan reorganisere det bankerotte finansielle system: Lyndon LaRouches fire love. Og jeg har indarbejdet disse fire love i de ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, fordi jeg mener, det er nødvendigt at tage hensyn til globale problemer, og det har jeg forsøgt at udtrykke i disse ti principper.

Så få alle disse papirer, læs dem og studer dem, for det er det, der vil definere fremtiden. Og i morgen har vi en demonstration foran FN, på FN-pladsen. Vi vil afholde en smuk koncert. Vi uddeler en masse litteratur. Vi forsøger at påvirke miljøet i FN, så man kan kun håbe, at disse ideer vil påvirke diskussionen. Jeg er sikker på, at der også er nogle

forslag om at udvande det, ligesom Biden nu har foreslået nogle modtræk til Bælte & Vej Initiativet. Det er meget sent, ligesom EU's Global Gateway-forslag, som igen er et modtræk til Bælte & Vej Initiativet.

Jeg er ikke bekymret for disse ting, for enten bliver disse mennesker seriøse, og så studerer de principperne for fysisk økonomi, som Lyndon LaRouche har opstillet, eller som kineserne i meget høj grad er ved at realisere, så kan de udrette noget. Hvis de fortsætter med deres nuværende metoder, er der ikke noget at bekymre sig om. Se på, hvad der sker med infrastrukturen i USA? Ingenting! Se på, hvad der sker med infrastrukturen i Tyskland: De skal bruge 10 år på at reparere en tåbelig bro, du ved, mellem to byer over Rhinen – 10 år! Og den er stadig ikke færdig.

Så jeg er ikke bekymret over disse grandiose modkoncepter om at inddæmme Bælte & Vej Initiativet, for den neoliberale økonomiske teori, den har de bare mistet. De har mistet viden om, hvordan man gør tingene, så lad dem bare holde de her taler. Jeg synes, de skal tage sig sammen og virkelig blive seriøse! Det har jeg endnu ikke set tegn på.

SCHLANGER: Vi taler med Helga Zepp-LaRouche: Hun nævnte sine ti principper for en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Du kan finde dem på Schiller Instituttets hjemmeside. Det er blevet cirkuleret vidt og bredt, og jeg tror, det er et vigtigt dokument for vores seere at studere.

Nu, Helga, har jeg et spørgsmål fra Maria fra Buffalo, New York, som tydeligvis er bekymret over FN's nuværende tilstand. Hun spørger: "Hvad synes du om verdensføderalisme som en mekanisme til at gennemføre din plan? Udskift FN's Sikkerhedsråd, så alle nationer får noget at skulle have sagt, udarbejd fælles love, opgiv retten til krig, skab en fælles global sikkerhed" – nogle af de ideer, du nævnte. Men har du nogen kommentarer til det?

ZEPP-LAROUCHE: Det er et vanskeligt spørgsmål, fordi der i historien er gjort adskillige forsøg på at skabe sådanne former for føderalisme. I stedet for at diskutere de specifikke forudsætninger for det, mener jeg, at det er vigtigere virkelig at tage de økonomiske principper alvorligt, en ny økonomisk verdensorden, det absolutte behov for at overvinde fattigdom og få et nyt sundhedssystem, et nyt uddannelsessystem, et nyt kreditsystem, infrastruktur for alle kontinenter; få en klar fornemmelse af de fysiske krav til en ny økonomisk verdensorden.

Og så, lige så vigtigt, skal man være klar over de filosofiske principper, for hvis det kun er det formelle arrangement, fungerer det ikke. Derfor er det nuværende FN, selvom det er vigtigt, og det er det eneste eksisterende organ, og FN-pagten er ekstremt værdifuld og skal forblive, ikke desto mindre mangler FN det, jeg vil kalde epistemologisk understøttelse, og det er det, jeg har forsøgt at udtrykke i de sidste tre principper i de ti principper: Hvordan man har en filosofisk idé, hvor konflikter kan løses, og hvordan man har en korrespondance mellem det, folk gør, og den dybere lovmæssighed i det fysiske univers, og naturligvis en opfattelse af mennesket.

Så jeg mener, at det er nødvendigt at diskutere det, og jeg vil opfordre folk til at skrive tilbage til os, skrive til denne webcast, skrive til vores publikationer og engagere sig i en dialog. For jeg vil gerne opfordre til konferencer, Zoom-konferencer, fysiske konferencer. For eksempel kunne man afholde en Zoom-konference om hvert af de ti punkter og have en dybdegående diskussion. Man kunne have konferencer blandt tænketanke, blandt universiteter, blandt grupper af lande. Men vi er nødt til at have en meget mere seriøs diskussion, når menneskehedens eksistens tydeligvis er på spil, må vi sætte os ned og finde de kloge mennesker i alle lande og indlede en dialog: Hvordan skal vi skabe betingelser for, at vi selv kan styre tingene på planeten uden at risikere at sprænge os selv

i luften i en atomkrig? Og den debat er efter min mening ekstremt presserende: Så lad os bare tænke på, hvordan vi kan opmuntre disse institutioner til at gøre det.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål til dig om netop den filosofiske natur. Bruno fra Rom skriver, at LaRouche i sin læsning siger, at det at opnå viden af en højere orden afhænger af adgangen til coincidentia oppositorum. Dette er uundværligt for at løse problemer, der ellers forbliver uløste ved at være i konflikt med hinanden. Han fortsætter med at sige, at LaRouche siger, at man skal have en procentdel af mennesker med denne evne for at skabe et vindende samfund eller nation. Han siger: "Tanken om, at sindet kan trænes til at åbne op for dette højere niveau, er helt revolutionerende for mig." Og så spørger han: "Hvis du har flere forslag til, hvordan man uddanner sindet i denne retning, og hvordan man inviterer samfundets ledere til at deltage i dette initiativ for at realisere deres personlige dømmekraft?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er et meget godt spørgsmål. For problemet er, at det nuværende intellektuelle niveau, som det forsøges påvirket af massemedierne, underholdningsindustrien, den bevidste indsats for at ødelægge teater og opera med noget, der på tysk kaldes "Regietheater". Harley, hvis du kender den engelske oversættelse af det, må du meget gerne hjælpe mig: Det er ideen om, at man ødelægger alt med modernisme, med vilkårlige fremmedgørelseseffekter, bare for at bryde publikums koncentration, for ikke at være i stand til at absorbere budskaberne i stor kunst, hvad enten det er i musik, poesi eller drama.

Så du har en befolkning, der virkelig er fordummet. Hvis man sammenligner det intellektuelle niveau hos folk i dag, gennemsnitsmennesket, med det, der var for 30, 40 eller 50 år siden, er det helt klart på vej ned, ned, ned! Og det har alt at gøre med det faktum, at for eksempel i Europa med de uddannelsesreformer, der blev lavet af OECD i 1970, hvor de bevidst smed det, de kaldte "Bildungsverlast", den 2.500 år

gamle uddannelsesbyrde, ud og sagde: "Platon, hvem har brug for det? Beethoven, hvem har brug for det? Lad os smide det hele ud." Så som en konsekvens heraf blev læseplanerne på de fleste universiteter og skoler reduceret: Det er meget mere sociologi, meget mere sammenlignelige studier, men man går ikke længere tilbage til kilderne, tilbage til de oprindelige opdagelser. Det var for eksempel det humanistiske princip i Humboldts system.

Så resultatet er, at folk generelt er dummere.

Hvis du ser på den gennemsnitlige politiker, hvad enten det er i USA eller i Europa, hvad ved de så om den store klassiske kultur i Europa? Har du nogensinde hørt dem tale om det? Jeg har virkelig ikke mødt nogen i det nuværende politiske lederskab i Europa, Tyskland eller USA, som kender til de græske klassikere, den italienske renæssance, den franske polyteknik, den tyske klassiske periode, den kinesiske Sung-periode, den indiske Gupta-periode, den abbasidiske renæssance i den arabiske verden: Det var ting, som tidligere var almen viden for folk. Hvis man for eksempel ser på Friedrich Schillers digte, som er smukke, så skabte han noget meget specifikt, som kaldes "tankepoesi", en slags blanding mellem poesi og filosofi. Og der, i disse digte, som er vidunderlige, har han normalt referencer, metaforer, til specifikke kulturelle baggrunde, som folk i dag ikke længere har nogen anelse om, hvad betyder, så de forstår det ikke længere.

Efter min mening er det nødvendigt, at folk først og fremmest erkender det, og at de bedste politiske ledere ikke skammer sig over at sige: "Okay, vi er nødt til at genstudere, læse Platons dialoger, læse Nicolaus af Cusas skrifter, studere Leibniz, studere de store videnskabsfolk og filosoffer fra 2.500 års europæisk historie og så tage nogle af de andre fra andre kulturer, som Konfucius, eller Tagore fra Indien, eller andre store tænkere, tage dem ind i dit repertoire og studere det, så du har en universel dømmekraft.

Og naturligvis er klassisk musik uundværlig, for forskellen mellem klassisk musik og f.eks. popmusik er, at den henvender sig til de kreative evner, fordi den tvinger sindet og ørerne og sanseopfattelsen af musikken til at begrebsliggøre det, Furtwängler kaldte "mellem tonerne".

Eller i poesi eller drama, hvis det er skrevet, lyrisk poesi eller drama, som har en klassisk opfattelse, tvinger det sindet til at tænke over prosaen, til at konceptualisere budskabet, som er over de enkle ord. Og den slags træning af sindet er helt afgørende. Og det er tilfældigvis den samme slags tænkning som modsætningernes sammenfald, der gør, at sindet altid kan konceptualisere det højere. Og uden det bliver man fanget i kontroverser, "min mening er lige så god som din mening", og så skændes folk i det uendelige, og intet fungerer.

Så jeg synes, at denne klassiske træning er virkelig vigtig. Der er en mester i det: Det er min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Han har heldigvis skrevet en enorm mængde værker. Så du kan gå ind på LaRouche-biblioteket, som er online. Du kan også gå ind på Schiller Instituttets eller EIR's hjemmeside, hvor du kan finde mange af hans artikler arkiveret: Læs det her! Dette er, hvad du har mere brug for end din morgenmad, aftensmad og frokost.

SCHLANGER: Vi har også en appel, som musikere, kunstnere og andre kan underskrive som en del af bevægelsen for konferencen på den internationale fredsdag.

Helga, jeg vil gerne blive på dette filosofiske niveau. Der er mange andre spørgsmål, og for dem, der har sendt dem ind, er jeg ked af, at vi ikke kommer ind på mange af dem, og spørgsmål som "vil kongressen stemme flere penge til Kiev?" og ting af den slags.

Men jeg tror, at dette er et spørgsmål, der følger direkte af det, du lige talte om, fra Thomas. Han spørger: Vil det kræve

mange års erfaring inden for klassisk komposition af musik, poesi og kunst for at forstå disse højere principper?" Og han siger: "Fordi det ikke er særlig almindeligt i vores samfund, bortset fra nogle få her og der, som er uddannet inden for dette felt." Og han siger videre: "Det gode er, at Kina er begyndt at gøre den klassiske tradition i kinesisk historie og kultur mere tilgængelig, og den russiske præsident talte en del om det i sin tale i Vladivostok."

Så hvad tror du? Kræver det mange år at transformere uddannelsessystemet for at opnå dette niveau af klassisk kultur?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, i en vis forstand gør det. For det er ideer, som har en vis dybde, og der er mange af dem, og der er en struktur i dem, og det er ikke noget, man kan forfalske.

Men på den anden side er den gode nyhed, at det menneskelige sind er i stand til at ordne principper. Så man ikke går til det som en aristoteliker, der ville sige: "Jeg er nødt til at have hele Encyclopedia Britannica, og jeg er nødt til at lære det hele," som at forberede sig til et quizshow, hvor man skal være parat til at svare på det mest idiotiske spørgsmål for at blive millionær.

Faktisk har den kinesiske regering afskaffet quizshows, fordi det giver folk en forkert opfattelse af, hvad viden er, og det synes jeg er meget klogt. For sand viden kommer fra kærlighed. Noget, du ikke elsker, vil du ikke vide, for hvis du elsker noget, så vil du absolut lidenskabeligt forsøge at finde ud af, hvad det er, du ikke ved. Nogle mennesker elsker fysik, og så vil de studere en enorm mængde, indtil de virkelig har styr på det. Andre kan lide biologi; så laver de alle mulige eksperimenter med planter, de prøver at krydse frø; de har en lille have, hvor de prøver at eksperimentere. De lægger deres hjerte i det! Og når du først har lagt dit hjerte i det, vil du se, at der åbner sig vidundere, og det går meget hurtigt.

Og så er det ligesom Herbart og Riemann, de talte om Geistesmassen: Geistesmassen er dybest set tankeobjekter eller ideer. Så du erobrer en idé, lad os sige inden for matematik, fysik, filosofi eller poesi, og så tilføjer du disse Geistesmassen: Og de følger en bestemt rækkefølge i dit sind, og hver gang du tilføjer en ny sådan Geistesmasse tanke-objekt eller idé, resonerer de med alle de andre. Og jo mere du lægger ind i dit sind, jo mere vil du opdage, at sindet genkender ligheder i et felt fra et andet felt; og det hele bliver pludselig mere ordnet og mere tilgængeligt.

Så når du først kaster dig ud i det og siger: Se, menneskeheden er i en forfærdelig krise: Jeg er nødt til at vide alt om fysisk økonomi, for jeg er nødt til at være en af dem, der ved, hvordan man afhjælper økonomien. Og så begynder man at læse. Måske starter du med LaRouche, og så går du til Leibniz, fordi LaRouche var påvirket af Leibniz. Så går man til Friedrich List. Så ser man på Henry C. Carey, grev Witte – pludselig har man allerede hele området med fysisk økonomi som et grundlæggende fundament. Så går man videre til det næste emne.

Med andre ord er man nødt til at starte, og man er nødt til at gøre, som folk som Schiller gjorde. Du skal have en livsplan, hvad du vil erobre, tage et stykke papir, eller din laptop, eller hvad som helst; skriv ned, hvilke områder du absolut vil erobre, og start så med dem. Og så reviderer du planen efter en måned eller et halvt år, fordi du nu har en meget bedre idé om, hvad du skal lede efter, for som Nicholas af Cusa sagde, så har du brug for en forudviden om, hvad du skal lede efter.

Ellers er det problemet med mange mennesker, der bliver oversvømmet med information fra internettet og mange andre steder, men de ved ikke, hvad de skal gøre med den information, for information er ikke nøglen til viden. Det er forudseenheden, at man ved, hvad man leder efter, og det har meget med hjertet at gøre.

SCHLANGER: Tak for det, Helga. Jeg vil gerne slutte af med at spørge dig, hvad du mener, folk kan gøre for at deltage sammen med os i morgen på den internationale fredsdag?

ZEPP-LAROUICHE: Der er mange fredsdemonstrationer mange steder i verden, fordi det er FN's internationale fredsdag. Tjek aviserne eller på internettet: Hvis der er en demonstration i nærheden af, hvor du er, skal du absolut tage derhen. Gå hen og mød de mennesker, der demonstrerer for fred, for verdensfreden er lige nu det vigtigste. For hvis du ikke har fred, er der ingenting, og det er vi meget tæt på. Hvis du ikke kan finde nogen tæt på, hvor du er, til at demonstrere – og det bør du gøre under alle omstændigheder – så kontakt Schiller Instituttet, tag kontakt til os, og vi finder en måde: Du kan gøre mange ting. Du kan besøge din lokale politiker, du kan skrive breve til redaktører; der er mange, mange ting. Og jeg tror, det vigtigste er, at man tager det skridt og bliver indigneret, at man bliver oprørt over verdens tilstand, og at man ikke lader det ligge, for man kan være med til at gøre den bedre.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du var med os i dag, og forhåbentlig vil mange af vores seere deltage i Fredsdagen sammen med os i morgen. Vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: På gensyn i næste uge!

Menneskeheden for fred: International fredsdag

+ FN's generalforsamling: Stemmer fra det Globale Syd

Torsdag den 21. september kl. 13:00 (EDT) til 15:00 (EDT)
Humanity for Peace – Music for Peace Assembly United Nations,
Dag Hammarskjold Plaza, 47th Street og First Avenue, NYC

(Humanity for Peace er en koalition af fredsorganisationer, herunder Schiller Instituttet og International Peace Coalition).

Den 21. september hvert år markeres den Internationale Fredsdag (IDP) over hele verden. FN's Generalforsamling har erklæret, at det er en dag, der skal bruges til at styrke fredsidealerne ved at overholde 24 timers ikke-vold og våbenhvile. Burde der ikke også være 24 timers musik for fred, organiseret af FN? Og hvem er parat til at synge for fred i FN? Med den stigende trussel om atomkrig har vores verden aldrig haft mere brug for fred eller musik.

Præsident John F. Kennedy udtrykte det på denne måde i sin tale til FN's Generalforsamling den 20. september 1963: "Aldrig før har mennesket haft en sådan kapacitet til at kontrollere sit eget miljø, til at gøre en ende på tørst og sult, til at overvinde fattigdom og sygdom, til at udrydde analfabetisme og omfattende menneskelig elendighed. Vi har magten til at gøre denne generation af menneskeheden til den bedste i verdenshistorien – eller til den sidste." Dette er mere sandt i dag, end det var for 60 år siden.

FN's 77. generalforsamling starter den 18. september. 193 statsoverhoveder og udenrigsministre fra hele verden vil være samlet i New York City. Det er en enestående mulighed for at høre vores stemmer over for verdens nationer og blive hørt.

Derfor slutter vi os til Humanity for Peace i en særdeles kreativ, ikke-voldelig direkte aktion, en Musik for Fred-

forsamling, ved De Forenede Nationer, Dag Hammarskjold Plaza, 47th Street og First Avenue, torsdag den 21. september fra kl. 13.00 til 15.00. Fredsforsamlingen vil omfatte Humanity for Peace Chorus, der synger flere sange, herunder: Dona Nobis Pacem, Walk Together Chillun, Shalom Chaverim, Lift Every Voice and Sing, Mozarts Halleluja-kanon, samt kommentarer fra ledende aktivister fra Den Internationale Fredskoalition (IPC). Sangere er velkomne.

Slut dig til Humanity for Peace den 21. september – Music for Peace Assembly for at melde dig frivilligt til at synge eller for mere information ring: 917-917-475-8828

Humanityforpeace.net

@4PeaceHumanity

youtube.com/@HumanityforPeace

FN's generalforsamling: Stemmer fra det Globale Syd

19. september 2023 (EIRNS) – FN's 78. Generalforsamling har indledt sin årlige debat. Hver national repræsentant (normalt statsoverhovedet) får tildelt 15 minutters præsentation for at give udtryk for deres syn på FN's nødvendige resultater for næste år. Her er uddrag fra tre af talerne fra lande fra det Globale Syd.

Brasiliens præsident Lula da Silva talte om væksten i BRIKS som et delvist resultat af Bretton Woods-institutionernes fiasko – Verdensbanken og Den Internationale Valutafond – hvis "ulige og forvrængede" repræsentation blandt lederne er "uacceptabel". BRIKS er en "strategisk platform" til fremme af samarbejde mellem stater. Regeringerne er nødt til at bryde med "uoverensstemmelsen" mellem "markedernes stemme og gadernes stemme," sagde han. Lula fordømte de ensidige sanktioner, som f.eks. mod Cuba, og talte for pressefrihed: "En reporter som Julian Assange kan ikke straffes for at informere samfundet på en gennemsigtig og legitim måde."

Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa påpegede, at tiden er ved at rinde ud for at nå FN's udviklingsmål for 2030, og at krig

fortsat distraherer verden fra den nødvendige indsats for at sikre alle mennesker et værdigt liv. "På det tidspunkt, hvor alle menneskelige kræfter burde være rettet mod realiseringen af Agenda 2030, er vores opmærksomhed og energi endnu en gang blevet afledt af krigens svøbe." Han talte om det afrikanske fredsinitiativ og om bestræbelserne på at skabe fred i Ukraine gennem f.eks. fangeudvekslinger. Der er håb, insisterede han og pegede på sit eget lands rejse fra apartheids uretfærdighed til dets demokratiske form. "Som internationalt samfund må vi gøre alt, hvad der står i vores magt, for at muliggøre en meningsfuld dialog, ligesom vi bør afholde os fra handlinger, der giver næring til konflikten."

"For at løse de udviklingsmæssige udfordringer, som mange mennesker i verden står over for, har vi brug for målrettede investeringer, teknologioverførsel og støtte til kapacitetsopbygning, især inden for nøgleområder som industrialisering, infrastruktur, landbrug, vand, energi, uddannelse og sundhed," sagde han. Afrikas rigdom skal komme afrikanerne til gode, insisterede han. Afrikas mineralrigdomme skal komme Afrika til gode.

I sin sidste tale som præsident advarede den afgangende argentinske præsident, Alberto Fernandez, FN's Generalforsamling om, at det vil være umuligt at opbygge en fremtid med lighed under den nuværende "voldelige" internationale finansielle arkitektur, som har skabt "den ulighed, vi lever i." Han nævnte effekterne af covid-19-pandemien og klimakrisen på udviklingslandene og anklagede den nuværende finansielle arkitektur for at være "voldelig og uforandret". Hvordan kan vi opnå bæredygtig udvikling uden finansiering, der hjælper os med at opnå det?"

Fernandez fordømte gentagne gange det eksisterende finansielle system, og især IMF, som pålægger lande, der kæmper for at betale deres gæld, brutale gebyrer, men han gav ingen konkrete bud på, hvad der skal erstatte det. Han opfordrede dog FN til at etablere en ny ramme for håndtering af problemet med

statsgæld, "som har udvikling som sit fokus." Der er ikke mere tid til ord, fastslog han. "Det er tid til at fremme social retfærdighed i verden." Den samme gamle "finansielle manipulation" baseret på spekulation kan ikke fortsætte, tilføjede han. IMF "kan ikke hæve sine renter, hver gang Federal Reserve hæver sine renter for at begrænse inflationen," sagde han og kaldte IMF's politik med at pålægge lande, der "bærer den utålelige byrde af udlandsgæld", for "skammelig". Der må skabes en ny ramme, baseret på "udvikling med social retfærdighed". Man kan ikke forlange mere af os, når "vi går på en klippeafsats."

Han nævnte aldrig BRIKS i sin tale og begrænsede sig til at diskutere, hvordan krigen i Ukraine har ødelagt den globale fødevare- og energisikkerhed for udviklingslandene og forårsaget de enorme stigninger i inflationen. Argentina kan levere mad og energi til verden, sagde han, men der skal være et retfærdigt og gennemsigtigt internationalt handelssystem til at transportere det, ikke som det nuværende, der er baseret på spekulation. Der må være en langsigtet løsning på verdens fødevareproblem, sagde han.

Foto: Creative Commons

Underskriftsindsamling for kunstnere: Frihedens digter Friedrich

**Schillers"Kunstnerne"
skal være standarden for at
vende det kulturelle
sammenbrud,
der forhindrer fred og driver
menneskeheden til global
atomkrig.**

Please sign below

Humanity has arrived again at the crossroads anticipated during the period of the American Revolution by Friedrich Schiller, the *Poet of Freedom*, who in 1785 published the work known in virtually all languages, the "Ode to Joy," where it is declared: "All Mankind will become Brothers" ("Alle Menschen werden Brüder"). The poem had such a great impact in that era, that composer Ludwig van Beethoven spent decades of his life pinpointing the "seed crystal" embedded within the poem which would finally blossom into his final four-movement symphony, itself a monument to the principles of classical composition.

This reference point must be awakened in the hearts and minds of all those who view themselves as "Artists," if our civilization is now to succeed in mankind taking the crossroads announced by the leaders of the BRICS, on Aug. 22-24, and other associations coming together to create a New Just World Economic reorganization of the collapsing dollar-based financial system, and end the spread of global war, which if allowed to continue will definitely become nuclear war.

Among the Artists of the last century, the internationally renowned violin soloist Yehudi Menuhin, a devoted advocate for the foundation of the United Nations, exemplified Schiller's portrayal of that true Artist whose determination to eliminate the causes of war left a legacy to be followed.

Ever optimistic about the potential for advancing mankind's condition, Schiller had estimated in his time that the anti-colonial American Revolution could be replicated in a transformation of governments in parts of Europe, ending the vestiges of Medieval practices which squatted upon all aspects of progress in the human condition. With Benjamin Franklin posted to France, the true leaders of the American Revolution had a strong impact upon a European "intelligentsia" from France to German centers such as Goettingen University, to Italy, and Ireland and other parts of the British Isles, who participated in multiple ways to support the breakthrough in America, the origins of which traced back to the influence of such prominent Europeans as Gottfried Leibniz and his work on scientific economics.

Schiller's optimism was justified, but premature. The forces of progress in the European countries did not have the strength or means to squash the furious attack launched by the London/Swiss European oligarchy, who crushed this potential by ripping up France's political system and imposing the dictator Napoleon upon the continent, whose wars raged across the continent for nearly two decades. Thus, was launched the countdown embedded in the western world for a sequence of British Imperial wars that began with the 1757 "Seven Years War/French and Indian Wars," and persisted through World Wars I and II.

Schiller's optimism that such a global tragedy affecting all mankind can be reversed is reflected in the content and method he used in his dramas on the histories of many nations in the world. It is up to us to seize this optimism today and deploy Schiller's ideas on the true nature of the human family of

mankind to now accomplish what was impossible two centuries ago: namely, a process of global peaceful development of the planet as a whole.

Schiller's Poem *The Artists* (download a PDF)

In 1789, Schiller published *The Artists*, (*Die Künstler*), a "Thought-Poem" which he called an "allegory" because it reconstructs the process by which the advancement of humanity, since earliest creation, required—and then generated—creative genius in *artistic or aesthetic modes* to nurture the creative capacity of mankind. It has been hard-won creative discoveries, the "allegory" portrays, which has enabled mankind to arise to implement solutions to the crises that threaten human physical survival; and equally important, to then found principles by which all of the cultures that comprise civilization can cooperate, *peacefully*, from new knowledge gained, to foster the benefit of all.

Schiller offered, in his allegory poem, this tribute to those who become the leading Artists:

How beautifully, O man, with your branch of palm,

you stand on the century's slope, in proud and noble manliness,

With open mind, with spirits high, stern yet gentle, in active stillness,

The ripest son of time —

Free through reason, strong through laws,

Through meekness great, and rich with treasures long lain dormant within your breast;

Lord of nature who loves your chains,

Who tests your strength in countless battles,

Who under you emerged resplendent from the wilderness!

. . .

The bee can outstrip you in diligence,

The worm can be your teacher in skillfulness,

You share your knowledge with all superior spirits,

But you alone, O man, have art.

. . .

Only through beauty's morning-gate

Did you penetrate the land of knowledge. (emphasis added)

The time has come for Schiller's poem to be adopted as the standard for a revival of classical principles of culture, to secure this moment of great historic opportunity, so that humanity is uplifted to a more advanced cultural plateau from which it can shape policy on behalf of the Good, rather than the repetitive assumptions constantly leading mankind to wars; and to establish economic justice as the recognized foundation for trustful dialogue between nations. The Schiller Institute calls upon all Artists –painters, musicians, actors, as well as scientists, who introduce new ideas into society—to embrace and uphold Schiller's view of the role of The Artist in society, so that at this historic juncture, the cause of peaceful cooperation between nations, will be defended.

Without the dedicated presence of those advocates of classical principles in art in society, to open "beauty's morning-gate" to expand our knowledge and our moral strength, there always exists the danger of nations degenerating into a sludge of pessimism because of the mortal nature of our individual existence. What in fact is the ultimate purpose of life? As humans, we do *not* live, as argued by the British 18th century philosophers, simply to "seek Pleasure and avoid Pain." There

truly is an immortal purpose to our mortal existences.

As Schiller wisely warns those inspired by universal phenomena to become Artists:

The dignity of mankind has been placed in your hands;

Never abandon it!

It sinks with you! With you it will ascend!

Poetry's sacred magic

Serves a widely-laid universal plan;

Steer it calmly toward the ocean

Of the great harmony!

The UN General Assembly and Musician Yehudi Menuhin's Legacy

In search of the process by which mankind could replace war with reconciliation of conflicts by other means, Yehudi Menuhin became fascinated by the natural harmony of art with the creative discoveries that advance science. He advocated applying Einstein's discoveries on the atom to the development of nuclear power. In 1959 he wrote:

"The creative act is as much a part of science as it is of art, and as it must be of every living gesture... Undoubtedly art and science were and will always be one... I conceive of art as the organization of a living moment and science as the crystallization of an eternal truth."

The practical significance of this view of Art is the following:

On September 21, world leaders will assemble at the United Nations for International Peace Day. The Schiller Institute

conducted a conference on Sept. 9 based on an **Appeal to the Citizens of the Global North: We Must Support the Construction of a New Just World Economic Order!** The **proceedings** of that conference can be sent to all organizations dedicated to war avoidance. The conference reflected the work of the International Peace Coalition (IPC), inspired by Helga Zepp-LaRouche, which assembled a broad-based alliance of international leaders on Aug. 6 at the Dag Hammarskjold Plaza of the UN, in solemn memory of the nuclear attacks on Hiroshima and Nagasaki.

The Schiller Institute had been created by Helga Zepp-LaRouche in 1984 to foster a new dynamic in world diplomacy and relations between nations, grounded in the economic policy discoveries of Physical Economist and 8-time United States Presidential candidate Lyndon LaRouche. The concept behind the decades of work of the Schiller Institute was to act, preemptively, to seize the great moment of crises that, as Schiller identified in his work on Aesthetic education and classical principles, prepare humanity for an upward development of civilization when the crushing force of global poverty, the breakdown of the dollar system as LaRouche forecast in 1971, and the danger of nuclear annihilation finally shock people to build alliances around truthful solutions to these problems.

We stand today, in fact, on the “slope of a millennium,” from which the changes already under deliberation, such as the Aug. 22-24 BRICS conference in Johannesburg, South Africa, portend a long-awaited shifting point in world history. We have a chance to improve the conditions of mankind and overcome both poverty and war as has never before transpired in human experience.

That moment of potential dramatic change, which would end a near millennium of imposed backwardness in human history, is now upon us. As noted by the great English poet Percy Shelley, great thinkers and poets look with anticipation for those rare

moments, when quite suddenly, large numbers of people, including those who attempt to lead the institutions of government, become susceptible of "receiving and imparting profound ideas concerning man and nature," allowing an elevation of human thought and culture to uplift the condition of entire nations.

The true Artist plays an indispensable role in empowering nations and individuals to succeed in this process. After World War II, United Nations advocate Menuhin lived a beautiful life, proving that Artistic genius is a natural companion of political morality. Contrary to the modernistic culture being spread today, he did not bend to the popular view that artists are motivated primarily by personal gratification and oblivious of what is viewed as "politics."

Deceased in 1999, Menuhin has been increasingly "air-brushed" out of public mention as leading media have become the outlet for war-mongering racism typified by the "Russophobia," coordinated by NATO and related military-industrial financial circles, to impose a "thought dictatorship" in support of their proxy war against Russia.

Menuhin was determined after World War II to turn his musical work into an aesthetic force that would prevent the atrocities of war from recurring. For an unprecedented six years, Menuhin was President of the UN's International Music Council. After playing 500 concerts for Allied troops during World War II, he insisted that governments allow him in 1945 to perform in Russia and then Germany, to immediately begin restoring human relations between the people living in the adversarial nations. By 1952, Menuhin became a close personal friend of India's first post-colonial Prime Minister Jawaharlal Nehru, and worked closely with India's leading teacher of ancient music Ravi Shankar. Named UNESCO's Ambassador of Goodwill in 1992, he told media, "We have to inculcate a respect for every other human being.... We have to develop a new form of thought which is not based on the reflexes of the caveman." Music, he

stated, is “the greatest therapeutic agent in the world.” It can change people “if they’re willing to listen. But if they’re already caught up in the madness, in the desire for revenge, for coercive power over others, then it’s too late.” He upheld the classical notion that the nature of all members of the human species is “naturally creative.”

We, as Artists, call for a revival of the Schillerian standard for the role of Artistic discovery and education as a basic human right; and that Beethoven’s worldwide call, “Alle Menschen werden Brüder” become the basis for a Renaissance needed to secure the success of a New Just World Economic Order. If the UN is to perform any useful role in the coming period, the legacy of Yehudi Menuhin should be revived, for his role as a world citizen of remarkable talent is in harmony with Schiller’s conviction that *all* humans are endowed with the potential for genius.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/petition_for_artists

FN åbner midt i en polariseret verden – men løsninger skal findes på et højere niveau

18. september 2023 (EIRNS) -I dag begynder FN’s generalforsamling, og det bliver sandsynligvis en af de mest omtumlede forsamlinger i organisationens historie. Verden er polariseret på en historisk skala, og ikke på grund af en såkaldt splittelse mellem “demokratier” og “autokratier”, som

tågehoveder som Tony Blinken vil have os til at tro.

Biden-administrationen gør sig klar til at presse på for en udvidelse af FN's Sikkerhedsråd i denne uge, ikke for at fremme øget repræsentation eller inklusivitet, men snarere for at udvande indflydelsen fra Rusland og Kina, som stadig har to ud af de fem pladser med vetoret. Derudover opfører vestlige lande et show for at prioritere det Globale Syds interesser i FN for at foregribe de øgede opfordringer til at tage fat på problemer med global ulighed. Sådanne planer organiseres af angloamerikanerne for at "plukke" de nationer, der anses for svagere og lettere at trække ind i den vestlige "regelbaserede ordens" lejr. Geopolitik, når det er værst.

For yderligere at illustrere de såkaldte angloamerikanske demokratiers lovløse natur blev der udgivet en rapport af The Intercept, som beskriver, hvordan USA sikrede IMF-lettelser til Pakistan til gengæld for, at landet "indvilligede" i at sende 900 millioner dollars i våben til Ukraine. Dette skete efter afsættelsen af den tidligere premierminister Imran Khan, som havde nægtet at tage parti i Ukraine-konflikten. Ukraine-konflikten – en manøvre, der senere blev afsløret som værende foretaget under pres fra USA!

Ikke alene er disse bestræbelser modbydelige og uegnede for moderne nationer – det vil aldrig fungere! Hvis man kan sige én ting efter den seneste tids diplomatiske aktivitet – fra topmødet mellem Rusland og Afrika i Sankt Petersborg, til BRIKS-topmødet i Johannesburg, til ASEAN i Jakarta, til G20 i New Delhi, til Eastern Economic Forum i Vladivostok og til G77+Kina i Havana – så er der en voksende følelse blandt ikke-vestlige nationer af, at verden ikke længere kan kontrolleres af globale magtinteresser, mens resten overlades til at kæmpe om stumperne. I stedet er tiden inde til en "omfattende reform af den internationale finansielle arkitektur". som det blev krævet på sidste uges G77-topmøde. Nationer i det Globale Syd har uden tvivl diskuteret disse spørgsmål i de foregående uger, og de vil bringe en helt anden kvalitet af diskussion

ind i et henslumrende USA og FN's Generalforsamling.

En artikel af [Pepe Escobar] (<https://new.thecradle.co/articles/in-vladivostok-the-russian-far-east-rises>) understreger yderligere det massive skift, der finder sted i verden. om Ruslands overgang til Fjernøsten som dets "strategiske prioritet for det 21. århundrede". Rusland positionerer sig nu i Fjernøsten som det "naturlige knudepunkt for at omstille hele den russiske økonomi til asiatisk geoøkonomi", skriver Escobar. I modsætning hertil vender de vestlige nationer sig væk fra Østen og væk fra en orientering mod vækst og vedtager i stigende grad "grøn" politik for nedskæring af væksten i stedet. Som følge heraf ser Vesten fortsat stigende omkostninger og faldende levestandarder, fyldt med nye strejker og protester. Den "grønne" omstilling, der længe har været udråbt som redningen for de kriseramte vestlige økonomier, fortsætter med at implodere og efterlader stigende energipriser i sit kølvand.

I stedet for at blive sure, da vestlige sanktioner og finansiel krigsførelse lukkede Rusland ude af de vestlige markeder, noterede Rusland sig blot den virkelighed, der finder sted i verden. Escobar citerer Ruslands kommissær for erhvervsrettigheder og skriver: "Selvom de vestlige økonomier er veludviklede, er de allerede 'for massivt belånte og træge'.... I Østen, derimod, blomstrer alting, det går hurtigt fremad, det udvikler sig hurtigt. Og det gælder ikke kun for Kina, Indien og Indonesien, men også for mange andre lande. De er centrum for udviklingen i dag, ikke Europa, vores største forbrugere af energi er der, endelig." I dag, rapporterer Escobar,

er der 2.800 projekter i gang i hele regionen.

Situationen er ekstremt farlig, men også ekstremt modtagelig for forandring. De, der er døde over for dette massive skift, der finder sted i verden, lever på lånt tid, da denne virkelighed kun vil blive mere og mere tydelig, efterhånden som den udfolder sig. Denne uge vil helt sikkert være endnu et

wake-up call, når nationer fra hele det Globale Syd kommer til FN.

Hvad vil reaktionen være? Vil Vesten fortsætte med at true med verdenskrig for at forsvare deres "regelbaserede orden" – og bruge Ukraine i processen? Eller vil en flig af menneskelighed dukke op og genoplive den tidligere identitet hos nationer som USA?

Kun historien vil give det fulde svar på disse spørgsmål – men det betyder ikke, at vi passivt bør afvente dens resultater. Som de største poeter og kunstnere gennem tiderne har vidst: Kreativitetens gnist er iboende i ethvert menneske og venter på at blive vækket. I øjeblikke med ægte krise bliver et betydeligt antal mennesker modtagelige for at "modtage og videregive dybe ideer vedrørende

menneske og natur" – selv ledere af nationer og institutioner. Det er denne nødvendigvis fremtidsorienterede opgave, som nutidens organisatorer og verdensborgere opfordres til at påtage sig.

Som Helga Zepp-LaRouche understregede i en diskussion med samarbejdspartnere mandag, må denne dramatiske situation løftes til et højere niveau, end det i øjeblikket findes noget andet sted i verden. Krisen vil ikke blive løst ved at søge gengældelse for uretfærdigheder. Den kan kun løses ved en ny organisation blandt nationer, som den der er foreslået i fru LaRouches ["Ti principper for en ny

international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur"] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), hvor alle nationers interesser forsvares, og en westfalsk forpligtelse

til "det gode for den anden (næsten)" opretholdes.

Krig og geopolitik er en sygdom, og kun indførelsen af en videnskabeligt pålidelig behandlingsmetode vil virke.

Forvent 'udviklingsdynamik' ved denne uges årlige lederdebat i FN's Generalforsamling

16. september 2023 (EIRNS) – Den 19. september begynder den årlige uge med FN's Generalforsamlings "Generaldebat", som varer til og med den 26. september, hvor ledere fra næsten alle 180 medlemslande taler. Alt andet end rutine kan forventes i år. Den Globale Majoritets styrkede hævde af lederskab vil helt sikkert komme til udtryk gennem mange talere, der repræsenterer de seneste måneders overvejelsesproces, som ses i rækken af konferencer fra Rusland-Afrika-topmødet i Sankt Petersborg (27.-28. juli), til BRIKS-topmødet og BRIKS-Plus i Johannesburg (22.-24. august), til topmødet for Gruppen af 77+Kina (15.-16. september), hvis to-dages arrangement sluttede i Havana i dag.

I dag udsendte G77+Kina-topmødet sin [fælles erklæring] (<https://en.granma.cu/cuba/2023-09-16/havana-declaration-on-current-development-challenges-the-role-of-science-technology-and-innovation>) med titlen "Havana Declaration on `Current Development Challenges: The Role of Science, Technology and Innovation", som opfordrer til en "omfattende reform af den internationale finansielle arkitektur" og en "mere inkluderende og koordineret tilgang til global finansiell styring med større vægt på samarbejde mellem lande."

En forsmag på, hvad der kan komme op i talerne i FN i New

York, blev hørt i går og i dag i Cuba. Angolas præsident João Lourenço advarede om, at udviklingslandene "ikke vil stå med armene over kors og vente på mirakuløse løsninger på de problemer, vi står over for.... Vi vil vide, hvordan vi finder de løsninger og strategier, der vil føre os til at konkretisere vores udviklingsdagsorden."

I FN den 19. september vil præsident Lula da Silva fra BRIKS-nationen Brasilien være blandt de første, eller den allerførste, nationale taler ved åbningen af generaldebatten. Hans bemærkninger i Cuba var stærke. Han tilbød Havana en række økonomiske aftaler, som Cuba i høj grad har brug for, især fødevarer. Lula fordømte USA for dets "ulovlige" økonomiske embargo mod Cuba, der har været i kraft siden 1962, i lighed med næsten alle andre talere fra de 60 lande, der talte i dag.

Hvad er budskabet fra USA? Den 13. september forlængede Biden-administrationen sin brutale embargo mod Cuba med endnu et år. Bemærk, at den er godkendt i henhold til den mangeårige "Trading with the Enemy Act".

Præsident Biden er planlagt til at tale på Generaldebattens første dag, og det samme er Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj. Hvad er deres program i praksis? Flere våben, mere død og større risiko for en atomkonflikt. Deres næste store programkonference finder sted den 19. september i forbindelse med det periodiske møde i Ukraine Defense Contact Group i Ramstein, Tyskland. USA's forsvarsminister Lloyd J. Austin III og formanden for generalstabscheferne, general Mark A. Milley, vil lede gruppens 15. møde. På dagsordenen er kravet om, at hver nation skal øge produktionen af artillerigranater. Pentagons indkøbsdirektør, Bill LaPlante, fremlagde den 15. september prognoserne for Pentagons mål om en amerikansk produktion af 100.000 artillerigranater om måneden i budgetåret 2028.

I fuldstændig modsætning til dette lyder overskriften i Schiller Instituttets nye internationale rapport – som er klar til masse-cirkulation i og omkring FN i New York i denne uge:

[” Kolonialismen er forbi! En appel til USA og Europa: Støt en ny, retfærdig økonomisk verdensorden, ikke krig!”]
(<https://schillerinstitute.com/blog/2023/08/22/colonialism-is-over-appeal-to-the-usa-and-europe-support-a-new-just-world-economic-order-not-war/> Gennem gadeuddelinger, en demonstration den 21. september på den internationale fredsdag og gennem internationale diplomatiske missioner vil budskabet i det 56 sider lange dokument komme ud. Schiller Instituttets frivillige planlægger at nå ud til de 10.000 besøgende i FN i løbet af de næste 10 dage, som vil være til stede ud over de 15.000 faste FN-medarbejdere.

Nu er det tid til at cirkulere pjecen og støtte interventionen overalt i verden. I en tale på Cuba i dag sagde den sydafrikanske minister for internationale relationer [Naledi Pandor]

(<https://www.dirco.gov.za/statement-by-dr-naledi-pandor-the-minister-of-international-relations-and-cooperation-of-the-republic-of-south-africa-on-the-occasion-of-the-general-debate-of-summit-of-heads-of-state-and-government/>): “Kampen om Sydens sjæl og om ensidig global dominans har aldrig været mere intens, og som Syd må vi gribe dette historiske øjeblik for at sikre, at vi udvikler evnen til at være frie aktører i en udviklingsdagsorden, der vil fremme vores kamp mod fattigdom, ulighed og arbejdsløshed.”

baggrund: G77-topmøde opfordrer til reform af den globale finansielle arkitektur, adgang til videnskab og teknologi

Sept. 16, 2023 (EIRNS) – ... Den to dage lange samling omfattede 1.300 deltagere fra 116 lande, 31 stats- og regeringschefer og 100 lantedelegationer. Som den cubanske præsident Miguel Díaz-Canel passende opfordrede medlemslandene til, da han åbnede topmødet i går, er den prioriterede opgave “at kæmpe for retten til udvikling, som også er retten til at eksistere som at.” Det er på tide, sagde han, at nationerne i det Globale Syd “ændrer spillets regler.”

Som Havana-erklæringen gentagne gange fastslår, betyder ændring af spillereglerne, at udviklingslandene skal handle sammen for global udvikling og "win-win"-samarbejde om videnskabelig og teknologisk udvikling." De skal have adgang til videnskab, teknologi og innovation med alle de fordele, det medfører: økonomisk vækst, industriel udvikling, løsning af problemer med at garantere rent vand, sanitet, energi, sygdomsbekæmpelse og udryddelse af fattigdom. Slutserklæringen understreger dette hele vejen igennem, samtidig med at den angriber det kriminelle i at indføre ensidige sanktioner "med ekstraterritorial virkning og alle andre former for økonomiske tvangsforanstaltninger" mod udviklingslande, som har ødelæggende resultater.

G77-topmødet fandt sted kort efter BRICS-topmødet i Johannesburg den 22.-24. august og som optakt til næste uges debat i FN's Generalforsamling og fokuserede på de "tektoniske" og "epokegørende" forandringer, der finder sted, som mange talere udtrykte det. Angolas præsident João Lourenço advarede om, at udviklingslandene "ikke vil stå med armene over kors og vente på nogle mirakuløse løsninger på de problemer, vi står over for... Vi vil vide, hvordan vi finder de løsninger og strategier, der vil føre os til at konkretisere vores udviklingsdagsorden."

Den sydafrikanske minister for internationale relationer, Naledi Pandor, tilføjede, at "kampen om Sydens sjæl og om ensidig global dominans aldrig har været mere intens, og som Syd må vi gribe dette historiske øjeblik for at sikre, at vi udvikler evnen til at være frie aktører i en udviklingsdagsorden, der vil fremme vores kamp mod fattigdom, ulighed og arbejdsløshed."

Brasiliens præsident Lula da Silva kritiserede USA for dets "ulovlige" årtier lange økonomiske embargo mod Cuba, ligesom næsten alle andre talere gjorde, og bemærkede, at Cuba altid har været en af de vigtigste forsvarere af en "mere retfærdig global styring." Det er vigtigt, sagde han, at

udviklingslandene forbliver forenede, da "FN, Bretton Woods-systemet og Verdenshandelsorganisationen har mistet troværdighed. Vi kan ikke tillade os at blive splittet." Lula vil rejse direkte fra Havana til New York City for at deltage i FN's generalforsamling, hvor han vil fortsætte med at fremhæve disse temaer.

Lyndon LaRouches Internationale Udviklingsbank skal realiseres nu

17. september 2023 (EIRNS) – Den 18. september markerer, hvad der ville have været 95-års fødselsdagen for den geniale statsmand Frederick R. "Fred" Wills, som var Guyanas udenrigsminister fra 1975-78; som holdt en betydningsfuld tale om en ny økonomisk verdensorden den 27. september 1976 – en måned efter de Alliancefrie Nations konference, der omfavnede Lyndon LaRouches forslag om en International Udviklingsbank – til FN's Generalforsamling, der åbner sin 2023-debat i morgen, den 19. september; og som forblev en konstant samarbejdspartner for LaRouche i mange bestræbelser indtil Fred Wills' død i 1992.

Det, han sagde til Generalforsamlingens særlige session et år tidligere i september 1975, er aktuelt nu, som det fremgår af disse uddrag:

"Tidspunktet er kritisk. Forventningerne er, at vi bliver enige om konkrete skridt, der vil repræsentere et reelt fremskridt mod den nye orden, som størstedelen af menneskeheden insisterer på.

"Kravene til forandring er klare. [Bretton-Woods-systemet, forstærket af Marshall-planen, introducerede en ny æra i efterkrigstidens verden, som lovede at rette op på den økonomiske ubalance i den udviklede verden. Det var forudsigeligt, at dette system ikke kunne tilfredsstille udviklingslandenes forhåbninger, og det er især denne fiasko, der gør vores debat så presserende. Det er bydende nødvendigt,

at vi skaber nye strukturer og nye institutioner for at stoppe den voksende kløft mellem de udviklede markedsøkonomier og producenterne af råmaterialer og halvfabrikater.

“Men der er også andre nødvendigheder. Folkets sejr i Indokina og afkoloniseringens ubarmhjertige march i det sydlige Afrika peger begge på, at de traditionelle magtstrukturer nedbrydes. Der er nogle, der finder trøst i teorien om, at kolonimagts globale orden er forsvundet. Men tilbagetrækning fra politisk dominans er ikke {ipso facto} en tilbagetrækning fra kolonialisme. Den økonomiske magtstruktur, der er bygget på fundamentet af den gamle koloniale orden, fortsætter med bemærkelsesværdig ihærdighed og udholdenhed...

“På [de Alliancefrie Landes udenrigsministtermøde i Peru] Lima, lige før vi samledes her i New York, tog de Alliancefrie Lande yderligere vigtige ... beslutninger, hr. præsident, om etablering af støtteinstitutioner for programmer for kollektiv selvfafhængighed, beslutninger om etablering af en solidaritetsfond for økonomisk og social udvikling af alliancefrie lande, en særlig fond til finansiering af sikkerhedslagre for råmaterialer og primærprodukter, der eksporteres af udviklingslande, og et råd af sammenslutninger af udviklingslande, der både er producenter og eksportører af råmaterialer.

“Kollektiv selvfafhængighed er ikke ensbetydende med konfrontation. De udviklingsprocesser, som den vil skabe i den sydlige del af verden, kan og vil give gevinster for det internationale samfund som helhed.

“Den nye økonomiske orden må derfor udformes, så den fremmer alle bestræbelser på selvfafhængighed fra udviklingslandenes side – bestræbelser, der både er nationale og kollektive. Ægte udvikling kan ikke påtvinges {ab extra}, men skal være en del af den interne vækstdynamik. De internationale rammer skal derfor skabe de betingelser og yde den støtte, som gør, at selvstændighed kan blomstre.”

Præsident John F. Kennedy havde forklaret en tidligere generalforsamling, i 1963 den 20. september, at verden havde brug for en fælles amerikansk-sovjetisk bemanded mission til Månen for at opnå fred. JFK præsenterede dette fuldstændigt seriøse forslag midt under Den kolde Krig. Schiller Instituttet vil markere 60-året for denne tale og afholde et FN-stævne og et korarrangement dagen efter, den 21. september, som er den internationale fredsdag.

Den 9. september afholdt Schiller Instituttet en vigtig [international konference] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/08/conference-let-us-join-hands-with-the-global-majority-to-create-a-new-chapter-in-world-history-2/>), der repræsenterede de to forudsætninger for fred og en ny international arkitektur med hurtig økonomisk udvikling. Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche reflekterede over denne begivenhed i sit webcast den 14. september:

“Det, vi gjorde på vores konference, var et forsøg på at sætte det Globale Syds perspektiv på dagsordenen, så folk i Nord rent faktisk kan høre fra første hånd fra meget vigtige talsmænd for det Globale Syd, hvad disse lande stræber efter, og hvorfor det ville være i de europæiske landes og USA's allerbedste interesse at samarbejde med denne nye, fremvoksende orden... .

**Se videoerne: Schiller
Instituttets møde i Danmark:**

**Vi må skabe fred mellem
nationer og
en ny retfærdig økonomisk
verdensorden!**

**Lørdag den 7. oktober 2023,
Kl. 13 – 17.30**

2. del:

Invitation til deling:

Kom til Schiller Instituttets møde:

**Vi må skabe fred mellem nationer og
en ny retfærdig økonomisk verdensorden!**

Dato: Lørdag den 7. oktober 2023

Tid: Kl. 13 – 17.30

Gratis adgang til live streaming tilgængeligt på denne side.

**Tilmelding til begrænsede pladser i mødeværelset: Michelle: 53
57 00 51; Feride: 25 12 50 33**

Hjemmeside: www.schillerinstitut.dk

Schiller Instituttet afholdt den 8.-9. juli 2023 en international konference i Strasbourg, Frankrig, med titlen "På randen af en ny verdenskrig: Europæiske nationer er nødt til at samarbejde med det Globale Syd!" Der var tre talere fra Danmark. De tre talere, samt Tom Gillesberg og Michelle Rasmussen, fhv. formand og næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, vil nu holde taler og diskutere i

København.

Program:

På vej mod en retfærdigt ny økonomisk verdens orden efter BRIKS topmødet i Sydafrika og G20 topmødet i Indien.

Tom Gillesberg: formand, Schiller Institutet i Danmark.

De dybere rødder til krigen i Ukraine og hvad der skal til for at skabe fred mellem Ukraine og Rusland.

Jens Jørgen Nielsen: historiker, forfatter og foredragsholder om Rusland og Ukraine, Moskva-korrespondent for Politiken i slutningen af 1990'erne. En leder af Russisk-Dansk Dialog, fhv. lektor i kommunikation og kulturforskelle.

Forandringer i Indien, og Indiens rolle som en leder af det Globale Syd

Mrutyuanjai Mishra: fra Indien, skriver artikler og debatindlæg om Asien og Indien i bl.a. Politiken og Times of India, antropolog, konsulent og underviser.

Afrika på vej væk fra kolonitiden og et perspektiv for økonomisk udvikling

Andrews Nkansah, Ph.d.: fra Ghana, undergeneralsekretær for den internationale

African Diaspora Congress (ADC), ekspert i bl.a. vandressourcer og landbrug.

Lyndon LaRouches og Helga Zepp-LaRouches 50 år kampagne for en retfærdig ny økonomisk verdensorden

Michelle Rasmussen: næstformand, Schiller Institutet i Danmark.

Verden bevæger sig med hastige skridt i to modsatrettede retninger. På den ene side er der farlige optrapninger i krigen mellem Ukraine/NATO og Rusland, som f.eks. Danmarks

beslutning om at sende F-16-fly til Ukraine. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale leder, udtalte ved Schiller Institutettets internationale videokonference den 9. september 2023, at "Nu er man nået til et militært dødvande, og fortsættelsen af de militære operationer kan på trods af alle nye våbenleverancer kun føre til en fuldstændig udmattelse af de menneskelige ressourcer i Ukraine, som allerede har lidt frygtelige tabstal, og faren for en optrapning til atomniveau, hvis enten Rusland ser sin territoriale sikkerhed truet, eller nogen mener, at en begrænset atomkrig er mulig".

(Lige efter starten af krigen, udstedte hun en appel for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, for at gøre det muligt at standse krigen og tilgodese alle nationer interesse, senere uddybet i ti principper.)

På den anden side vil vi gerne gøre borgerne opmærksomme på de tektoniske forandringer mod en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der foregår i dette historiske øjeblik. "For kun hvis vi anerkender de valg, der klart ligger foran os, er der håb om en positiv vej ud af menneskehedens nuværende eksistentielle krise", sagde Helga Zepp-LaRouche.

85% af verdens befolkning – Den Globale Majoritet – gør oprør mod det rådne, onde, århundredegamle kolonisystem, som har gjort milliarder af mennesker til slaver og ødelagt deres liv, og kræver en retfærdig ny økonomisk orden baseret på udvikling af deres nationer til gavn for dem selv og fremtidige generationer. Dette afspejles i det nylige 15. BRIKS-topmøde i Johannesburg, Sydafrika, hvor seks nationer blev budt velkommen som nye medlemmer af BRIKS, med yderligere 40 nationer, der er ivrige efter at komme med.

Samtidigt vil vi gerne rekruttere de borgere i det kollektive Vesten – som selv bliver mere og mere undertrykte og forarmede – til at deltage i dette oprør, en begivenhed, der kun sker én gang hvert tusinde år.

Det begrebsmæssige grundlag for dette tektoniske skift har rødder i Lyndon og Helga LaRouches 50-årige kamp for en retfærdig ny økonomisk orden imod et finansoligarki centreret i City of London og Wall Street. Dette omfatter talrige forslag gennem årtier til udvikling af lande i det Globale Syd, men også idéen om at bruge "det amerikanske systems" metoder af videnskabelig og teknologisk fremskridt fra Alexander Hamilton, Abraham Lincoln, Franklin Roosevelt og Lyndon LaRouche til at genopbygge de udmarvede økonomier i Europa og USA!

Som Helga Zepp-LaRouche sagde, "Det er tid til en grundlæggende strategisk genovervejelse. Er det ikke nu mere i USA's og de europæiske nationers interesse at tage initiativ til at samarbejde med alle landene i det Globale Syd og opbygge en velstående verden for alle nationer, end at løbe risikoen for at føre en politik, der kan føre til "historiens afslutning"?

Vil det lykkes os at rekruttere borgerne i Vesten til denne fredelige revolution? Vi er optimistiske, men det kræver en international bevægelse, som arbejder for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, til fordele for alle nationer.

Kom til vores møde og få en bedre forståelse af, hvordan vi er nåede frem til den nuværende skillevej, og hvad vi skal gøre for at sikre, at vi vælger en vej, som fører til en lys fremtid for alle.

Baggrund:

* Læs talerne af Jens Jørgen Nielsen, Mrutyuanjai Mishra og Andrews Nkansah på Schiller Instituttets konference i Strasbourg her: Nyhedsorientering august 2023: Nyhedsorientering august 2023: Samarbejde med det Globale Syd for fred og udvikling

* Se Schiller Instituttets videokonference den 9. september

2023 her

* Læs Helga Zepp-LaRouches hovedtale

* Læs og skriv under: Appel til borgerne i det Globale Nord: Vi bør støtte opbygningen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden!

* Læs: Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Download (PDF, Unknown)

Live webcast dialog med Helga Zepp-LaRouche den 14. september 2023: Fremad efter BRIKS- og G20-topmøderne!

Ikke korrekturlæst: HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche: Hun er grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 14. september 2023, og jeg er jeres vært Harley Schlanger. Hvis du vil stille spørgsmål eller komme med kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Helga, da vi talte sammen i sidste uge, talte du om begivenhedernes hæsblæsende tempo. Jeg vil sige, at tempoet er

blevet højere, siden vi talte sammen sidst: Der var G20-topmødet, som var et flop for dem i den unipolære orden, der forsøger at tvinge resten af verden til at underkaste sig deres "regelbaserede orden"; der er Eastern Economic Forum i Vladivostok, hvor Putin holdt en meget interessant tale. Og så Schiller Instituttets konference den 9. september, som bød på præsentationer af folk fra mange lande, der står i spidsen for at forme begivenhederne. Lad os begynde med din vurdering af disse begivenheder: Hvad er din fornemmelse af, hvad der er sket i løbet af den sidste uge?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Vi oplever lige nu den meget hurtige dannelse af en helt ny økonomisk verdensorden, hvor størstedelen af verdens nationer i det Globale Syd bevæger sig for at slippe af med resterne af kolonialismen og faktisk har meget spændende planer for fremtiden. Og lederne i det Globale Nord har på en eller anden måde bare ikke fattet det: De prøver på en måde at fortsætte med deres gamle planer. Se på Tysklands udenrigsminister Baerbock, hun farer rundt i verden, men hun har ingen anelse! Det er det, der er problemet.

Det, vi gjorde på vores konference, var et forsøg på at sætte perspektivet fra det Globale Syd på dagsordenen, så folk i Nord faktisk kan høre førstehånds fra meget vigtige talsmænd for det Globale Syd, hvad disse lande stræber efter, og hvorfor det ville være i Europas og USA's allerbedste interesse at samarbejde med denne nye, fremvoksende orden.

Jeg vil opfordre folk til at se det selv, (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/08/conference-let-us-join-hands-with-the-global-majority-to-create-a-new-chapter-in-world-history-2/>) men jeg synes, at det, der var meget vigtigt i det første panel (<https://youtu.be/A7sx7BUvdK4>), var, at vi ikke kun havde en meget højtstående diplomat fra BRIKS-landene selv, vi havde flere amerikanere; jeg synes, det er meget vigtigt, at der er amerikanere, som er fornuftige – naturligvis Diane Sare, som kører en meget succesfuld kampagne for det amerikanske senat i

New York; vi havde Scott Ritter, Ray McGovern og flere meget vigtige repræsentanter for kirker i USA, både katolske og også nogle andre kirkesamfund. Så jeg synes, at det første panel var meget vigtigt af den grund.

Og naturligvis var det andet panel (https://youtu.be/V3N9_8B44Xc) meget, meget interessant, fordi der var talsmænd fra Latinamerika, Sydafrika, Indien, som helt klart udtrykte, hvordan størstedelen af verden ser på de nuværende begivenheder. Så tag dig tid til at se det.

G20 har allerede slået fast, at det globale Nords forsøg på at bruge den sædvanlige taktik med at få landene i Afrika, Latinamerika og Asien til at fordømme den "russiske uprovokerede aggression" naturligvis absolut ikke fungerede. Og der kunne ikke være noget mere anderledes end det billede og den opfattelse, som de vestlige medier forsøger at skabe af, hvad der foregår med Rusland, Kina og selv Nordkorea, og hvordan det i virkeligheden er: Se på, hvad der skete på denne konference i Vladivostok, som er en enorm forretningsbegivenhed. Og ideen om, at Putin er isoleret, er fuldstændig latterlig. Der var mange delegationer, store forretningsdelegationer, og det perspektiv, som Putin præsenterede, hvis folk ikke var så ideologisk forudindtagede, ville de anerkende, hvilket enormt potentiale det er – jeg mener, nogle mennesker gør det, men af geopolitiske, ikke så pæne grunde. Men det, præsident Putin sagde, var, at han pegede på det enorme potentiale i det fjernøstlige Rusland. Han sagde dybest set, at kun ca. 30 % af det russiske territorium er udviklet i forhold til overhovedet at erkende, hvor ressourcerne er. Og i betragtning af, at Rusland inden for sit enorme territorium har alle de råstoffer, der findes eller hidtil er blevet opdaget på planeten, er Ruslands råstofrigdom gigantisk, især hvis man tænker på den næste periode med industriel og teknologisk-videnskabelig udvikling.

Så Putin sagde, at dette vil være Ruslands prioritet i det 21. århundrede. Han sagde, at denne plan ikke er en reaktion på

det, der skete i 2014 i Ukraine, altså Maidan-kuppet. Han sagde, at dette var en plan, der startede for 10 år siden, hvor den russiske regering begyndte at se på perspektivet i at opbygge infrastruktur i Fjernøsten for at skabe adgang til de enorme råstoffer. Han sagde, at vi begik en lille fejl ved ikke rigtig at forudse potentialet, fordi vi ikke troede, at der ville blive handlet så utroligt meget gods i denne region, hvilket nu ser ud til at blive tilfældet. Så der vil ske en enorm udvikling, han henviste til den transsibiriske jernbane, grev Wittes plan, som i sin tid blev afbrudt af den russisk-japanske krig i 1905; men det er en plan, som absolut er tilbage på dagsordenen, og mange lande planlægger at investere stort, herunder Kina, for hvem åbningen af så enorme ressourcer er af vital betydning.

Alt dette beviser, at hele forsøget på at splitte BRIKS, at sige, at der er alle disse spændinger, bare ikke er sandt i virkeligheden, for jeg tror, at disse lande er helt fast besluttede på at opbygge et nyt system baseret på lighed og baseret på fælles projekter med win-win-fordele for alle. Og jeg tror, at i stedet for at være fuldstændig fjendtligt indstillet over for denne udvikling, ville det være på høje tid, at de vestlige eliter simpelthen skulle sige, at størstedelen af verden bevæger sig i en anden retning, og lad os tage det positive skridt at samarbejde.

Desværre ser vi intet af det lige nu. Det ses bestemt ikke fra Biden-administrationen, og det ses heller ikke fra Den Europæiske Union. Ursula von der Leyen har lige holdt en tale foran Europa-Parlamentet i Strasbourg, hvor hun lavede et af sine teaternumre, som hun må have studeret i meget lang tid, hvordan man ser godt ud. Men det, hun sagde, var ikke så godt, nemlig at hun nu foreslår at indføre straftold på kinesiske elbiler, der sælges i Europa. Kineserne har allerede svaret, at hvis det sker, vil det åbne op for modforanstaltninger. Så vi har udsigt til en handelskrig, hvilket virkelig er det værste at gøre under de nuværende omstændigheder.

Så jeg kan kun sige, at vi er nødt til at uddanne befolkningen om potentialet i at opbygge en verden, hvor alle lande arbejder sammen. Europa er i en forfærdelig tilstand. Den tyske økonomi er i frit fald, og vi bør ikke tolerere disse politikker, som fremmedgør Rusland og Kina, og det Globale Syd og BRIKS-landene, men vi bør tage skridt til at samarbejde.

Så der er nogle fornuftige stemmer i Tyskland og i USA, men de er i mindretal lige nu, og vi skal have dem til at blive hørt bedre.

SCHLANGER: I den sammenhæng har vi et spørgsmål fra C.S., som henviser til indernes Chandrayaan-3-landing på Månen; de lignende programmer fra Japan og andre steder, sammen med Putins diskussion om "nye fysiske principper", at dette er begivenheder og diskussioner, der ændrer den strategiske situation. Han spørger, idet han tænker tilbage på Lyndon LaRouches oprindelige SDI-politik: "Kan vi ikke finde folk med god vilje og fornuft i USA og Europa, som vil forpligte sig til at afslutte krigspolitikken og skabe et nyt paradigme baseret på denne slags udviklinger?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det vil gå ubemærket hen, at Indien var i stand til at få dette landingsfartøj til at lande blødt på Månens sydpol og nu er den fjerde nation, der har været i stand til at foretage en månelanding. Og det, Modi sagde om at opbygge et konsortium for rumforskning blandt BRIKS-landene, betyder, at ikke kun BRIKS-landene, men også mange andre lande er helt indstillet på at drage fordel af de videnskabelige gennembrud, der automatisk genereres, hvis man er seriøs med hensyn til forskning og rumfart.

Så når det er sagt, tror jeg, at det, præsident Putin sagde, at de er ved at opdage "nye fysiske principper" eller er i færd med at opdage dem, som grundlæggende vil skabe sikkerhed. [<http://kremlin.ru/events/president/news/72258>] Nu er det for tidligt for mig at kommentere på indholdet af det, for det er sandsynligvis laservåben, det er sandsynligvis våben med

rettet energi, det kan være nogle andre nye fysiske principper, som vi så på sidste gang på en seriøs måde i tiden med SDI, men det var min afdøde mands vision, da han foreslog dette, og præsident Reagan tog det op, du ved, hvor Reagan gjorde det til officiel politik at tilbyde Sovjetunionen på det tidspunkt, at de to supermagter ville samarbejde om at udvikle sådanne nye teknologier baseret på nye fysiske principper for at gøre atomvåben forældede; og så gennemføre dem sammen og til sidst overvinde den geopolitiske bloktænkning. Det var et utroligt stærkt og frugtbart øjeblik i verdenshistorien, og russerne har naturligvis arbejdet på det hele tiden. Biproduktet af det var, at Putin annoncerede de nye missiler, som ikke er ballistiske missiler, men dybest set er bevægelige med meget høj hastighed, hvilket fuldstændig forstyrrede den strategiske balance i forhold til USA's bestræbelser på at opbygge et globalt missilforsvarssystem.

Så det er meget tydeligt, at man ikke kan stoppe teknologiske fremskridt, men man kan bruge dem til at skabe en sikker verden. Så jeg er meget interesseret i at finde ud af mere om dette, for den svøbe, eller det Damoklessværd, som potentiel atomar udslettelse er, hvis det kan overvindes med videnskabelige og teknologiske midler, vil det sandsynligvis være et af de absolutte gennembrud for menneskeheden.

I perioden før præsident Reagan annoncerede SDI i marts 1983, havde vi haft konferencer i Paris, Rom, Bonn og Washington, og vi havde diskussioner med en masse militærfolk på topniveau, generaler og admiraler og andre på det tidspunkt. Og der var en meget seriøs diskussion om det. Så hvis vi kan genoplive det, tror jeg faktisk, at det kan åbne op for en vej ud af den nuværende fastlåste situation. Så jeg synes, det er en meget optimistisk ting, og jeg håber at kunne give dig flere detaljer i fremtiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har tre spørgsmål mere, som er direkte relateret til eftervirkningerne af BRIKS-topmødet. Det første er, at der var flere, der skrev om Indien. En sagde, at der

tydeligvis er en samordnet indsats for at trække Indien væk fra en alliance med Rusland og Kina, som en måde at underminere BRIKS på. De skriver: "Det ser ikke ud til at virke," men de spørger: "Tror du, at der vil komme mere pres på Indien, og kan det lykkes?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja, der vil komme mere pres på Indien, men jeg tror ikke, det vil lykkes. Jeg tror, at folk undervurderer, at den indiske regering under premierminister Narendra Modi – jeg vil ikke kommentere på kritikken af den interne indiske situation, som nogle mennesker er kritiske over for; jeg synes, at det er et spørgsmål, som inderne skal diskutere – men mit indtryk er, at Indiens politik faktisk er alliancefri. Jeg tror ikke, at Indien på nogen måde har planer om at opgive deres historiske positive relationer til Rusland. Jeg tror, at de vestlige politikere og medier overdriver spændingerne mellem Indien og Kina. Jeg tror, at forsøget på at skabe en slags IMEC, den økonomiske korridor mellem Indien og Mellemøsten og Europa, en korridor, der går fra Indien hele vejen gennem Mellemøsten og til sidst ind i Europa, blev udråbt til at være en modoffensiv mod Bælte & Vej Initiativet og mod alle de kinesisk-relaterede korridorer i regionen.

Jeg sagde med det samme, at det skulle du ikke bekymre dig om, for min idé om, hvordan menneskeheden skal udvikle sig, er langs de linjer, som vi præsenterede i 2014, efter at Xi Jinping havde annonceret, at Kina havde en Ny Silkevejspolitik. På det tidspunkt udgav vi den opdaterede version af alle vores studier i en stor rapport med titlen "Den Nye Silkevej bliver verdens landbro". Det var en omfattende plan for, hvordan alle kontinenter vil blive udviklet gennem infrastruktur, og hvordan alle kontinenter derefter vil blive forbundet gennem tunneler og broer, så man snart kan rejse med maglevtog fra sydspidsen af Argentina eller Chile, hele vejen op gennem Amerika, krydse Beringstrædet ind i den eurasiske landbro og derefter tage hele vejen til Gibraltar og derefter videre til Kap det Gode

Håb på spidsen af Sydafrika. Så du kan så at sige rejse over land hele vejen (undtagen Australien, naturligvis) gennem fire kontinenter på denne måde. Og den integration af infrastruktur er det, der kommer til at ske – hvis verden ikke bliver sprængt i luften, og menneskeheden ender – det er den naturlige vej at gå.

Og jeg blev meget glad og tilfreds, da jeg læste, hvad præsident Putin havde sagt, da han i Vladivostok blev spurgt, hvad han mente om denne IMEC-korridor. (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/72259>) Han havde stort set det samme svar og sagde, lad dem bygge den. Det hjælper bare med at opbygge logistikken, og det hele vil fungere sammen, for hvis du har godstransport, har du brug for et meget tæt integreret infrastruktursystem, hvor du f.eks. flytter containere fra skib til tog til lastbil, og alle disse ting fungerer sammen. Så jeg tror, at det er sådan, man skal se på det: Enhver form for opbygning af infrastruktur har en positiv effekt på både de mennesker, der bygger den, og også på de mennesker, der har fordel af at have denne nye infrastruktur i deres omgivelser, fordi det udvider deres syn, det bringer dem op på et højere niveau, og jeg tror, at Verdenslandbroen i sidste ende vil vokse sammen – jeg tror, at der er en forgæves indsats for at forsøge at dele og erobre, men den nye ånd er stærkere, og jeg er ret sikker på, at den vil sejre.

SCHLANGER: Du kan se Helgas hovedtale til konferencen den 9. september på Schiller Instituttets hjemmeside (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/12/helga-zepp-laroche-a-transformation-bigger-than-the-end-of-the-cold-war/>), samt flere andre præsentationer på Schiller Instituttets YouTube-kanal (<https://www.youtube.com/@SchillerInstitute>), og vi håber at få dem alle lagt ud individuelt i løbet af de næste par dage. Så gå ind på <https://www.schillerinstitute.com> eller <https://www.youtube.com/@SchillerInstitute> for at downloade, læse, se og dele den diskussion, der fandt sted på

Schiller Instituttets konference.

Her er et spørgsmål fra David fra Nigeria. Han spørger: "Vil BRIKS hjælpe lande, der er fanget i neokoloniale relationer, og vil de gribe ind i kampe, der opstår i Afrika?"

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Tendensen er, at de projekter, som har været kendt i lang tid, kan komme på dagsordenen nu, og det vil ændre miljøet. Selvfølgelig er der lige nu stadig fare for, at der vil komme en militær intervention mod de lande, især i Vestafrika, som for nylig skiftede regering gennem kup. Der er tydelige tegn på, at nogle vestlige magter ikke ønsker at opgive deres tilbøjelighed, men jeg tror, at fremdriften på den anden side kommer fra Kinas, Ruslands, Indiens og endda Japans interesse i at bidrage – og forhåbentlig arbejder vi hårdt på at overbevise europæerne om, at de også bør have en holdning til at investere i Afrika. Der er visse projekter, som virkelig ville være en game-changer.

For eksempel – det er så tragisk – det, der sker nu på Afrikas nordkyst: Først var der jordskælvet i Marokko, som dræbte flere tusinde mennesker, og man har endnu ikke fundet alle de omkomne. Så var der denne forfærdelige oversvømmelse i Libyen, som måske allerede har dræbt mere end 20.000 mennesker i én by! Tyve procent af hele befolkningen blev bare oversvømmet i havet, og hvorfor skete det? OK, det var skænderiet mellem den østlige og den vestlige regering; eller den vestlige regering, som faktisk er den valgte regering; og så den østlige regering, som af en eller anden mærkelig grund er udråbt af EU som den officielle regering, på trods af at det var dem, der lavede kuppet, fordi de sidder på det mest interessante sted set fra EU's synspunkt, i forhold til at være i vejen for flygtningesituationen, og EU ønsker at lave aftaler med dem. Det er fuldstændig vanvittigt. Det har betydet, at lige siden NATO's absolut kriminelle opførsel i 2011, som førte til kuppet og derefter drabet på Gaddafi, havde Gaddafi faktisk arbejdet på at udvikle infrastrukturen, ikke kun i Libyen, men i hele Afrika. Han havde skabt adgang til to reservoirer med

rent vand, som bl.a. gav vandforsyning til de byer, der nu er ramt. Efter at Gaddafi blev dræbt, var der tilsyneladende absolut ingen vedligeholdelse eller reparation, heller ikke af de dæmninger, der brød sammen, så man kan faktisk sige, at tragedien i det, der sker lige nu, er den sene frugt af folk som Obama, som Hillary Clinton.

Vi glemmer aldrig hendes modbydelige bemærkninger: "Vi kom, vi så, at han døde," (<https://www.youtube.com/watch?v=6DXDU48RHLU>) da hun talte om Gaddafi. Du ved, det var billedet af et meget grimt sind, som viste sig der. Så man kan faktisk sige, at den forfærdelige forsømmelse af reparationen af infrastrukturen, som er en af de vigtigste årsager til, at denne tragedie, eller begge tragedier, faktisk blev så ødelæggende, skyldes de mennesker, der lavede denne militære operation i 2011, som blandt andet også begyndte at sætte FN's Sikkerhedsråd ud af spillet, fordi de løj over for det og sagde, at de bare ville lave en neutral intervention, som så viste sig at være en militær intervention. Det var i øvrigt det øjeblik, hvor min afdøde mand sagde, at dette drab på Gaddafi og omstændighederne beviser, at NATO ønsker at gå i Tredje Verdenskrig mod Kina og Rusland: Og se, hvad der er sket siden.

Så hvad er svaret på det? Svaret er at sætte nogle af de store infrastrukturprojekter i Afrika på dagsordenen og samles om dem. Et af dem er, hvad Sydafrikas præsident Ramaphosa sagde ved topmødet om den nye globale finansieringspagt i Paris i juni, [https://youtu.be/xhHBIPvyQ_A] hvor præsident Ramaphosa sagde, efter at Macron havde holdt en stor tale: Jeg ønsker ikke at høre dette, vi ønsker ikke at høre dette. Finansier Inga-dæmningen i Congo, som kun koster omkring 80 milliarder dollars, men som vil give elektricitet til omkring et dusin lande i Afrika, og medmindre du gør det, vil vi ikke høre mere. [https://youtu.be/xhHBIPvyQ_A?t=654] Og det er det sprog, der kræves.

Og gør det samme med Transaqua-projektet, som blev vedtaget af

seks lande i Lake Chad Basin Commission allerede i 2018 på en stor konference i Abuja, Nigeria [https://larouchepub.com/eiw/public/2018/eirv45n10-20180309/06-13_4510.pdf]. Dette Transaqua-projekt, som kun vil tage omkring 3% af det overskydende vand i Congo-floden, som nu går ubrugt ud i havet, og vil gennem et system af floder og kanaler bringe vandet til Tchad-søen. Det ville give masser af muligheder for kunstvanding i Sahel-zonen, det ville have gjort industriel udvikling mulig langs dette vandsystem, og det vil fylde Tchad-søen op igen.

Det er disse ting, afrikanerne skal samles om, og ikke tillade flere forstyrrelser mod dem. For fredens navn {er} udvikling, og det gælder også for stabiliseringen af hvert eneste land på det afrikanske kontinent.

Vi bør diskutere disse projekter mere. Vi har skrevet lange udviklingsprojekter for hele det afrikanske kontinent. Du kan gå ind på vores hjemmeside: Du kan se, at vi skrev – den første rapport skrev vi i 1976, og vi havde en stor konference i Paris om den. Vi udgav den i 1978. Min afdøde mand havde skrevet en {Kritiske kommentarer til Lagos-handlingsplanen: The Economics of Nation-Building} i 1981. Så vi har været involveret i udviklingen af infrastrukturen i Afrika i meget lang tid, og nu er tiden inde til at realisere disse planer. En af vores World Land-Bridge-rapporter handler om "Forlængelse af den nye silkevej til Vestasien og Afrika: En vision om en økonomisk renæssance." Du bør se på disse planer og sørge for, at vi får det på dagsordenen. Og jeg tror, at med BRIKS-udviklingen og med Den Afrikanske Union, der nu er udnævnt som en del af G20, går alt dette i den rigtige retning og skal fremskyndes.

SCHLANGER: Helga, jeg ved, at du har meget travlt og snart skal af sted, men jeg har to spørgsmål mere om BRIKS, som jeg vil samle sammen. Et, der kom ind på chatroom-siden: Det ene er fra Corey, som spørger: "Er løsningen for os i Vesten at blive venner med BRIKS?" Og så spørger Ken: "Kommer BRIKS' nye

udviklingsbank til at erstatte eller arbejde sammen med revisionen af Verdensbanken?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, det første spørgsmål er indlysende. Se, geopolitik er en sygdom! Hvorfor skal verden opdeles i geopolitiske blokke, hvor en gruppe nationer siger, at denne anden gruppe nationer er min fjende, og derfor skal jeg have en militær opbygning? Du ved, det er kun i det militærindustrielle kompleks' interesse og for de mennesker, der spekulerer i endeløse krige, for endeløse krige betyder endeløse våben, betyder endeløs profit. Det er nødt til at stoppe! Al den militære produktion er i bund og grund, set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt, rent spild!

Vi er nået til et punkt, hvor hvis vi fortsætter med militære konflikter, med krige som konfliktløsning, vil vi sprænge os selv i luften, og det vil ikke være så smart. Hvis vi er den intelligente, kreative art på planeten, den eneste, der er kendt i universet indtil videre, burde vi så ikke være i stand til at styre os selv på en måde, så et broderligt eller søsterligt samarbejde mellem nationer er muligt? Jeg mener, at det er tilfældet, og det er den vision, der bør lede os.

Se på Beethovens {Niende Symfoni}, som er baseret på den smukke {Ode til glæden} af Friedrich Schiller, og lyt til denne musik, hvor der i korstemmen er et vers, "Alle mennesker bliver brødre": "{Alle menschen werden brüder}." Og det er det normale for menneskeheden at bevæge sig ind i fremtiden. [https://www.youtube.com/watch?v=gm06Q4itv04]

Og jeg tror, vi er nødt til at organisere os meget, meget hårdt og skarpt i de europæiske lande og i USA, så folk siger: "Vi bør ikke betragte Rusland og Kina som fjender, for det er de ikke!" Jeg mener, OK, du kan gøre hvem som helst til en fjende, hvis du bliver ved med at råbe ad dem og fortælle dem, hvor grimme de er, til sidst vil du få dem til at blive vrede, og du vil få Tredje Verdenskrig. Men jeg tror, vi er nødt til at tage dette skridt og virkelig arbejde sammen, bruge Europas

og USA's industrielle kapacitet til at gå sammen med Rusland, Kina, Japan og Indien om at udvikle de dele af verden, der endnu ikke er udviklet. Så jeg tror, det er det perspektiv, vi skal gå ind i.

Og hvad angår det andet spørgsmål, så tror jeg, at det kan lade sig gøre, men det vil kræve, at Verdensbanken ændres. Du ved, indtil videre har både IMF og Verdensbanken, som burde gøre noget andet, men ikke har gjort det – det burde de, fordi de er institutioner under FN, og derfor bør de repræsentere viljen hos flertallet af FN's medlemslande, og ikke kun hos den stærkeste af dem. Men indtil videre har IMF's betingelser og Verdensbankens lån dybest set ikke fremmet langsigtede investeringer. Verdensbankens lån var normalt altid for korte, de skulle betales tilbage for hurtigt, så det land, der havde modtaget lånet, sad på en stor gæld, men projektet havde endnu ikke resulteret i egentlig profit eller velstand. Så det var sådan, gældsfælden udviklede sig. Det var ikke Kina. Vi havde disse statistikker: Gælden er primært til bankerne i Paris-klubben.

Vi har brug for en reform: Jeg tror, at Verdensbanken kan spille en positiv rolle, men det kræver, at de ændrer deres politik. Hvis de ikke ønsker at gøre det, så tror jeg, at behovet vil være at opbygge den nye udviklingsbank, som alligevel allerede er på vej, fordi de nu vil begynde at udstede kredit baseret på lokale valutaer, på rupees, på rubler, på renminbi, andre valutaer. Og for eksempel har en af de russiske embedsmænd lige sagt, at de vil bruge de utrolige rupee-aktiver, som Rusland har fra handel med Indien, til at udstede kredit gennem den nye udviklingsbank til udviklingsprojekter. Så det er allerede ved at ske.

Man kan kun håbe, at der er folk i Vesten, i Norden, som er villige til at ændre sig, for det er, tror jeg, det store spørgsmål. Er vi i stand til at ændre os, når vi erkender, at vi var på det forkerte spor? Og det er det, vi er nødt til at organisere os hen imod.

SCHLANGER: For at følge med i disse hurtige udviklinger kan du altid gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside (<https://schillerinstitute.com>), og også {EIR}'s hjemmeside på <https://www.larouchepub.com>, og det er her, du kan finde mange af de skrifter af Lyndon LaRouche, som Helga nævnte tidligere.

Helga, tak fordi du er med os igen i denne uge. Og jeg har en note fra en fast seer, som siger: "Tak Helga for at give mig min ugentlige dosis optimisme." Med det ser jeg dig i næste uge!

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Og glem ikke at forberede dig på at deltage i den næste store demonstration foran FN den 21. september. Det er den internationale fredsdag. Og hvis du har andre demonstrationer og møder, så deltag i dem, for det er meget vigtigt, at vi øger bevægelsen for fred.

Bybyggerne snakker i det Fjerne Østen

12. september 2023 (EIRNS) – "Ved du, hvad vi har tænkt os at gøre? Vi vil bygge et nuplex (et atomkompleks.) Fortæl dem det. Hvordan bygger man et nuplex? Tja, man går ud og graver et stort krater.... Byg et krater på størrelse med en by, en by med en halv million mennesker, eller 100.000 mennesker, men byg et krater til en industriby af en ny type, fra seks, syv eller otte etager under overfladen. På denne plads placerer vi to atomkraftværker på hver en halv til to gigawatt. Vi kommer ikke til at eksportere for nogle få, ti eller tyve milliarder dollars ekstra – vi kommer til at eksportere hundredvis af byer!!!

I Lyndon LaRouches præsidentkampagne i 1978 var og forbliver

hans design af en ny type bank, kaldet Den Internationale Udviklingsbank, udformet til at gøre teknologioverførsel fra den "avancerede" til den "udviklende" sektor til den grundlæggende, karakteristiske låneaktivitet for denne bank, revolutionerende. LaRouches unikke koncept om Verdenslandbroen, der består af det, han kaldte "udviklingskorridorer", er også unikt. Det frigør menneskeheden fra behovet for at bygge de fleste byer langs kyster eller allerede eksisterende indre vandmasser, og i stedet importere selve processen med systemisk, "komplet" industriel udvikling ind i kontinenternes indre gennem et system af vand- og kraftprojekter. Disse to ideer ændrer ikke kun karakteristikken af, hvordan civilisationen, men også selve biosfæren udvikler sig. Disse og andre af LaRouches ideer er de mest avancerede økonomiske forestillinger, der nogensinde er blevet præsenteret i en valgkampagne af en kandidat til et offentligt embede i historien. De bør gøres til genstand for diskussion, overvejelse og debat i de "ikke-valg", der er planlagt i USA i 2024. Disse ideer fremstår som fuldstændig revolutionerende, selv 45 år efter at de blev foreslået første gang. Det er kun ved at præsentere ideer af denne type i gaderne i USA og Europa i særdeleshed, herunder i en valgsammenhæng, at grundlaget for forhandlinger mellem Rusland og den transatlantiske verden, eller Kina og den transatlantiske verden, kan genetableres på et højere begrebsmæssigt grundlag end det, der eksisterer på nuværende tidspunkt.

Kun hvis den metode, der ligger til grund for LaRouches økonomiske forslag, i stigende grad diskuteres offentligt, er det sandsynligt, at Anglosfæren stadig kan blive afskrækket fra sin katastrofale, "overraskende" korte vej til atomkrig. LaRouches publikationer er det kortsigtede middel til dette formål, suppleret af energiske kampagner på de sociale medier, der distribuerer videomateriale som Helga Zepp-LaRouches hovedtale på Schiller Instituttets konference den 9. september, "Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at

skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!" Der, og i hendes [Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>) fra november sidste år, kan læseren møde den bedste kortsigtede introduktion til den metode, hvormed en højere orden af strategisk international politik skabes.

Mens der sker mange ting i den aktuelle historie, er det vigtigt for alle, der rent faktisk bekymrer sig om civilisationen, at læse [præsident Putins](<http://en.kremlin.ru/events/president/news/72259>) tale den 12. september til det årlige plenarmøde i det Østlige Økonomiske Forum direkte, snarere end de forskellige medieforvrængninger. Den bør læses ud fra LaRouches "City-Builder"-opfattelse af den nye økonomiske platform, som er identificeret ovenfor. Men hvorfor? Lad os undersøge denne udtalelse, som Putin kom med i sin hovedtale til plenarmødet i det 8. Østlige Økonomiske Forum i dag: "I bund og grund er vi vidner til en ny model for relationer og integration – og ikke efter vestlige mønstre, for eliten, for den udvalgte 'gyldne milliard', men for hele menneskeheden og hele den eksisterende og udviklende multipolære verden. Denne model tilbyder kreativ energi, åbenhed og fokus på et specifikt resultat som en stærk konkurrencemæssig fordel for Asien-Stillehavsområdet, en nøgelfaktor, der bestemmer, og jeg er sikker på, at det i lang tid vil bestemme dets globale lederskab inden for økonomisk vækst."

I talen koncentrerede præsident Putin sin opmærksomhed om det enorme potentiale i det russiske Fjernøsten, et område, der er mere end 80% i forhold til det kontinentale USA. Putin påpegede: "Jeg bør her bemærke, at den gennemsnitlige procentdel af udforskede undergrundsressourcer i Fjernøsten nu er 35%. Ser I, kun 35% af undergrunden er blevet udforsket. Hvad betyder det? Det viser, at der er alle muligheder for, at

mineindustrien kan vokse med stormskridt, herunder de strategiske råstoffer, som der er mangel på, og som vil blive efterspurgt i fremtidens økonomi. ... For at øge omfanget af den geologiske efterforskning har vi lanceret en frontstrategi, hedder det så smukt: Geologi. Genoplivning af en legende. Jeg beder regeringen om at inkludere et separat afsnit i den, tilegnet studiet af undergrunden i Fjernøsten og at begynde at forberede et lignende afsnit for Sibirien...."

De, der kender noget til USA's videnskabelige historie, kan høre antydningen af, hvad Putin faktisk diskuterer her. Hvilken betydning i amerikansk historie har for eksempel United States Geological Survey, United States Coast Survey eller U.S. Geodetic Survey og deres roller i etableringen af et videnskabeligt uafhængigt og stadig mere selvforsynende USA? Som svar på vedtagelsen af den John Quincy Adams-inspirerede General Survey Act fra 1825, "der bemyndiger præsidenten til at ansætte officerer fra hærens ingeniørkorps til at foretage undersøgelser af veje og kanaler af national betydning", udtalte John Randolph, senator i Virginia: "Hvis Kongressen har magt til at gøre det, han foreslår med dette lovforslag ... kan de frigøre alle slaver i USA."

BRIKS-processen, som så længe er blevet fordømt og afvist af dem, der vil have verden kastet ud i evig krig, er i stigende grad kommet til at fremstå som "kim-krystallen", men ikke desto mindre den centrale fysiske realitet i en fremtidig "ny planetarisk sammensætning af kræfter." Selvom Reuters og andre medier rapporterede om underordnede forhold i Putins tale, kunne de ikke få fat i ret meget, men mange besluttede at fokusere på den russiske præsidents udtalelse i diskussioner med [forummets ordstyrere] (<http://kremlin.ru/events/president/news/72258>) om, at "hvis man ser på sikkerhedsområdet, vil nye fysiske principper for våben sikre ethvert lands sikkerhed i det nære historiske perspektiv. Vi forstår dette meget godt og arbejder på det." Det skræmte dem nok til at rapportere det, sammen med

Nordkoreas Kim Jong Uns besøg i Rusland og "hvad det muligvis kunne betyde."

Hvad det hele dybest set betyder – hvad BRIKS-Plus-processen, der er baseret på Lyndon LaRouches revolutionære ideer, kan betyde – er, at solen er ved at gå ned over de mange imperialismer, der har domineret alt for meget af menneskelivet i alt for lang tid. Briterne er ikke begejstrede, men de er heller ikke i stand til at stoppe processen, med mindre de anstifter en atomkrig. Hvad angår byernes rolle i opnåelsen af større menneskelig rigdom, intelligens og frihed, så overvej dette.

I år 1800 boede omkring 3% af verdens befolkning i byer. I 1900 boede omkring 14% af verden i byer. Nu bor 55% af verden i byer. Det forventes, at mindst 68% af verden vil bo i byer i år 2050. "Indien, Kina og Nigeria vil tilsammen stå for 35 % af den forventede vækst i verdens bybefolkning mellem 2018 og 2050. I 2050 forventes det, at Indien vil have tilføjet 416 millioner byboere, Kina 255 millioner og Nigeria 189 millioner."

Hvem skal bygge disse byer i fremtiden? Hvor vil disse bybyggere blive født? Da LaRouche for årtier siden foreslog en revolution med indfasede, efterhånden kernefusionsbaserede økonomier, der producerede byer til eksport, bygget til at ændre sig, når de blev ældre, med modulære industrielle muligheder, forestillede han sig også arbejdsstyrker, der var så fortrolige med "maskinværktøjsprincippet", at de var dygtige til at ændre deres færdigheder, så de kunne tilpasse sig og blive inkorporeret i endnu ukendte industrier. Det er disse arbejdsstyrker, der skal bygge fremtidens afrikanske byer, og ikke dø på Libyens kyster eller i Middelhavets dødelige vande. Hvad enten det er i form af rumteknologi, fusionsteknologi, højhastighedstog/magnetisk svævende togteknologi, vand- og energiteknologi osv. Det er på tide, at bybyggere og byboere verden over, i modsætning til Mike "Mouse-o-lini" Bloombergs projekt "Venetianske

verdensbystater", bygger hundredvis af byer, der er fulde af den optimisme, som kun kolonialismens endelige afslutning kan bringe menneskeheden.

Foto: CC0

Schiller Instituttets konference: Lad os gå sammen med den Globale Majoritet

9. september 2023 (EIRNS) – Den 9. september, dagen efter den 101. fødselsdag for den afdøde prominente amerikanske statsmand, filosof og økonom Lyndon H. LaRouche, Jr., indkaldte Schiller Instituttet til en international online-konference med titlen: "Lad os gå sammen med den Globale Majoritet" – en begivenhed, som Lyndon LaRouche ville have karakteriseret som en afgørende intervention i "rum-tidsspektret" for det hastigt fremadskridende tektoniske skift, der finder sted i verdenshistorien. Konferencen var organiseret i to paneler: det første med titlen: "Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde", og det andet: "Et nyt paradigme i menneskehedens historie er ved at tage form". Der var et spændende udvalg af talere, som repræsenterede det Globale Syd, herunder tre af BRIKS-landene, religiøse ledere, pensionerede militær- og efterretningsveteraner og medlemmer af Den Internationale Fredskoalition (IPC), såvel som ledere fra Europa og USA.

Formålet med konferencen var todelt: For det første at oplyse folk over hele kloden om, at 85% af verdens befolkning – Den Globale Majoritet – gør oprør mod det rådne, onde, århundredgamle kolonisystem, nutidens "regelbaserede

internationale orden", som har gjort milliarder af mennesker til slaver og ødelagt deres liv, og kræver en retfærdig ny økonomisk orden baseret på udvikling af deres nationer til gavn for dem selv og fremtidige generationer. Dette afspejles i det nylige 15. BRIKS-topmøde i Johannesburg, Sydafrika, hvor seks nationer blev budt velkommen som nye medlemmer af BRIKS, med yderligere 40 nationer, der er ivrige efter at komme med. Det andet formål, som er endnu vigtigere end det første, er at rekruttere de borgere i det kollektive Vesten – som selv bliver mere og mere undertrykte og forarmede – til at deltage i dette oprør for at besejre den "regelbaserede orden", ligesom det lykkedes de amerikanske grundlæggere at besejre det britiske imperium. Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, har karakteriseret dette oprør som en "begivenhed, der kun sker én gang hvert tusinde år".

Konferencen gjorde det klart, at det begrebsmæssige grundlag for dette tektoniske skift i verdens anliggender har rødder i Lyndon og Helga LaRouches 50-årige kamp for en retfærdig ny økonomisk orden – som fru LaRouche kalder en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – imod det sataniske finansoligarki, centreret i City of London og Wall Street, der står bag den kollapsende "regelbaserede orden". Dette omfatter talrige forslag gennem årtier til udvikling af nutidens lande i det Globale Syd, men også ideen om at bruge det amerikanske systems metoder fra Alexander Hamilton, Abraham Lincoln, Franklin Roosevelt og Lyndon LaRouche til at genopbygge de udmarvede økonomier i Europa og USA!

Vil det lykkes os at rekruttere borgerne i Vesten til denne revolution? I sin hovedtale til det første panel udtrykte Helga Zepp-LaRouche optimisme om, at det kan lykkes, men det vil kræve en revolutionær ændring i den måde, folk tænker på.

Schiller Instituttets konference, der blev afholdt én dag efter Lyndon LaRouches 101-års fødselsdag, samlede over et dusin tænkere fra hele verden til en stærk dialog om det nye paradigme, der er ved at tage form, i forbindelse med det

historiske BRIKS-topmøde i sidste måned i Sydafrika.

Konferencen åbnede med et panel med Dennis Speed som ordstyrer, der startede med den smukke spirituelle "I Don't Feel No-Ways Tired", fremført af Schiller Instituttets New York City Community Chorus med solisten Reginald Bouknight. Den musikalske introduktion blev efterfulgt af et stærkt videoklip med Lyndon LaRouche fra 1978, hvor han krævede, at verden tænkte stort – ikke at eksportere udstyr for milliarder af dollars til det, der dengang blev kaldt Den tredje Verden, men at eksportere hundredvis af nye byer, drevet af atomteknologi, udstyret med modulær infrastruktur og designet til at holde i hundrede år. LaRouches kraftfulde krav gav genlyd under hele konferencen.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche gav derefter en tour d'horizon (gennemgang) over den aktuelle strategiske verdenssituation, den stigende krigsfare, opløsningen af de "vestlige" økonomier (især Tyskland, som er blevet ødelagt af vanvittige grøn energipolitik og ødelæggelsen af Nord Stream-gasledningen fra Rusland), og Lyndon LaRouches og LaRouche-bevægelsens historie med at fremsætte udviklingsforslag for regioner over hele verden: Afrika, Saudi-Arabien, Stillehavet, Operation Juárez for Mexico og Latinamerika, en indisk udviklingsplan over flere årtier, Oasis-planen for at bringe vand og fred til Sydvestasien samt, efter Sovjetunionens fald, Den eurasiske Landbro, der skal forbinde Eurasien og resten af verden.

Hvordan kan verden strukturere sig selv, så en sådan udvikling bliver mulig? Beslutningen på det igangværende G20-møde i Indien om at tilføje Den afrikanske Union som permanent medlem af gruppen er "god, men utilstrækkelig", forklarede hun; det, der er brug for, er en ny sikkerhedsarkitektur, baseret på udvikling for alle. Schiller Instituttet udgav i 2014 et forslag om at udvikle den Nye Silkevej, som Kina annoncerede året før, til Verdenslandbroen.

Drivkraften for udvikling er videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Kinas nylige præstation af EAST tokamak med en stabil strøm på 1 million ampere peger på det voksende potentiale for kernefusion som fremtidens energikilde.

“Der er grund til et kulturelt optimistisk syn på menneskehedens fremtid,” sagde hun, “forudsat at vi erstatter had, misundelse og vrede med kærlighed, generøsitet og nysgerrighed over for andre kulturers potentiale.” Hun konkluderede: “Vi har stadig tid til at nulstille aksiomerne i vores tænkning.”

Guyanas tidligere præsident Donald Ramotar talte om udsigterne og udfordringerne for verden efter BRIKS-topmødet i Johannesburg, Sydafrika, og satte de store bestræbelser på at skabe konflikt med BRIKS-nationerne og mellem dem i kontrast til begejstringen i verden for det nye paradigme, de tilbyder. Bestræbelserne på at ødelægge samarbejdet skal forpurres, så øjeblikkets enorme potentiale kan realiseres.

Næstformand for den russiske nationale komité for BRIKS-forskning, Georgy Toloraya, gav sin præsentation titlen “BRIKS: En medicin til forebyggelse af krig.” Han forklarede, at han længe har forventet, at den dag ville komme, hvor BRIKS ville blive en reel aktør i global politik. “Men jeg er virkelig forbløffet over, at denne dag er kommet så hurtigt,” sagde han. “Jeg vil sige, at det seneste topmøde i slutningen af august i Johannesburg virkelig var en historisk begivenhed,” inklusive beslutningen om at mere end fordoble BRIKS’ medlemskab. Den begejstring, som de 20 til 40 potentielle medlemmer repræsenterer, er en stor forandring i verdenssituationen. Faren for konflikt er meget stor. Vi kunne se et nyt system opstå efter en ny Trediveårskrig. Eller vi kunne opleve civilisationens undergang i en Tredive Minutters Krig. Eller Vesten kan afslutte sin isolation og acceptere BRIKS’ åbenhjertige invitation til at være med til at skabe et nyt paradigme. “Jeg har ventet i 13 år på at se BRIKS blive en reel kraft i internationale relationer,” konkluderede han.

“Jeg håber, at det næste skridt, hvor Vesten vil blive inkluderet i denne proces, vil komme hurtigere end det.”

Rapporter om de andre taler kommer snart.

Søndag afholdt Schiller Instituttet sin årlige ” Glem aldrig: 11/9 Mindekoncert”. Koncerten, der blev opført af Schiller Instituttets NYC-kor sammen med Asiana Sinfonia og Bergens Symfoniorkester, var på en måde weekendens ”tredje panel”. Hundredvis af mennesker var samlet i en stemning af mindehøjtidelighed og fejring.

JFK's tale til FN's generalforsamling i 1963 blev citeret i de bemærkninger, der åbnede konferencen – det afsnit hvor han foreslog, at de to dødelige, atomare modstandere, Sovjetunionen og USA, i fællesskab skulle tage til Månen: [<https://www.jfklibrary.org/archives/other-resources/john-f-kennedy-speeches/united-nations-19630920>].

“Rummet giver ingen problemer med suverænitet; ved resolution fra denne forsamling har medlemmerne af De Forenede Nationer givet afkald på ethvert krav om territoriale rettigheder i det ydre rum eller på himmellegemer og erklæret, at international lov og De Forenede Nationers charter vil gælde. Hvorfor skulle menneskets første flyvning til månen derfor være et spørgsmål om national konkurrence? Hvorfor skulle USA og Sovjetunionen, når de forbereder sådanne ekspeditioner, blive involveret i enorme overlapninger af forskning, konstruktion og udgifter? Vi bør helt sikkert undersøge, om videnskabsfolk og astronauter fra vores to lande – ja, fra hele verden – ikke kan arbejde sammen om erobringen af rummet og en dag i dette årti sende, ikke repræsentanter for en enkelt nation, men repræsentanter for alle vores lande til Månen.” Den foreslåede fælles BRIKS-komité for opdagelse af rummet og koordinering af missioner er et “første emne” for internationale overvejelser, imod tidevandet af atomkrig, hvor alle nationer, og individer i alle nationer, kan deltage, organisere symposier og styrke den dialog, som weekendens konferencen har indledt.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets videokonference den 9. september 2023: “BRIKS”: En omstilling større end afslutningen på Den kolde Krig”

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er yderst nødvendigt, at vi gør de almindelige borgere i de europæiske lande og USA – som dagligt bombarderes med en spærreild af nyheder i de etablerede massemedier, som alle generelt har et spin på en sådan måde, at de skaber en næsten helt fiktiv parallel virkelighed – opmærksomme på den tektoniske forandring, der foregår i dette historiske øjeblik. For kun hvis de anerkender de valg, der klart ligger foran os, er der håb om en positiv vej ud af menneskehedens nuværende eksistentielle krise.

Det er på høje tid at gennemgå succesen og fiaskoen ved de officielle politikker i den seneste periode for at vurdere gyldigheden eller manglerne ved ens egne aksiomer for tænkning. Hvis der er noget, man kan lære af de to verdenskrige i det 20. århundrede, så er det antallet af fejlvurderinger fra deltagerne i disse krige. Med den parallel i baghovedet kan man kun råbe vagt i gevær på den mest skingre måde.

Den geopolitiske konfrontation mellem USA og NATO om Ukraine, som ikke startede "uprovokeret" den 23. februar 2022, men i virkeligheden allerede med den "orange revolution" finansieret af NED i 2004 og blev optrappet med Victoria Nulands Maidan-kup i 2014, fungerer tydeligvis ikke, som det var hensigten. Den hidtil usete række af sanktioner "ruinerede" ikke Rusland, som Annalena Baerbock havde ønsket, men forårsagede en vidtrækkende omdirigering af Rusland mod øst og syd. Men Ruslands forventning om, at den militære specialoperation skulle være kortvarig, blev heller ikke indfriet, da den russiske ledelse tydeligvis undervurderede effekten af NATO-operationerne i Ukraine efter Maidan-kuppet og befolkningens efterfølgende holdning, samt Vestens vidtrækkende vilje til militært engagement i Ukraine.

Nu er man nået til et militært dødvande, og fortsættelsen af de militære operationer kan på trods af alle nye våbenleverancer kun føre til en fuldstændig udmattelse af de menneskelige ressourcer i Ukraine, som allerede har lidt frygtelige tabstal, og faren for en optrapning til atomniveau, hvis enten Rusland ser sin territoriale sikkerhed truet, eller nogen mener, at en begrænset atomkrig er mulig.

Hvis europæerne troede, at deres eftergivenhed over for kravene om stadig "flere våben" til Ukraine ville føre til en sejr for Ukraine på slagmarken, gik det heller ikke. I stedet befinder de europæiske nationer sig fuldstændig afskåret fra ethvert bånd til deres nabo Rusland, "energiafhængigheden" er flyttet fra Rusland til den meget dyrere amerikanske energi, og i mellemtiden har Tyskland mistet selv skyggen af en rest af suverænitet og dermed respekten i hele verden. Tyskland, det tidligere økonomiske kraftcenter i Europa, gennemgår hurtigt en afindustrialiseringsproces forårsaget af urimelige energipriser fra den vidunderlige beskyttelsesmagt og allierede USA, som ikke tøver med at lokke de slagne tyske industrier til at bosætte sig i USA ved hjælp af Inflation Reduction Act – for slet ikke at tale om Nord Stream-

rørledningerne, om hvilke der ikke er nogen, som tror på den for sent opfundne historie om sejlbåden Andromeda. Et populært ordsprog i disse dage er: Hvad skal man med fjender, når man har venner som disse?

Tyskland er blevet forvandlet til en dørmåtte, der trampes på af NATO-støvler, mens det nuværende politiske lederskab med sin grønne atlantiske ideologi, som det ville være en omskrivning at kalde "tysk", spiller næsten alt væk, hvad alle generationer har bygget op af ruinerne efter Anden Verdenskrig. Halvdelen af den tyske middelstand, kilden til hele det sociale system i landet, er enten ved at gå fallit eller ved at forlade landet for at geninvestere i USA eller Kina. Den overvældende stemning i landet er desperation, restaurantejere, landmænd, håndværkere, butiksejere, sygeplejersker, alle former for serviceindustrier, føler alle, at bunden bliver trukket væk under dem, og de, der ikke ønsker at flytte til Alternativ für Deutschland, et højrefløjsparti med nogle gode pointer, men også uacceptable elementer i sig, føler, at de ikke har noget sted at vende sig hen. "Alt vil ramle mod muren," er en af de mest hørte sætninger i mange private diskussioner. Folk føler sig fuldstændig forrådt. Vi skal huske på, at det var den totale følelse af forræderi efter Versailles-traktaten, som var dødsstødet for Weimar-republikken!

Men hvad de fleste borgere i Vesten ikke har nogen anelse om, er, at der foregår en meget større, meget mere betydningsfuld udvikling andre steder, i de dele af verden, som påvirkes af det, der foregår mellem NATO og Rusland, hvor "følgeskaderne", såsom høje energi- og fødevarepriser i disse lande, blev betragtet som "ubetydelige". Og nu viser det sig, at den forglemmelse var den største fejlvurdering af alle.

De ensidige (og derfor ulovlige) sanktioner mod Rusland og en lang række andre lande, konfiskeringen af statslige aktiver og bevæbningen af dollaren oven i den mangeårige erfaring med uretfærdige handels- og kreditvilkår har ført til et gigantisk

tilbageslag i landene i det Globale Syd, som siden har udviklet sig til den Globale Majoritet, der repræsenterer mere end 85% af verdens befolkning. NATO-landenes massive forsøg på at presse lande i Latinamerika, Asien og Afrika til at tage parti for "demokratierne" i den "regelbaserede orden" mod de formodede "autokratier" og "diktaturer" i Ukraine-konflikten gav grundigt bagslag. Disse landes identitet som en del af Den alliancefri Bevægelse og "Bandung-ånden", den store alliance mellem asiatiske og afrikanske lande fra konferencen i 1955, blev vakt til live igen og med den erindringen om, at det var Sovjetunionen, der havde hjulpet mange af udviklingslandene i deres kamp for uafhængighed mod kolonimagterne.

Da Lyndon LaRouche, min afdøde mand, i 1975 første gang foreslog et alternativ til IMF og dens betingelser med forslaget om IDB, der skulle udstede kreditlinjer på 400 mia. dollars om året til industrielle udviklingsprojekter, blev dette forslag helhjertet støttet af NAM, Den Alliancefri Bevægelse, der indarbejdede det i deres endelige resolution i Colombo, Sri Lanka, som allerede dengang repræsenterede 75% af verdens befolkning. Finansmagternes reaktion var brutal: Indira Gandhi og fru Sirimavo Bandaranaike blev fordrevet fra magten, premierminister Zulfikar Ali Bhutto og premierminister Indira Gandhi blev flere år senere myrdet. NAM spillede en afdæmpet rolle i mange år fremover som følge af disse angreb.

Lyndon LaRouche, hvis 101-års fødselsdag vi fejrede i går, og hans internationale bevægelse fortsatte ufortrødent med at skrive udviklingsplaner, en omfattende infrastrukturplan for hele det afrikanske kontinent, præsenteret i 1976 på en konference i Paris, Operation Juárez for Latinamerika i samarbejde med den mexicanske præsident López Portillo, en 50-årsplan for Stillehavsområdet i lyset af den forventede stigning i befolkningstætheden i den del af verden, en 40-årsplan for Indien, som Mrs. Gandhi begyndte at gennemføre, Oasis-planen for Sydvestasien, og i 1991, da Sovjetunionen gik i opløsning, den Eurasiske Landbro, den Nye Silkevej – alle

disse programmer blev præsenteret på bogstaveligt talt hundredvis af konferencer og seminarer på fem kontinenter.

Efter at præsident Xi Jinping præsenterede konceptet for Den Nye Silkevej i Kasakhstan for præcis 10 år og 2 dage siden, ignorerede vestlige regeringer, tænketanke og medier på forbløffende vis dette program, som helt klart var det største infrastrukturprogram i historien nogensinde, endog i en størrelsesorden større end Marshall-planen for Europa efter Anden Verdenskrig.

Men for landene i det Globale Syd blev Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) den afgørende faktor, der gjorde det muligt for mange af dem for første gang for alvor at igangsætte infrastrukturprogrammer, industriparker, avancerede videnskabsprojekter osv. Fra slutningen af 2017 skiftede holdningen i Vesten til BVI pludselig fra ligegyldighed til fjendtlighed, først i Pentagons sikkerhedspapirer og derefter synkroniseret i alle vestlige medier og tænketanke blev Kinas fremgang karakteriseret som "systemisk rival" og "modstander", hvilket kulminerede i den nylige "afkobling" og "derisking"-vanvid. Med den nylige udvidelse af BRIKS til BRIKS-11 og den tilkendegivne interesse fra omkring 40 andre lande for at slutte sig til, er ideen om en fuldstændig afkobling fra Rusland og Kina mere end absurd: Den er selvmorderisk. Perspektivet med at skabe to mere eller mindre adskilte blokke er i realiteten ikke gennemførligt og kan kun ses som et nytteløst forsøg på at svække en modstander økonomisk før et planlagt militært angreb, som i betragtning af eksistensen af flere tusinde atommissiler ville betyde udslettelsen af den menneskelige art og dermed alt liv på jorden.

Det er tid til en grundlæggende strategisk genovervejelse. Er det ikke nu mere i USA's og de europæiske nationers interesse at tage initiativ til at samarbejde med alle landene i det Globale Syd og opbygge en velstående verden for alle nationer, end at løbe risikoen for at føre en politik, der kan føre til "historiens afslutning", om end på en anden måde end Francis

Fukuyama, faderen til alle politiske fejlvurderinger, fantaserede om?

Her til morgen kom der nyheder om, at premierminister Modi på det igangværende G20-topmøde i New Delhi for længst havde bekendtgjort, at Den afrikanske Union er blevet optaget i G20 og dermed i G21. Det er positivt, men helt utilstrækkeligt. For at eliminere faren for en tredje, denne gang term nuklear krig, er vi nødt til at skabe en helt ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerheden og de økonomiske interesser for alle nationer på planeten. Og det er kun muligt, hvis det er baseret på alles udvikling, på næstens, den andens, interesse og skabelsen af en fælles fremtid, som er lovende og opløftende for hele menneskeheden.

Det omfattende studie, som Schiller Instituttet udgav i 2014 som respons på præsident Xis meddelelse fra 2013 i Kasakhstan, "Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen", kan være grundlaget for en sådan fredsorden for det 21. århundrede. Den giver en klar retning for den økonomiske opbygning af alle dele af planeten, konkrete planer for at overvinde underudviklingen i det Globale Syd, såvel som konkrete retningslinjer for genopbygningen af de forfaldne økonomier i det Globale Nord. Sammen med de ti principper, jeg foreslog for en sådan ny arkitektur, kunne disse forslag være grundlaget for ethvert seriøst forsøg på at finde en løsning på den nuværende krise. Hvorfor ikke afholde et særligt møde i FN's Generalforsamling for at diskutere en sådan ny international arkitektur, når så mange mennesker verden over tydeligvis er bekymrede over truslen mod verdensfreden?

Ideen om en Verdenslandbro, der forbinder alle infrastrukturelt udviklede kontinenter gennem tunneller og broer, så man snart kan rejse med et maglev-tog (magnetisk svævebanetog) fra sydspidsen af Argentina eller Chile op nordpå gennem Amerika via Beringstrædet hele vejen langs Den transsibiriske Jernbane til Gibraltar og videre gennem Afrika

til Kap det gode Håb. Dette vil være realiseringen af den tyske økonom Friedrich Lists vision og hans "rum- og tid-økonomi", hvor han skitserede, hvordan et avanceret transport- og kommunikationssystem med høj hastighed, tæt regelmæssighed og omkostningseffektiv infrastruktur ville give mulighed for nye niveauer af de mentale og materielle produktive kræfter. Denne udvikling ville så føre til en "planetens republik", som han kaldte det, baseret på "menneskehedens økonomi", som ville gøre det muligt, at alle talenter ville udveksle deres ideer og arbejde sammen på alle områder inden for videnskab og kunst og alle vidensområder, hvilket igen ville øge effektiviteten af alle menneskehedens kræfter, det stik modsatte af "afkobling" og "derisking", naturligvis.

En lignende idé om menneskehedens fremtidige udvikling til at blive et stort fællesskab for hele verden, en "datong shijie", kan man også finde hos Cai Yuanpei, den første undervisningsminister i Republikken Kina og præsident for Peking Universitet, som introducerede Schillers begreb om æstetisk uddannelse i Kina. Det var tydeligvis den samme evolutionære medfødte idé, der styrede Nicholai af Kusas idé om harmoni i makrokosmos baseret på den bedste gensidige udvikling af alle mikrokosmos. Gottfried Wilhelm Leibniz' idé om en forudbestemt harmoni i universet repræsenterer den samme idé; Vernadskys forestilling om noösfærens stigende dominans over biosfæren ligeså. Og jeg husker udmærket, hvordan Lyndon LaRouche forbløffede sine medarbejdere, da han talte om, at på trods af den nuværende betydning af nationalstatens suverænitet, så ville det ikke være det sidste stadie i menneskehedens evolutionære udvikling.

Se på det seneste gennembrud, som Kina gjorde inden for kontrollerbar kernefusionsteknologi til en ny generation af en "kunstig sol", Huanliu-3, for en uge siden. Ifølge China National Nuclear Corporation (CNNC) realiserede de for første gang high-confinement mode-drift med en plasmastrøm på 1 million ampere. High-confinement-mode bruges også som

standard-mode i International Thermonuclear Experimental Reactor (ITER) i Cadarache, Frankrig, som drives af syv medlemslande: Kina, EU, Indien, Japan, Rusland, Sydkorea og USA. Denne ibrugtagne sikre form for kerneenergi er, når den er fuldt realiseret, en af de teknologier, som vil fjerne grundlaget for geopolitisk rivalisering, fordi den vil gøre energi så rigelig og billig, at det vil være billigere end at fortsætte militære konflikter.

Perspektivet for et helt nyt paradigme i internationale relationer er i horisonten, og det kan komme meget hurtigere, end de fleste kan forestille sig. En ændring i USA ved det næste præsidentvalg kan bringe USA tilbage på vejen mod en republik. Som Sergej Glazyev antydede, vil en ny BRIKS-valuta sandsynligvis materialisere sig i 2024 under Ruslands formandskab for BRIKS, hvilket kan vise sig at være redningsbåden for det globale finansielle system.

Så der er al mulig grund til et kulturelt optimistisk syn på menneskehedens fremtid, forudsat at vi erstatter had, misundelse og vrede med kærlighed, generøsitet og nysgerrighed over for de andre kulturers potentiale. Vi har stadig tid til at nulstille aksiomerne i vores tænkning.

10-års jubilæum for Kinas Bælte- og Vej-Initiativ

7. september 2023 (EIRNS) – I dag er det 10-årsdagen for lanceringen af Kinas “Bælte- og Vej-Initiativ” (BVI). Den 7. september 2013 præsenterede præsident Xi Jinping det, der dengang blev kaldt “Silk Road Economic Belt”, i en tale han

holdt tidligt i sin præsidentperiode, med titlen: "At fremme venskab mellem mennesker og skabe en bedre fremtid". Den opfordrede til en "innovativ samarbejdsform" i opbygningen af transportkorridorer for at skabe et "større råderum for udvikling" og for at skabe "en stor indsats til gavn for folk i de regionale lande langs ruten." Han opfordrede til at skabe en "ny form for strålende samarbejde med et mere åbent sind og en bredere vision om at udvide det regionale samarbejde." Kina havde gjort mere end at snakke og løftet hundredvis af millioner af kinesere ud af ekstrem fattigdom (ved hjælp af metoder, der var let genkendelige for Ben Franklin, Alexander Hamilton, Abe Lincoln, Franklin Roosevelt og John F. Kennedy). Nu er mere end 150 lande om bord.

7. september 2023 (EIRNS) – I anledning af 10-årsdagen for Kinas præsident Xi Jinpings afsløring af "Silk Road Economic Belt" (nu normalt kaldet "Belt and Road Initiative," eller BRI) præsenterer vi uddrag af den samtidige dækning fra China News (som offentliggjort af Kinas konsulat i Toronto, Canada). http://toronto.china-consulate.gov.cn/eng/zgwx/201309/t20130913_7095490.htm

På det tidspunkt havde Kina gennem mere end to årtier bevist, at de systematisk kunne løfte hundreder af millioner af kinesere ud af alvorlig fattigdom, og de overraskede fattigdomsforkæmperne ved at tilbyde at eksportere deres økonomiske model.

"Den 7. september 2013 holdt præsident Xi Jinping en tale med titlen: 'At fremme venskab mellem mennesker og skabe en bedre fremtid' på Nazarbayev-universitetet i Kasakhstan. Han talte varmt om det traditionelle venskab mellem Kina og Kasakhstan og gav en omfattende redegørelse for Kinas politik om godt naboskab og venskabeligt samarbejde med landene i Centralasien. Han foreslog at gå sammen om at bygge et økonomisk bælte langs Silkevejen med en innovativ samarbejdsform og gøre det til en stor bedrift til gavn for folk i de regionale lande langs ruten...

“Vi bør gøre fordelene ved politiske relationer, den geografiske fordel og den økonomiske komplementære fordel til fordele for praktisk samarbejde og for bæredygtig vækst, så vi kan opbygge et interessefællesskab. Vi bør skabe ny glans med et mere åbent sind og en bredere vision for at udvide det regionale samarbejde. Ved at styrke samarbejdet mellem Shanghai Cooperation Organization og Eurasian Economic Community kan vi få et større rum for udvikling.

“Xi Jinping foreslog, at for at gøre de økonomiske bånd tættere, det gensidige samarbejde dybere og udviklingsrummet bredere mellem de eurasiske lande, kan vi forny samarbejdsformen og i fællesskab opbygge ‘Silkevejens Økonomiske Bælte’ trin for trin for gradvist at danne et overordnet regionalt samarbejde.

“For det første at styrke den politiske kommunikation. Landene i regionen kan kommunikere med hinanden om økonomiske udviklingsstrategier og lave planer og foranstaltninger for regionalt samarbejde gennem konsultationer. For det andet at forbedre vejforbindelserne. At åbne op for transportkanalen fra Stillehavet til Østersøen og gradvist danne et transportnetværk, der forbinder Østasien, Vestasien og Sydasien. For det tredje at fremme håndteringen af handel. Alle parter bør diskutere spørgsmålene om handels- og investeringslettelse og træffe passende foranstaltninger. For det fjerde at øge den økonomiske cirkulation. Alle parter bør fremme realiseringen af udveksling og afvikling af lokal valuta, øge evnen til at afværge finansielle risici og gøre regionen mere økonomisk konkurrencedygtig i verden. For det femte at styrke mellemfolkelig udveksling. Alle parter bør styrke de venskabelige udvekslinger mellem deres befolkninger for at fremme forståelse og venskab med hinanden....

Helga Zepp-LaRouche, kvinden kendt som “Silkevejsdamen” (fra hendes præsentationer i Kina i 1997 om et projekt, der skulle centrere energi-, vand-, industri- og landbrugsprojekter langs rygraden af sådanne massive transportprojekter), vil indkalde

til en konference som leder af Schiller Instituttet. Den hedder "Gå sammen med den Globale Majoritet." https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909 Åbningssessionen har titlen: "Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde."

Live dialog med Helga Zepp-LaRouche: Gå sammen med det Globale Syd!

Ikke korrekturlæst.

6. september 2023 (EIRNS)-Onsdag den 6. september 2023
(<https://youtu.be/uEV0KcnRrSs>)

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores live-dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 6. september 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du vil deltage i diskussionen med spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til os på questions@schillerinstitute.org.

Vi er på vej ind i en meget travl periode med konferencer, der har stor betydning for opbygningen af en ny udviklingsarkitektur: Der er et ASEAN-topmøde i gang i Indonesien; G20-topmødet finder sted i Indien på lørdag [9. september]. Eastern Economic Forum er på vej i Vladivostok. Alt dette følger udvidelsen af BRIKS, som sætter overgangen ud af den unipolære orden på dagsordenen. Selvfølgelig afholder Schiller Instituttet en online-konference den 9. september,

som vil behandle disse spørgsmål under temaet "Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!"

(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909).

Helga, kan du opsummere for os, hvor tingene står efter BRIKS-topmødet og frem mod disse begivenheder?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Ifølge en insider, som er meget involveret i opbygningen af dette nye økonomiske system, foregår opbygningen af et nyt økonomisk system med en utrolig hastighed, som selv han, som er en gammel kending i disse sammenhænge, finder fuldstændig overraskende. For tingene bevæger sig meget hurtigt. Jeg tror, at det mest indlysende er, at mens BRIKS 11-processen er i gang, vil yderligere seks lande slutte sig til BRIKS i begyndelsen af næste år. Et af dem, Argentina, er under voldsomt angreb fra de finansielle magthavere, og jeg er sikker på, at det vil komme op i diskussionsperioden. Ikke desto mindre inspirerer denne proces alle landene i det Globale Syd.

På den anden side er det også meget tydeligt, at det såkaldte Globale Nord, dvs. de nordatlantiske lande på begge sider af "dammen", på en eller anden måde ikke reflekterer over, hvad det betyder, at størstedelen af verden bevæger sig i en anden retning. Men det er meget tydeligt, at selvom krigen i Ukraine ikke fører nogen steder hen, i hvert fald ikke set fra dem, der gerne vil have Ukraine til at vinde, så eskalerer den, og det indebærer mange farer. Men der er også et klart tegn på, at man i stigende grad vil flytte konflikten til Indo-Stillehavsområdet, eller et andet aspekt af konflikten til Indo-Stillehavsområdet, til Taiwan, og at man bare vil fortsætte med at gøre, hvad man gjorde før: Forsøge at få et globalt NATO, et unipolært, som ikke længere eksisterer.

Samtidig er det på grund af massemediernes kontrol kun den lille del af befolkningen i alle lande, som er selvmotiverede,

og som individuelt følger deres egne kilder, læser og ser tv og radio og medier fra Kina, Rusland og Afrika, som er helt klar over, at der med BRIKS-udviklingen er opstået en helt ny strategisk situation, som også skaber helt nye muligheder for lande som for eksempel Tyskland eller Italien og Frankrig. Men størstedelen af befolkningen er ikke klar over det, for hvis man læser om BRIKS-relaterede udviklinger, er det eneste, man læser, "spændinger mellem Indien og Kina"; det er grunden til, at Xi Jinping ikke tager til G20-topmødet i New Delhi. Putin tager ikke af sted, så det er klart, at Bloomberg siger, naturligvis med henvisning til unavngivne kilder, at dette vil blive brugt af europæerne til at lægge det største pres på afrikanerne for at få dem til at tage afstand fra Rusland og Kina.

Nu vil jeg sige, at det er for sent. For bevidstheden hos landene i det Globale Syd, i Latinamerika, i Afrika, i Asien, om denne nye strategiske, lad os sige "opdeling" – at størstedelen af det, der tidligere blev kaldt den alliancefri bevægelse, nu for alvor forsøger at etablere deres eget økonomiske system, som giver mulighed for udvikling for dem alle – det er ustoppeligt. Jeg mener virkelig, at intet kup, intet forsøg på at destabilisere dem via farverevolutioner og de sædvanlige ting, vil være tilstrækkeligt, for lige nu befinder vi os i en historisk forandring, tror jeg, som kun sker én gang i tusind år, fordi dette afslutter kolonialismen, som startede omkring år 1500.

Så jeg tror også, at man kan fortolke det faktum, at Rusland og Kina ikke tager af sted – i hvert fald ikke statslederne – til G20-topmødet i Indien, og at de i stedet sender deres udenrigsministre, sådan, at tillidsbruddet mellem det Globale Syd og NATO er så dybt, at de måske betragter andre møder som vigtigere, som ASEAN og helt sikkert det kommende Vladivostok-møde [den 10.-13. september], for det er her, de udfærdiger deres traktater, laver deres investeringsplaner og så videre.

Så alt, hvad jeg siger, er, at hastigheden af integrationen

absolut eskalerer og fortsætter. De vestlige etableringer er absolut ikke villige til at erkende, at alt det, der sker, ikke er Ruslands eller Kinas eller nogen af disse landes onde gerninger, men at det er et tilbageslag for deres egen politik. Befolkningerne i Vesten er stadig, for det meste, relativt uvidende, men de, der forstår, at vejen ud af den økonomiske og finansielle krise i Europa, for eksempel i Tyskland og andre lande, ville være at samarbejde fuldt ud med landene i det Globale Syd. Det er det, Schiller Instituttets konference den 9. september handler om: Vi har fremragende talere, der i høj grad repræsenterer det Globale Syd, så du vil høre fra første parket, hvad der er den virkelige hensigt med lande som dem i Latinamerika, Afrika og Asien. De har tydeligvis et helt andet syn på verden: De er ekstremt optimistiske, de taler om rumsamarbejde, atomkraft, gennembrud inden for termionuklear fusionskraft. Så hvis du vil have en optimistisk idé om fremtiden, så bør du helt sikkert tune ind kl. 9 på lørdag til Schiller-konferencen og blive en del af denne bevægelse, for det er et af de mest spændende øjeblikke i historien at se fremkomsten af et system, der vil sætte retfærdighed på [dagsordenen] (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909).

SCHLANGER: Lad mig følge op på det, du sagde om, at Xi Jinping ikke tager til G20: En amerikansk blogger, der følger os tæt, skriver: "Tak, Helga, for det arbejde, du gør. De amerikanske medier skriver om, hvad de kalder en økonomisk nedsmeltning i Kinas ejendomssektor, og der er spekulationer om, at præsident Xi Jinping er i politiske problemer. Hvad er dine tanker om dette, eller er det bare mere psykologisk krigsførelse mod Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er absolut tilfældet. Jeg mener, se på, hvad Kina gør: De har virkelig forvandlet ikke bare Kina, men mange, mange lande i Afrika og andre dele af det Globale Syd. Og disse lande er blevet venner, ikke bare allierede eller

partnere, men venner! Jeg mener, afrikanerne siger: "Kina er en ven af Afrika," og de har rigeligt med beviser på det.

Nu er det sandt, at det kinesiske byggeri nogle gange bevæger sig fremad, fordi de har en stor befolkning på 1,4 milliarder mennesker, og når man skal skaffe boliger til så mange mennesker, kan man ikke gøre det på samme måde som i USA i forstæderne, hvor man bygger det ene hus efter det andet med en baggård og en lille have foran. Man er nødt til at have en byggeplanlægning, hvor man skaffer boliger til alle. Og sommetider, og det skete tidligere, og det sker måske også til en vis grad nu, at nogle af disse bygningskomplekser står tomme i en kort periode. Men det har altid været en ekstremt kort periode, før disse byggerier er blevet fyldt med folk, der flytter ind. Så man kan lave en forkert historie ud af hvad som helst: Man kan tage statistikker og tage segmenter, og så kan man tage et andet segment fra den samme statistik og bevise det stik modsatte.

Så jeg ville ikke tro på det, for se, hvad der sker i Europa! Tyskland er ved at kollapse: Ikke Kina. USA's infrastruktur er i en afgrundsdyb tilstand. Se på infrastrukturen i Kina: Hvis man tager alle parametre i den fysiske økonomi, er Kina stadig motoren i verdensøkonomien, og alle dommedagsprofetierne vil ikke ændre på det.

SCHLANGER: Et opfølgende spørgsmål til dette kom fra Dr. Balkrishna K., som spørger: "Hvad er de kortsigtede og langsigtede effekter af Bælte & Vej Initiativet i det Globale Syd?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der på kort sigt vil være flere af den slags projekter, vi har set med de forskellige korridorer, omkring seks store korridorer i forskellige dele af verden; flere af de hurtige tog, som vi ser mellem Kunming og Laos, eller mellem Bandung og Jakarta i Indonesien; flere projekter af den slags, som er begyndt at transformere Afrika, især i de sidste 10 år. Så jeg er sikker på, at det vil fortsætte. Jeg

tror, at der i det lange løb vil blive lagt meget mere vægt på at opgradere arbejdsstyrken: Kina er allerede begyndt at gøre det ved at invitere titusindvis af studerende til at komme til Kina for at blive uddannet, eller ved at flytte kinesiske teams til forskellige lande.

Men Kina forsøger ikke at blive den nye hegemon. Det er bestemt ikke min vurdering, og jeg vil tro, at hvis BRIKS-Plus fortsætter med at ekspandere, som det bør og skal, for at skabe en ny økonomisk verdensorden, så vil alle de andre lande, der har betydelige industrielle kapaciteter, som Indien, som Japan, som Tyskland (hvis det ikke er afviklet inden da), Schweiz, Italien, andre lande, der har betydelige, især maskinværktøjssektoren, de vil alle blive en del af en arbejdsdeling. Se på, hvad der sker i Sydvestasien, som var et område med fuldstændig kolonialistisk ødelæggelse i de sidste næsten hundrede år, men nu, på grund af tilnærmelsen mellem Iran og Saudi-Arabien, og fordi Tyrkiet spiller en særlig rolle i denne konstellation, er der faktisk en chance for, at alle de konflikter, der eksisterede mellem shia- og sunnimuslimerne, kan udelukkes og overvindes gennem fælles økonomisk udvikling.

Folk siger altid, hvem vil være det land, der har fordele? Hvis du ser på det som en længere bue, er det ligegyldigt, om du begynder at bygge en jernbane nord-syd i dette land eller øst-vest, for til sidst vil infrastrukturen blive integreret i hele verden, fordi det er sådan, det hænger sammen. Hvis man går hundrede eller to hundrede år tilbage, var infrastrukturen meget begrænset: Man havde kun nogle få jernbaner, nogle få veje, nogle få vandveje; men efterhånden som udviklingen af industrien, og især industrien, skred frem, blev infrastrukturen mere tæt. Se på Tyskland: Da Tyskland var på sit højeste, hvilket desværre er flere årtier siden nu, havde vi en fremragende infrastruktur, der integrerede motorveje, jernbaner og vandveje, og man kunne sende fragtgods og andre varer fra den ene til den anden, fra vandveje, til jernbane

til lastbil, indtil man nåede den endelige destination – og man forsøgte at minimere lastbilaspektet af transporten; Men det var et meget integreret, meget tæt infrastrukturnetværk, og det er netop det, at jo mere udviklet et land bliver, jo vigtigere er det at have en integreret infrastruktur, fordi det reducerer transporttiden, tabet af effektivitet og så videre.

Så da Xi Jinping annoncerede Den Nye Silkevej i 2013, for ti år siden, i Kasakhstan, offentliggjorde vi hele vores studie. For vi havde foreslået det, vi kaldte Den Eurasiske Landbro i 1991, da Sovjetunionen kollapsede. Vi foreslog en eurasiske landbro, der forbinder Europa og Asien gennem infrastrukturkorridorer. Og det er, i en vis forstand, det, der blev til den Nye Silkevej – vi kaldte den allerede "Den Nye Silkevej" i 1991. Og da Xi Jinping annoncerede Den Nye Silkevej i 2013, udgav vi alle vores studier i en stor bog med titlen The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge. Faktisk har man infrastrukturplaner om at forbinde sydspidsen af Argentina og Chile, hele vejen op gennem Latinamerika, Mellemamerika, Nordamerika; og så forbinde gennem en tunnel eller en bro over Beringstrædet til den eurasiske forbindelse, dybest set den transsibiriske jernbane og andre linjer, der går hele vejen til spidsen af Spanien, og går fra Gibraltarstrædet ind i Afrika og hele vejen ned gennem et infrastrukturnetværk til Kap det Gode Håb.

Så teoretisk set, hvis dette program blev realiseret, kunne man rejse med maglev-hurtigtog fra spidsen af Argentina eller Chile, hele vejen gennem Beringstrædet, tværs over Eurasien, til Kap det Gode Håb i Sydafrika.

Se, det kommer til at ske! Det vil helt sikkert ske, for det er den måde, menneskeheden udvikler sig på. Så i det lange løb ser jeg Bæltet og Vejen blive en integreret del af et fælles infrastrukturnetværk, hvor alle de forskellige lande i BRIKS-Plus og den nye økonomiske verdensorden samarbejder til gavn for alle de lande, der deltager i det.

Hvis vi ikke oplever Tredje Verdenskrig, vil jeg være helt sikker på, at det er det, der vil ske.

SCHLANGER: Helga, vi får masser af spørgsmål fra hele verden, så jeg vil kombinere flere af dem for dig. Dette kombinerer to spørgsmål om Tyskland: En tysker, der nu bor i Canada, skriver, at hun væmmes ved det, der foregår i Tyskland. Hun henviser til kansler Scholz' bekræftelse af, at Tyskland ikke skal have atomkraft, de kommende møder med den kemiske sektor, kollapset i bilsektoren, og hun spørger: "Hvad er der galt med det tyske folk? Hvor længe vil de tolerere denne koalition [regering]?" Og det andet spørgsmål fra en ph.d.-studerende i USA sagde, at han lige havde læst en bog, When Kings Depart, om hvad der blev gjort mod Tyskland under Versailles-traktaten. Og han sagde: "Kan du sammenligne det, der bliver gjort mod Tyskland i dag, med det, der blev gjort af briterne og franskmændene, især efter Første Verdenskrig i Versailles?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er to meget gode spørgsmål. Jeg mener, at den nuværende tyske regering ledes af en kombination af uvidende og svage personer. Derfor, når man ser på tysk politik lige nu, under kansler Olaf Scholz – nu bærer han klap for øjet – er den ensidig. Det er mildt sagt! Den kigger kun i retning af Atlanterhavet, og jeg tror, at han bærer klap for øjet, så han ikke behøver at se resten af verden: Han kan bare følge sit tunnelsyn om at være en god vasal.

Når man ser på retningen for tysk politik under denne ledelse, minder det mig om en skildpadde, der har trukket hovedet ind og så bevæger sig baglæns; den har sat bagtroppen i bevægelse. Så Tyskland bevæger sig tilbage til middelalderen. Det er forfærdeligt! Vi sidder på en krudttønde, for jeg og mange andre medlemmer af Schiller Instituttet har haft mange diskussioner i de seneste uger, og det, man finder ud af, er, at den tyske befolkning er i en tilstand af absolut anspændthed: Hvis man spørger nogen, så siger de: "Alt det, vi har bygget op efter Anden Verdenskrig, er ved at falde sammen! De er ved at ødelægge det! Al den lovgivning, de laver,

ruinerer Tyskland!" Og det er stemningen i Tyskland. De er vrede.

Problemet er, at de ikke rigtig kan se, hvad de skal gøre. Der er partiet Alternativ for Tyskland (AfD), som har haft en stor stigning i popularitet på grund af denne frustration. Men der er også grænser, for desværre er der bare nogle frustrerede mennesker i det, men de har også nogle ret uheldige karakterer, så det er ikke rigtig et alternativ for de fleste mennesker. Det efterlader den almindelige borger uden meget håb.

Jeg tror derfor, at det vigtigste er at sprede nyheden om, hvad BRIKS-landene gør, for når folk i Tyskland forstår, at BRIKS ikke er Tysklands fjende, men partneren og den potentielle fremtidige vej ud, så kan problemet løses. For Tyskland har været en eksportorienteret nation i hvert fald siden Bismarcks tid, og Tyskland har ikke mange råstoffer, og dets høje levestandard var resultatet af en høj grad af videnskabelig og teknologisk udvikling og eksport af disse varer, som derefter blev meget berømte med synonymet "Made in Germany". Det blev oprindeligt givet til Tyskland af besættelsesmagterne som et tegn på skam – "made in Germany", det "Germany", du ved – men på grund af det tyske folks arbejdsomhed blev det til et æresmærke. Og folk sagde: "Åh, 'made in Germany', det er høj kvalitet", og derfor ville folk købe disse produkter, selv om de var lidt dyrere end fra andre lande, fordi det stod for ekspertise.

Men det er nu ved at forsvinde. Tyskland sakker bagud med hensyn til patenter, med hensyn til biler – Tyskland plejede at være et førende bileksporterende land; det falder nu meget hurtigt tilbage. Og med det sank mange andre også.

Så Tyskland står over for et økonomisk kollaps, som jeg forudser vil ramme i det kommende efterår og vinter, i stor stil. For så vil de høje energipriser betyde, at mange mennesker vil blive hårdt ramt; mange virksomheder vil gå

konkurs, hvilket allerede er ved at ske – restauranter, kunsthåndværk, industri på mellemniveau vil alle kollapse. Og på det tidspunkt tror jeg faktisk, at det hele vil eksplodere. Og derfor er det ekstremt vigtigt, at nyheden om potentialet i at samarbejde med BRIKS-landene om udviklingen af det Globale Syd er det punkt, der virkelig kan ændre Tysklands retning.

Det er derfor, vi afholder disse konferencer; det er derfor, at hvis du er tysker og bor i Canada, så hjælp os med at sprede nyheden om det. Hvis du har slægtninge, så gør dem opmærksomme på vores kommende conference, og hvad vi gør, for vi har brug for en masse mennesker, der kæmper sammen med os, for det er en stor kamp, og besættelsesmagterne besidder stadig Tyskland i meget høj grad. Eftersom folk ikke er suveræne i deres hoveder, for slet ikke at tale om landets praktiske suverænitet, er vi stadig nødt til at kæmpe meget hårdt.

I forhold til det andet spørgsmål vil jeg sige, absolut, ja. For set fra imperiets synspunkt – og hvis man ikke forstår imperier som lande, men som et oligarkisk system, der bevægede sig fra det romerske imperium og endda før, fra det persiske imperium, det romerske imperium, det byzantinske imperium, det osmanniske imperium, det venetianske imperium, det anglo-hollandske imperium, det britiske imperium, og måske kan man sige det anglo-amerikanske imperium i dag, så har de grundlæggende set Tyskland som en potentiel trussel mod det oligarkiske system.

Hvorfor siger jeg det? Af forskellige årsager producerede Tyskland adskillige tænkere, som var virkelig fremragende: Nicolas af Kues i det 15. århundrede, Kepler, Leibniz; inden for klassisk musik, med få undtagelser som Verdi og nogle andre, kommer meget af det fra Tyskland – den store klassiske musik. I litteraturen havde man store digtere som Lessing, Schiller, Heine, Goethe til en vis grad; og mange andre gennembrud inden for videnskab, opdagelser. I den klassiske periode i Tyskland havde man så kombinationen af Friedrich

Schiller, som var en tårnhøj gigant, der udviklede den æstetiske uddannelse som en måde at gøre folk frie på, den indre frihed; og han havde en ven, Wilhelm von Humboldt, som gjorde Schillers teori om æstetisk uddannelse til et uddannelsessystem, det berømte Humboldt-uddannelsessystem. Og på trods af, at Wilhelm von Humboldt som en af de preussiske reformatorer kun var i embedet i meget kort tid, jeg tror mindre end et år, var han stadig i stand til at indføre sit system, det Humboldtske Gymnasium, studie- og undervisningsprincippet på universitetet, så Humboldts indflydelse var meget langt ud over hans faktiske tid i embedet. Og jeg tror, at hvis han var blevet i embedet – det var en proces, der blev afsluttet med Wienerkongressen og Metternichs reformer – hvis han kunne være blevet længere og have implementeret Humboldts uddannelsessystem fuldt ud, ville hvert barn have haft chancen for at blive et geni. Og der er ingen større trussel mod oligarkiets system end at have en masse genier, som er indre frie, indre styrede mennesker, der ikke vil acceptere at være underlegne i forhold til en eller anden adelig eller en eller anden konge eller en eller anden prinsesse eller en eller anden overflødig person. Jeg tror, at det er grunden til, at briterne senest fra begyndelsen af det 19. århundrede, og i stigende grad med Bismarck og industrialiseringen, udså sig Tyskland som et sted, der skulle undertrykkes. Og det var tilfældet med Versailles. Man kan endda sige, at det i meget høj grad var med til at motivere Første Verdenskrig. Versailles var den bevidste idé om at holde Tyskland nede. Med [Rapallo traktaten] (https://larouchepub.com/other/editorials/2022/4916-on_the_100th_anniversary_of_th.html) [i 1922 mellem Tyskland og Sovjetunionen] forsøgte man at omstøde det. Mordet på [den daværende tyske udenrigsminister] Walther Rathenau skulle virkelig sikre, at Tyskland ikke ville komme sig igen. Og selv sponsoratet af Hitler gennem internationale finansielle kræfter havde den idé, at hvis man sætter Hitler til magten, vil en krig mellem Tyskland og Rusland være det logiske resultat. I efterkrigstiden handlede det igen om at holde

Tyskland nede: Hvad er formålet med NATO? "Hold amerikanerne inde, hold russerne ude, og hold tyskerne nede," det var det britiske slogan, og det vidste alle.

Da den tyske genforening fandt sted i 1990, havde Tyskland fået sin ret til suverænitet på grund af den fredelige revolution i Østtyskland. Ikke desto mindre blev mekanismerne sat i fokus for at holde Tyskland nede igen ved at underlægge det euroen og Maastricht-aftalen.

Så det er en lang historie, at oligarkiets mål var at holde Tyskland nede. Eftersom de fleste mennesker ikke rigtig har studeret den historie, er de stort set på bar bund. Jeg har længe været af den opfattelse, at folk er nødt til at studere deres historie for at forstå, hvorfor vi er, hvor vi er. Men for at vende tilbage til svaret på det første spørgsmål, så tror jeg, at der er en meget hurtig vej ud, og det er: Gå sammen med BRIKS, og gå sammen med størstedelen af verdens befolkning, og Tyskland vil have en middelstor, middelmådig plads, men en smuk plads, hvis vi genopliver vores egne klassiske traditioner.

SCHLANGER: Jeg vil gerne se, om vi kan få to spørgsmål mere, som er vigtige. Det ene er fra Menashe, som spørger: "Hvordan kan den potentielle tilføjelse af Den Afrikanske Union til G20 påvirke BRIKS-Plus-nationerne?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det bør ske. Jeg ved ikke, om G20 vil være formen for evigt, for det er igen ikke helt repræsentativt – hvorfor disse 19 lande plus EU; hvis EU kan være med som medlem, så bør Den Afrikanske Union så meget desto mere også være medlem. Så jeg går ind for det, men jeg tror heller ikke, at kombinationen af G20 er det sidste ord. For hvorfor ikke have en repræsentation af alle: G1 eller G-All. Det er FN dybest set allerede, og man kunne overveje reformer af den struktur, som ville sikre, at alle nationers stemmer på planeten bliver hørt og er effektive.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra Pat, som sagde: "Tak til Schiller Instituttet for at adressere angrebene på Argentina," som selvfølgelig var et af de lande, der blev føjet til BRIKS på topmødet i sidste uge i Sydafrika. Hun spørger: "Kan du se, at det argentinske folk står stærkt og engageret i denne politik? Hvordan kan vi støtte dem?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, jeg tror, at kampen for Argentina er en kamp for hele menneskeheden: For Argentina er ikke et tilbagestående land. Argentina plejede at være nummer tre i verden i begyndelsen af det 19. århundrede, så det har en tradition for at være en stolt og udviklet nation. Og det har været under angreb fra IMF, fra briterne – tænk på Malvinas-krigen i 1982, som de kaldte "Falklandskrigen", men som i virkeligheden var Malvinas-krigen. Så Argentina er, igen, et af de lande, som oligarkiet har været meget efter.

Schiller Instituttet cirkulerer i øjeblikket et politisk dokument, som forsvarer [Argentina](<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/05/an-emergency-program-to-save-argentinathe-newest-member-of-the-brics/>), og det har en række programmatisk forslag, som stammer fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, der i 1982 havde designet et lignende program til den daværende mexicanske præsident José López Portillo, da [López Portillo](<https://store.larouchepub.com/product-p/eirsp-1982-10-0-0-0.htm>) havde bedt ham om at hjælpe mod den kapitalflugt, som var organiseret mod den mexicanske peso.

Så vi cirkulerer dette dokument, " Et nødprogram til at redde Argentina, det nyeste medlem af BRICS," og det foreslår foranstaltninger, som, hvis de blev gennemført, ville løse problemet: først og fremmest at indføre kapitalkontrol for at forhindre kapitalflugt; nationalisere centralbanken; udstede kredit på grundlag af ethvert lands suveræne ret til at udstede kredit til klart defineret udvikling; lavrentelån med lang løbetid. Samtidig skal man vælge visse projekter, som løfter landet ind i en ny retning: Et af dem er den bi-

oceaniske jernbane, som vil hjælpe hele Latinamerika med at blive mere integreret og produktivt; og gør Argentina til medlem af de rumfarende nationer, for Argentina har en tradition for rumforskning, og andre latinamerikanske lande bør også være en del af det, i tråd med hvad den indiske premierminister Modi sagde på BRIKS-topmødet, nemlig at han ønsker at skabe et konsortium for rumforskning for BRIKS.

For hvis landene tager springet, så at sige, og bliver en del af den utroligt spændende oplevelse, det er at have månemissioner – Indien har nu en mission til Solen, hvor de observerer processerne i Solen. Tidligere var der missioner til Mars, ud over den nuværende mission til Månen. Det katapulterer et land ind i en helt anden retning, hvor man går efter maksimale videnskabelige gennembrud, og især ændrer det folks identitet fra bare at være jordboere, der tror, at vi har begrænsede ressourcer og al denne grønne propaganda, til at indse, at universet er så gigantisk stort, og at der ikke er nogen grænser for vækst. Og det er den vigtigste oplevelse, et land kan få.

Så gå ind på vores hjemmeside, download dette papir, og spred det vidt og bredt, for det er ikke kun for [Argentina] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/05/an-emergency-program-to-save-argentinathe-newest-member-of-the-brics/>): Det er noget, som alle lande har brug for at vide, hvis de ønsker at forsvare deres eget folks fælles bedste.

Jeg tror, der er meget at gøre, men jeg vil virkelig appellere til jer, vi har brug for en masse mennesker, der arbejder sammen med os, kæmper sammen med os, for det er den mest spændende periode i historien lige nu, fordi det er muligt at skabe en forandring til det bedre!

SCHLANGER: Helga, endnu en gang tak, fordi du er med os i dag. Jeg synes, folk skal tage til sig, hvad du siger. Opgive at være en tilskuer eller en klynker. [Tilmeld dig](https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20

230909) på Schiller Instituttets hjemmeside til konferencen den 9. september på lørdag. Og tilmeld andre mennesker! Få en hel diskussionsgruppe i gang! Folk klager hele tiden over, at der er et "censurindustrielt kompleks", der forhindrer dig i at vide, hvad der foregår. Bryd det! Få folk involveret i diskussionen. Og Helga, jeg tror, vi ses i næste uge, men folk bør komme på lørdag til onlinekonferencen.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg håber at se jer der!

Gå sammen med den Globale Majoritet!

Den 5. september 2023 (EIRNS) – Den næste uge byder på flere internationale konferencer: ASEAN-mødet, der finder sted nu i Indonesien, G20-mødet i Indien i denne weekend, Eastern Economic Forum (EEF) i Vladivostok frem til næste onsdag, og midt i det hele Schiller Instituttets online [konference] den 9. september (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909) "Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!"

Det nye paradigme i internationale anliggender, der får stadig større styrke med BRIKS-topmødet og EEF i særdeleshed, kræver et passende svar fra de nationer, uden hvis samarbejde en sikker verden med fredelig udvikling var umulig: nationerne i det angloamerikanske NATO. Er fred mulig i en verden med et Storbritannien, der udviser tilstrækkelig galskab til at fremme Taiwans uafhængighed og et spil om atomvåben med Rusland i en ny "Krim-missilkrise", eller med et USA, der har fjernet sig så langt fra sine grundlæggende principper, at det

er den primære "støtte" til det ukrainske militær, der er ved at blive kørt i sæk, mens det deltager i gentagne militære provokationer rettet mod Kina? I mellemtiden ser mange nationer i Europa deres økonomier blive ødelagt af sanktioner og en menneskefjendsk energipolitik, deres landbrugssektorer reduceret for at "redde naturen", og deres kulturer blive rystet af en mangel på meningsfuld national dagsorden.

Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen som helhed agter at katalysere en ændring af politikken i det imperiale Vesten gennem en internationalt formidlet organiseringsproces. Giv USA en mission, f.eks. inden for rumfart og teknologi! Genopret i Europa de bedste elementer af dets verdensforandrende renæssancekultur! Ryst den terror og undertrykkelse af jer, som frygter begyndelsen på en ny verden.

Vær fri til at tale! Der stilles krav om online "sikkerhed" og om at forhindre den "skade", der forårsages af at læse et opslag på sociale medier, som (af et sandhedsministerium) vurderes til at være ukorrekt. Men hvad med sikkerheden for det ukrainske folk, som bliver ødelagt af den angloamerikanske/NATO-krig mod Rusland? Hvad med skaden ved at forsinke og forhindre udvikling under dække af det, der kaldes grøn politik? Agenturer som ADL truer sociale medievirksomheder som X/Twitter på grund af den skade på deres omdømme, som ADL's (overdrevne) rapporter kan påføre dem, hvis de ikke ændrer deres politik, som de kræver. Elon Musk overvejer et injuriersøgsmål mod "Anti" Defamation League.

Mens USA's flåde for første gang i et årti sender en større styrke til Det Gule Hav (internationalt farvand, men kun afgrænset af Kina og Korea) efter en træningsøvelse med flere tusinde deltagere, der involverede taiwanske militærfolk i Michigan, alt imens Kiev forsøger at trække NATO ind i krigen ved at hævde, at russiske droner er faldet ned over Rumænien, vil du så slutte dig til koret for fred og forandre "Vesten"?

[Registrer]([https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909\])(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20230909)) til konferencen den 9. september og vær vært for en live-visning i dit lokalsamfund. Verden kan ikke overleve som halvt slave og halvt fri.